

Agatha Christie

Holttest
a könyvtárszobában

ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST 1969

Agatha Christie
The Body in the Library
Pocket Books Inc. New York 1946

Fordította Palócz Éva
Az eredeti szöveget a magyarral
egybevetette
Gergely Ágnes
© Agatha Christie, 1969

A szereplők felsorolása megjelenésük sorrendjében

Dolly Bantry, Gossington Hall úrnője, Bantry ezredes felesége

Arthur Bantry ezredes, aki belebonyolódik a körülményeknek egy olyan láncolatába, amely csaknem erősebb, mint ő

Palk rendőrőrmester

Jane Marple, akit rejtélyes előszeretete, hogy falusi párhuzamokat vonjon, képessé tesz titokzatos bűnügyek

megoldására; Bantryné barátnője

Melchett ezredes, a grófság rendőrkapitánya

Slack felügyelő, energikus és kissé tapintatlan rendőrtiszt

Basil Blake, igen rossz modorú, szándékosan pimasz fiatalember, aki azonban nagyon meg van rémülve

Dinah Lee, Blake hasonló szellemű barátnője, akinek megvan a saját titka

Dr. Haydock rendőrorvos

Ruby Keene, fiatal táncosnő, akinek eltűnését a danemouthi Majestic Hotelből bejelentették

Josephine Turner, hivatásos táncosnő és házikisasszony a Majestic Hotelben, Ruby Keene távoli unokanővére és pártfogója

Harper főfelügyelő, a glenshire-i rendőrségtől, aki szeret csillapítóan beszélni

Prestcott, a Majestic Hótel igazgatója

Adelaide Jefferson, Conway Jefferson menyje, aki sokkal többet tudna elmondani, mint amennyit valóban mond

George Bartlett, vendég a Majesticben, fiatal, nőtlen és majdnem túl buta

Peter Carmody, Conway Jefferson unokája, aki élénken érdeklődik a kriminológia iránt

Mark Gaskell, Conway Jefferson veje, heves, könyörtelen és lefegyverzően nyílt

Conway Jefferson, dinamikus egyéniség, aki tolószékéhez van láncolva

Edwards, Conway Jefferson inasa és bizalmasa

Raymond Starr, fiatal tenisztréner és hivatásos táncos a Majesticben, kellemes, jó modorú és jóképű, s lesi a nagy lehetőséget

Sir Henry Clithering, a Scotland Yard nyugállományba vonult főnöke, Conway Jefferson és a Bantry házaspár barátja, nagy tisztelője Marple kisasszony képességeinek

Pamela Reeves, nagyra törő iskoláslány, aki nagy meglepetést tervez

Hugo McLean, Adelaide hűséges udvarlója Florence Small, kire túl nagy titkot bízna

1

Bantryné álmodott. Borsóvirágai éppen első díjat nyertek a virágkiállításon. A reverendába és karingbe öltözött plébános a templomban osztotta ki a díjakat, míg a felesége fürdőruhára vetkőzve sétafikálta körül, de az álmok áldott szokása szerint ez a tény nem váltotta ki az egyházközség rosszállását úgy, ahogyan a való életben nyilván történt volna. Bantryné nagyon élvezte az álmát. Általában szerette a hajnali álmokat, amelyeknek a kora reggeli tea érkezése vetett véget. Valahol a tudata mélyén észlelte a háztartás reggeli neszeit. A függönygyűrűk csörrenését a lépcsőn, amikor a szobalány széthúzta őket, a második szobalány személtapátjának és keféjének neszeit kinn, a folyosón. Távolból élesen csikordult a bejárati ajtó félrehúzott retesze.

Új nap kezdődik. Közben sürgősen annyi gyönyörűséget kell még merítenie a virágkiállításból, amennyit csak lehet, mert álomjellege már kezdett nyilvánvalóvá válni.

Alulról felhallatszott a zaj, amint felhúzták a szalon nagy faredőnyeit. Hallotta – és mégsem hallotta. Még egy félóráig folytatódna a szokásos házi neszek, tapintatosan, elfojtottan. Nem zavaróak, mert annyira megszokottak. Csúcspontjukat majd gyors, fegyelmezett léptek zajával érik el, amelyek végighaladnak a folyosón, egy mosóruha zizzenésével, a teáskészlet halk csörrenésével, amint az ajtón kívül leteszik a tálcát az asztalra. Azután halk kopogás, és Mary belép, hogy félrehúzza a függönyöket. Bantryné összeráncolta a homlokát. Az álom állapotán valami zavaró hatolt át, valami, ami időben sem illett bele. Léptek a folyosón; túl sietősen és túl korán koppanó lépések. Az asszony

öszönösen fülelt, csörren-e a teáskészlet – de nem csörrent. Kopogtak az ajtón. Bantryné álma mélyéről szinte automatikusan mondta: – Szabad. – Az ajtó kinyílt; most fognak a függönykarikák csörrenni, amikor visszahúzzák a függönyöket.

De a függönykarikák nem csörrentek meg. A homályos, zöld fény mélyéből Mary elfulladt, hisztérikus hangon szólalt meg:

– Asszonyom! Asszonyom, egy hulla van a könyvtárszobában! – Hisztérikus zokogásba tört ki, és kirohant a szobából.

Bantryné felült az ágyban. Vagy az álom vett nagyon furcsa fordulatot, vagy ... vagy Mary tényleg berohant a szobába, és ... hihetetlenül fantasztikus ... azt mondta, hogy egy hulla van a könyvtárszobában.

– Lehetetlen – mondta Bantryné önmagának. – Biztosan álmodtam. – De miközben kimondta, egyre határozottabban érezte, hogy nem álmodott, hogy Mary, az ő kimért, fegyelmezett Maryje valóban kimondta ezeket a fantasztikus szavakat. Bantryné egy pillanatig gondolkodott, azután sürgető, házastársi oldalba bökésben részesítette alvó élettársát.

– Arthur! Arthur, ébredj fel!

Bantry ezredes morgott, dűnnyögött, és a másik oldalára fordult.

– Arthur! Ébredj fel! Hallottad Maryt?

– Valószínűleg – motyogta Bantry ezredes. – Teljesen egyetértek veled, Dolly – és azon nyomban tovább aludt.

Az asszony megrázta.

– Ide figyelj! Mary bejött, és azt mondta, hogy egy hulla van a könyvtárszobában.

– Egy micsoda?

– Egy hulla a könyvtárban.

– Ki mondta?

– Mary.

Bantry ezredes igyekezett magát felrázni a félálomból, és felkészülni arra, hogy szembenézzen a helyzettel. Azt mondta:

– Ostobaság, öreglány! Álmodtál.

– Nem, nem álmodtam. Először én is azt hittem. De nem álmodtam. Igazán bejött, és azt mondta.

– Mary bejött, és azt mondta, hogy egy hulla van a könyvtárszobában?

– Igen.

– De hiszen ez lehetetlen – mondta Bantry ezredes.

– Nem ... azt hiszem, nem lehet – mondta Bantryné bizonytalanul. Azután új támadásra lendülve folytatta: – De akkor miért mondta Mary, hogy ott van?

– Nem mondhatta.

– De mondta.

– Biztosan képzelődtél.

– Nem képzelődtem.

Bantry ezredes most már végképp felébredt, készen arra, hogy érdemben foglalkozzék a helyzettel. Barátságosan mondta:

– Álmodtál, Dolly. A detektívregény az oka, amit olvastál: A törött gyufaszál mint áruló nyom. Lord Edgbaston könyvtárszobájában, a kandalló előtti szőnyegen egy gyönyörű, szőke nő hullájára bukkan. A regényekben mindig a könyvtárszobában akadnak rá a hullákra. A való életben sohasem hallottam ilyesmit.

– Talán most majd hallasz – mondta az asszony. – Most mindenesetre kelj fel, Arthur, és nézz utána.

– De igazán, Dolly, biztosan álom volt. Felébredéskor az álmok gyakran csodálatosan valódinak hatnak. Az ember meg van győződve arról, hogy a dolgok valóban megtörténtek.

– Én teljesen más dologról álmodtam ... virágkiállításról és a plébános feleségéről fürdőruhában ... valami ilyesmiről. – Bantryné kiugrott az ágyból, és félrehúzta a függönyt. Szép, őszi nap fénye árasztotta el a szobát. – Ezt nem álmodtam – mondta az asszony határozottan. – Arthur, azonnal kelj fel, menj le a földszintre, és nézzel utána a dolognak.

– Azt akarod, hogy lemenjek a földszintre, és megkérdezzem, van-e hulla a könyvtárszobában? Bolondnak fognak tartani.

– Semmit sem kell kérdezned – mondta Bantryné. – Ha van ott hulla, mert persze az is lehetséges, hogy Mary megőrült, és azt hiszi, hogy lát valamit, ami nincsen ott, hát akkor valaki úgyis rögtön szól neked. Egy szót sem kell kiejtened.

Bantry ezredes dörögve belebújt a reggeli köpenyébe, és kiment a szobából. Végigment a folyosón, azután le a lépcsőn. A cselédek kis csoportba verődve álltak a lépcső lábánál. Néhányan zokogtak. A komornyik fontossága teljes tudatában lépett elő:

– Örülök, hogy lejött, uram. Utasítást adtam, hogy semmit se tegyenek, míg ön le nem jön. Hozzajárul ahhoz, uram, hogy felhívjam a rendőrséget?

– Miért akarja felhívni?

A komornyik a válla felett szemrehányó pillantást vetett arra a magas, fiatal nőre, aki a szakácsnő vállára borulva, hisztérikusán zokogott.

– Úgy értesültem, uram, hogy Mary már tájékoztatta önöket. Azt mondja, hogy megtette.

Mary felcsuklott.

– Olyan izgatott voltam, hogy nem is tudom, mit mondtam. Annyira a hatása alatt voltam, reszketett a lábam, felkavarodott a gyomrom! Ilyenre bukkanni! Ó, ó!

Újra Ecclesné vállára borult, aki csillapítóan mondta:

– Na, nyugodj meg, drágám.

– Mary természetesen kissé izgatott, uram, mert ő volt az, aki a hátborzongató felfedezést tette – magyarázta a komornyik. – Szokás szerint bement a könyvtárszobába, hogy széthúzza a függönyöket, és ... és csaknem átboltott a hullán.

– Azt akarja nekem mondani – kérdezte Bantry ezredes –, hogy egy holttest van a könyvtárszobában? Az én könyvtárszobámban?

A komornyik köhintett.

– Talán a leghelyesebb, ha ön is megnézi, uram.

– Halló ... halló ... halló. Itt a rendőrőrszoba. Igen. Ki beszél? – Palk őrmester egyik kezével a zubbonyát gombolta be, a másikban a telefonkagylót szorongatta. – Igen, igen, Gossington Hall. Tessék? ... Jó reggelt, uram. – Palk őrmester hangja némi változáson ment keresztül. Már nem volt annyira hivatalosan türelmetlen, mert felismerte a rendőrsport nagylelkű támogatóját, a kerület előjáróját. – Parancsol, uram? Mivel szolgálhatok? ... Elnézést, uram, nem érttem egész jól ... Egy hulla, mondta ön? ... Tessék? ... Igen, ahogy óhajtja, uram ... Helyes, uram ... Azt mondja, hogy az ön számára ismeretlen, fiatal nő? ... Értem, uram ... Igen, csak bízva rám.

Palk őrmester letette a telefonkagylót, elfütyentette magát, és hozzálátott, hogy feltárcsázza felettesét. Palkné bekukkantott a konyhából, ahonnan sült szalonna ínycsiklandozó illata áradt.

– Mi az?

– A legfurcsább dolog, amit valaha is hallottam – felelte a férje. – Egy fiatal nő hullájára találtak az udvarházban. Az ezredes könyvtárszobájában.

– Meggyilkolták?

– Az ezredes azt mondja, hogy megfojtották.

– Ki az?

– Az ezredes azt mondja, hogy soha életében nem látta.

– Akkor mit keresett a könyvtárszobában? Palk őrmester szemrehányó pillantással fojtotta hitvesébe a szót, és hivatalos hangon szólt bele a telefonba:

– Slack felügyelő úr? Itt Palk őrmester beszél. Éppen most jelentették, hogy ma reggel hét óra tizenöt perckor egy fiatal nő hullájára találtak ...

Marple kisasszony öltözködött, amikor csengett a telefon. A hang kissé meghökkentette. Ebben az órában nem szokott a telefonja csengeni. Szemérmes vénkisasszony élete olyan rendezett volt, hogy váratlan telefonhívások azonnal élénk találgatásra adtak okot. – Egek – mondta Marple kisasszony, és megrökönyödve vizsgálta a csengő készüléket. – Hát ez ki a csoda lehet!?

A faluban kilenc és fél tíz között illett az embernek a szomszédait egy kis baráti trécselésre felhívni. Mindig ilyenkor beszélték meg a napi terveket, meghívásokat. Mindenki tudta, hogy ha valami fennakadás van a húsellátással, a mészáros pontosan kilenc óra előtt telefonál. Néha napközben is adódhattak váratlan hívások, de határozottan tapintatlanságnak tartották, ha például valaki este fél tíz után telefonált.

Igaz, hogy Marple kisasszony unokaöccse, aki író, és ennél fogva kiszámíthatatlan, néha a legszokatlanabb időpontokban telefonált. Egyszer még tíz perccel éjfél előtt is! De a koránkelés semmi esetre sem tartozott Raymond West különiségei közé. Sem ő, sem bárki más Marple kisasszony ismerősei közül nem telefonálna reggel nyolc előtt. Sőt, ha pontosan vesszük, még csak háromnegyed nyolc. Még sürgöny számára is túl korai idő, mert a postahivatal csak nyolc órakor nyit. Biztosan – döntötte el Marple kisasszony – téves kapcsolat. Miután ezt eldöntötte, odalépett a türelmetlen készülékhez, és elfojtotta lármázását avval, hogy felemelte a hallgatót. – Tessék – mondta.

– Te vagy az, Jane?

Marple kisasszony meglepődött. – Igen, itt Jane beszél. Nagyon korán keltél ma, Dolly.

Bantryné hangja izgatottan, kapkodva csengett.

– Borzalmas dolog történt.

– Ó, drágám!

– Éppen most találtunk egy hullát a könyvtárszobában.

Marple kisasszony egy pillanatig azt hitte, hogy a barátnője megbolondult. – Mit találtatok?

– Tudom. Ugye, hihetetlen? Úgy értem, én mindig azt hittem, hogy ilyesmi csak könyvekben történik. Ma reggel órákig kellett Arthurral vitatkoznom, míg hajlandó volt lemenni a földszintre, hogy utánanézzon a dolognak.

Marple kisasszony megpróbálta összeszedni magát. Izgatottan kérdezte:

– Kinek a hullája?

– Egy szőke nőé.

– Micsoda?

– Egy szőke nő. Egy szépséges szőke, mint a detektívregényekben. Egyikünk sem látta soha az életben. És most ott fekszik a könyvtárszobában holtan. Ezért kell azonnal idejönnöd.

– Azt akarod, hogy odamenjek?

– Igen. Elküldöm érted a kocsit.

Marple kisasszony bizonytalanul mondta: – Természetesen, drágám, ha azt hiszed, hogy valamiben segítségemre lehetek ...

– Én nem segítséget kérek. De te annyira értesz a hullákhoz ...

– Igazán túlzás. Az én szerény kis sikereim többnyire elméletiek.

– De te remekül értesz a gyilkosságokhoz. Tudod, ezt a nőt meggyilkolták. Megfojtották. És úgy érzem, hogy ha már nem lehet elkerülni, hogy egy gyilkosság éppen az ember házában történjék, akkor legalább valami kis szórakozást is nyújtson. Érted, ugye, hogy mire gondolok? Ezért akarom, hogy ide gyere, és segíts kideríteni, hogy ki tette, kibogozni a rejtélyt és ezt az egészet ... Igazán izgalmas, ugye?

– Természetesen, drágám, ha tudok segíteni ...

– Remek! Arthur olyan nehézkes. Úgy látszik, az a véleménye, hogy az egészen egyáltalán nem kellene szórakoznom. Persze, tudom, hogy ez nagyon szomorú meg minden, de hát én nem is ismerem a lányt. És majd ha te is látni fogod, megérted, miért mondom, hogy olyan teljesen valószínűtlennek látszik.

Marple kisasszony kissé izgatottan szállt ki Bantryék autójából, amikor a sofőr kinyitotta előtte az ajtót. Bantry ezredes kijött a bejárat elé. Meglepettnek látszott. – Marple kisasszony? ... Hm ... nagyon örülök, hogy látom.

– A felesége telefonált – magyarázkodott Marple kisasszony.

– Remek, remek. Kell hogy legyen valaki mellette. Különben összeroppan. Pillanatnyilag jó arcot csinál a dolgokhoz, de hiszen tudja, hogy van ez ...

Ebben a pillanatban megjelent Bantryné, és rászólt férjére: – Menj be, és edd meg a reggelidet, Arthur. Kihül a sült szalonnád.

– Azt hittem, hogy a felügyelő érkezett meg – mondta az ezredes.

– Hamarosan ide fog érni – válaszolta az asszony. – Azért fontos, hogy előbb megreggelizzél. Szükséged van rá.

– Neked is. Gyere, és egyél te is valamit, Dolly.

– Rögtön jövök – mondta Bantryné. – Menj csak, Arthur. – Úgy terelte vissza az urát a házba, mint a gazdasszony a makacskodó kotlóst. – Na most! – fordult azután a barátnőjéhez diadalmas hangsúllyal. – Gyere!

Gyorsan előrement a hosszú folyosón a ház keleti szárnyába. A könyvtárszoba ajtaja előtt Palk őrmester örködött. Hivatalos tekintélyének teljes súlyával fogadta a ház úrnőjét.

– Sajnálom, asszonyom, senkinek sem szabad bemennie. Ez a felügyelő úr utasítása.

– Szamárság, Palk – mondta Bantryné. – Maga igazán ismeri Marple kisasszonyt. – Palk őrmester elismerte, hogy ismeri Marple kisasszonyt. – Nagyon fontos, hogy lássa a hullát – mondta Bantryné. – Ne butáskodjék, Palk! Végeredményben ez az én könyvtárszobám, nem?

Palk őrmester engedett. Egész életében megszokta, hogy engedjen a nemes uraságoknak. A felügyelőnek – gondolta – sohasem kell megtudnia.

– Semmihez sem szabad hozzányúlni, semmit sem szabad használni – figyelmeztette a hölgyeket.

– Persze hogy nem – mondta Bantryné türelmetlenül. – Tudjuk. Ha akar, bejöhet, és figyelheti. – Palk őrmester élt evvel az engedéllyel. Amúgy is szándékában állt. Bantryné diadalmasan vezette át barátnőjét a könyvtárszobán a nagy, ódivatú kandallóhoz. A helyzet drámaiságát hangsúlyozva mondta: – Ott!

Marple kisasszony azonnal megértette, mire gondolt a barátnője akkor, amikor azt mondta, hogy a halott lány nem hat valóságosnak. A könyvtárszoba jellemző volt tulajdonosaira. Nagy volt, kopott és rendetlen. Hatalmas, kiült

fotelek álltak benne, a nagy asztalon pipák, könyvek és gazdasági iratok heverték. A falakon volt egy-két jó, régi, családi arckép, néhány rossz, viktoriánus vízfestmény és néhány mulatságosnak szánt vadászjelenet. A sarokban hatalmas virágváza. A szoba tompított, lágy tónusú, valahogyan nagyon természetes volt, látszott, hogy régóta és sokat használták, hogy megvannak a maga hagyományai.

A kandalló előtti, öreg medvebőrön új, oda nem illő és melodramatikus valami terpeszkedett. Egy lány rikító alakja. Egy lányé, akinek természetellenesen szőke haja bonyolult hullámokban és gyűrűkben volt az arcból kifésülve. Vékony alakját hát nélküli, csillogó fehér, szatén estélyi ruha fedte, arca erősen kikészítve, a púder groteszken ütött el kék, duzzadt bőrétől, a szempillafesték vastagon ült az eltorzult arcon, a vöröslő ajak sebnek hatott. A körme sötét vérvörösre volt lakkozva, és ugyanilyen színűek voltak a körmök a lábán, az olcsó ezüstsandálban. Olcsó, vásári, rikító alak volt, harsányan elütött Bantry ezredes könyvtárszobájának megbízható, régimódi kényelmétől. Bantryné halkán mondta: – Érted, hogy mit akarok mondani? Olyan teljesen valószínűtlen.

A mellette álló öreg hölgy biccentett. Hosszan, elgondolkodva nézett az összerokadt alakra. Végül gyengéd hangon mondta: – Nagyon fiatal ez a lány.

– Igen, igen, én is azt gondolom. – Bantryné csaknem meglepettnek látszott, mintha egy felfedezést tett volna.

Kinn, a kert kavicsán kocsi fékezése csikordult.

Palk őrmester sűrűtően mondta: – Ez biztosan a felügyelő úr.

Az őrmester meggyeződéssel hitt abban, hogy úriemberek nem hagyják az embert cserben. És valóban, Bantryné azonnal az ajtó felé indult. Marple kisasszony követte. Bantryné búcsúzott: – Rendben van, Palk.

Palk őrmester mérhetetlenül megkönnyebbült.

Bantry ezredes sürgősen leöblítette a pirítós és a dzsem utolsó falatjait egy korty kávéval, kisetett a hallba, és megkönnyebbülten látta, hogy a kocsiból Melchett ezredes, a grófság főkapitánya száll ki, Slack felügyelő kíséretében. Melchett barátja volt az ezredesnek; Slackkel nem rokonszenvezett különösebben. Energikus embernek tartotta, aki állandó nyüzsgését még tetézi avval, hogy egyáltalán nem veszi figyelembe azok érzéseit, akiket nem tart fontos személyiségeknek.

– Jó reggelt, Bantry – mondta a rendőrkapitány. – Azt gondoltam, jobb, ha magam jövök. Különös dolognak látszik ez!

– Hát, hát ez – Bantry ezredes küszködött, hogy helyes kifejezést találjon – hihetetlen, fantasztikus!

– Fogalmad sincsen arról, hogy ki a nő?

– Halvány sejtelmem se. Soha életemben nem láttam.

– Tud a komornyik valamit? – kérdezte Slack felügyelő.

– Lorrimer éppen úgy meg van döbbenve, mint én.

– Ó – mondta Slack felügyelő –, igazán?

– Ott a reggeli az ebédlőben, Melchett, ha ennétek valamit – mondta az ezredes.

– Nem, köszönöm, inkább lássunk munkához. Haydocknak minden pillanatban ide kell érkeznie ... No, itt is van már. – Újabb kocsi érkezett. A nagy termetű, széles vállú doktor Haydock, a rendőrségi orvos kiszállt. Egy másik kocsiból két civil ruhás rendőr kászolódott ki, az egyik fényképezőgéppel.

– Minden kész? – kérdezte a rendőrkapitány. – Helyes, akkor gyerünk! Slack azt mondja, hogy a könyvtárszobában van.

S Bantry ezredes felnyögött. – Hihetetlen! Tudod, amikor ma reggel a feleségem egyre erősködött, hogy a szobalány avval jött be, hogy egy hulla van a könyvtárszobában, egyszerűen nem akartam elhinni.

– Persze hogy nem. Ezt teljesen meg tudom érteni. Remélem, a feleségedet nem izgatta fel túlságosan ez az ügy.

– Csodálatosan viselkedett. Igazán remekül. Az öreg Marple kisasszony eljött hozzá a faluból ... hiszen tudod.

– Marple kisasszony? – A főkapitány megmerevedett. – Miért küldött érte a feleséged?

– Mert egy asszonynak egy másik asszonyra van ilyenkor szüksége, nem gondolod?

Melchett ezredes kuncogott: – Ha engem kérdezel, a feleséged egy kis amatőr detektívesdivel akar kísérletezni. Marple kisasszony úgyszólván a helyi detektív. Egyszer alaposan lefőzött bennünket, igaz, Slack?

– Az egészen más eset volt – mondta Slack felügyelő.

– Mennyiben?

– Mert az helyi ügy volt, uram. Az öreg hölgy mindent tud, ami a faluban történik, az már igaz. De itt szárazra vetett hal lesz.

Melchett kimérten felelt: – Még maga sem tud valami sokat az ügyről, Slack.

– Várjon csak, uram. Nem fog sokáig tartani, hogy a végére járjak.

Az ebédlőben Bantryné és Marple kisasszony pótolták a mulasztottakat, és reggeliztek. Miután kiszolgálta vendégét, Bantryné sürgetően mondta: – Na, Jane? – Marple kisasszony kissé zavartan pillantott fel. Bantryné reménykedve kérdezte: – Nem emlékeztet ez a dolog valamire?

Marple kisasszony ugyanis azzal a képességével vált híressé, hogy apró-cseprő falusi eseményeket olyan módon tudott kapcsolatba hozni komolyabb problémákkal, hogy az utóbbiakra is fényt derített.

– Nem – mondta Marple kisasszony elgondolkodva —, nem mondhatnám. Legalábbis pillanatnyilag nem. Egy kicsit emlékeztetett Chettyne legfiatalabb lányára, tudod Edie-re, de azt hiszem, csak azért, mert ez a szerencsétlen lány rágta a körmét, és az első fogai egy kissé előreálltak. Csak ezért. És persze – folytatta Marple kisasszony a hasonlatot —, Edie is szerette azt, amit én olcsó puccnak nevezek.

– A ruhájára gondolsz?

– Igen; mutatós, nagyon gyenge minőségű szatén.

– Értem. Egy olyan csúf kis üzletből való, ahol minden egy guinea-be kerül – mondta Bantryné, és reménykedve folytatta: – Nézzük csak. Mi történt Chettyne Edie-jével?

– Éppen most változtatott állást, és azt hiszem, nagyon jól megy a sora – felelt Marple kisasszony.

Bantryné enyhe csalódást érzett. A falusi történet nem sok kilátással biztatott.

– Képtelen vagyok rájönni arra – mondta Bantryné —, hogy mit kereshetett ez a lány Arthur dolgozószobájában? Az ablakot kifeszítették. Ezt mondta Palk. Talán valami betörővel jött ide, és azután összevesztek ... de ez ostobaságnak tűnik, nem?

– Nem éppen betöréshez volt ez a lány öltözve – mondta Marple kisasszony elgondolkodva.

– Nem. Tánchoz vagy valami estélyfélelhez. De sem itt, sem a közelben semmi ilyesmi nincsen.

– Nincsen... – ismételte Marple kisasszony bizonytalanul.

Bantryné lecsapott rá: – Jane, te valamin töröd a fejedet.

– Hát, csak gondoltam ...

– Mire?

– Basil Blake-re.

Bantryné azonnal körbeszólt: – Ugyan! – és mintegy nyomatéku, hozzátette: – Ismerem az anyját.

A két asszony egymásra nézett. Marple kisasszony sóhajtott, és megrázta a fejét. – Megértem az érzéseidet.

– Selina Blake-nél aranyosabb asszonyt el sem lehet képzelni. A gyepszegélyei egyenesen mesések, egészen belezöldülök az irigységbe, ha látom őket. És csodálatos bőkezűséggel ajándékoz bujtásokat.

Marple kisasszony mérlegelte ezeket a Blake-né védelmére felhozott mentségeket: – Mindegy, azért mégis volt egy csomó szóbeszéd.

– Ó, tudom, tudom. És persze Arthur azonnal dühbe gurul, ha Basilnek akár csak a nevét említik. Igazán nagyon durva volt Arthurral, és azóta Arthur hallani sem akar róla. Azon a buta, nyegle módon beszél, ahogy a mai fiatalok. Vigyorog azokon, akik büszkék az iskolájukra vagy a birodalomra, vagy más hasonló dologra. És azután, hogy hogyan öltözik! – folytatta Bantryné. – Az emberek azt mondják, hogy mindegy, mit visel az ember vidéken. Életemben ilyen ostobaságot nem hallottam! Pontosan vidéken vesz mindenki mindent észre. – Kis szünetet tartott, és bánatosan tette hozzá: – Milyen tündéri csecsemő volt! Láttam, amikor fürdették.

– Múlt vasárnap közölte az újság a chevioti gyilkos egy bájos, gyermekkori képét – mondta Marple kisasszony.

– Na de, Jane, csak nem hiszed, hogy ő ...

– Nem, drágám, igazán nem erre gondoltam. Nagyon elsietett lenne ilyen következtetéseket levonni. Csak megpróbáltam megindokolni, hogy miért volt itt az a fiatal nő. St. Mary Mead annyira nem hozzá illő hely. Azután úgy véltem, hogy egyetlen megfelelő magyarázat: Basil Blake. Ő ad estélyeket. Vendégei jönnek Londonból és a különböző stúdiókból. Emlékszel múlt júliusra? Kiabálnak és énekelnek, kibírhatatlan ricsajt csapnak, azt hiszem, mindenki tökrészeg ... és az a rendetlenség és a törött poharak másnap reggel, egyszerűen hihetetlen ... legalábbis így mesélte nekem az öreg Berryné ... és egy fiatal nő úgyszólván meztelenül aludt a fürdőkádban!

Bantryné elnézően mondta: – Azt hiszem, filmesek voltak.

– Valószínűleg. És azután, azt te is hallottad, hogy néhány víkenddel ezelőtt lehozott magával egy fiatal nőt, egy platinaszőkét.

– Csak nem gondolod, hogy ő az!? – kiáltott fel Bantryné.

– Nem tudom! Persze, én sohasem láttam közlőrlől, csak amikor ki- és beszállt a kocsiba, és egyszer a ház kertjében, amikor valami kis nadrágban és melltartóban napozott. Az arcát tulajdonképpen sohasem láttam. És ezek a lányok, a festett arcukkal, hajukkal és körmükkel, mind egyformák.

– Igen. De azért lehetséges. Mondasz valamit, Jane.

Ugyanezt az elképzelést vitatta meg ugyanebben a pillanatban Melchett ezredes és Bantry ezredes. Miután megtekintette a holttestet, és meggyőződött arról, hogy beosztottjai hozzáálltak a rutinmunkájukhoz, a rendőrkapitány visszavonult a ház gazdájával a másik szárnyon levő dolgozószobába. Melchett ezredes hirtelen haragú embernek látszott, és az volt a szokása, hogy rövid, vörös bajuszát cibálta. Ezt tette most is, miközben zavartan sandított a másik férfira. Végre kibökte: – Ide figyelj, Bantry, végre nyíltan meg kell kérdeznem. Igaz az, hogy fogalmad sincsen arról, hogy ki ez a nő?

Bantry ingerülten válaszolt, de a rendőrkapitány félbeszakította: – Értem, öregem, értem, de próbáld így nézni: pokolian kínossá válhat számodra. Nős ember vagy, szereted a feleségedet meg miegymás. Köztünk maradjon: ha bármi kapcsolatod volt ezzel a lánnyal, jobb, ha most megmondod. Teljesen természetes, hogy el szeretnéd titkolni a tényt; magam is ugyanezt tenném. De nem fog menni. Gyilkosság. A tények ki fognak derülni. A fene egye meg, én nem azt mondom, hogy te fojtottad meg a lányt,ilyent nem tennél. Ezt tudom! De végeredményben ide jött, ebbe a házba. Tegyük fel, hogy betört, és várta, hogy találkozhasson veled, és valami fickó követte idáig, aztán kikészítette. Ez is lehetséges. Érted, hogy mire gondolok?

– Életemben nem láttam ezt a lányt. Nem vagyok én az a fajta férfi!

– Akkor rendben van. Követ azért nem vetnék rád, végeredményben nagyvilági ember vagy. De ha azt mondom ... A kérdés az, hogy mit csinált itt a lány? Az biztos, hogy nem erről a környékről való.

– Az egész ügy egy lidércnyomás – dühöngött a ház ura.

– Az a kérdés, öregem, hogy mit keresett a lány a könyvtárszobádban.

– Honnan tudnám? Nem hívtam ide.

– Nem. Persze hogy nem. De azért mégiscsak idejött. Mintha veled akart volna beszélni. Nem kaptál semmiféle furcsa levelet vagy ilyesmit?

– Nem. Semmit.

Melchett ezredes tapintatosan kérdezte: – Mit csináltál tegnap este?

– Elmentem a Konzervatív Párt ülésére. Kilenc órakor volt, Much Benhamben.

– És mikor értél haza?

– Röviddel tíz óra után jöttem el Much Benhamból. Az úton hazafelé volt egy kis kellemetlenségeim, kereket kellett cserélnem. Háromnegyed tizenkettőkor értem haza.

– Bementél a könyvtárszobába?

– Nem.

– Kár.

– Fáradt voltam. Egyenesen felmentem lefeküdni.

– Fent maradt valaki, hogy megvárja, amíg hazaérsz?

– Mindig viszek kapukulcsot. Lorrimer tizenegykor lefekszik, hacsak nem adok más utasítást.

– Ki húzza össze a függönyöket a könyvtárszobában?

– Lorrimer. Általában, ebben az évszakban, fél nyolckor.

– Be szokott még menni oda később is, az este folyamán?

– Nem, ha én nem vagyok itthon. A tálcát a whiskyvel és a poharakkal a hallban hagyja.

– Értem. És a feleséged?

– Ágyban volt, amikor hazajöttem, és mélyen aludt. Lehet, hogy a könyvtárszobában üldögélt tegnap este, lehet, hogy a szalonban. Nem kérdeztem tőle.

– Nos, hamarosan úgyis meg fogjuk tudni az összes részleteket. Persze, lehetséges, hogy valamelyik cseléd van belekeveredve, nem gondolod?

Bantry ezredes a fejét rázta. – Nem hiszem. Mindegyik nagyon tisztességes. Évek óta vannak nálunk.

Melchett helyeselt. – Igen, valószínűtlennek látszik, hogy közülük legyen az ügyhöz. Inkább úgy látszik, mintha ez a lány a városból jött volna, talán valami fiatalemberrel. De miért akartak volna betörni ebbe a házba?

Bantry félbeszakította. – London. Ez valószínűbbnek tűnik. Itt nálunk nem történnek ilyen dolgok ... legalábbis ...

– Na, mi az?

– Szavamra! – robbant ki Bantry ezredesből – Basil Blake!

– Ki az?

– Egy fiatalember, aki a filmiparban dolgozik. Undorító, fiatal szörnyeteg. A feleségem védi, mert az anyjával együtt járt iskolába, de még rosszabb, mint ezek a dekadens, haszontalan, fiatal semmirekellők általában. Fenéken kellene billenteni. Megvette azt a házat a Lansham Roadon, tudod, azt a förtelmes, modern épületet. Estélyeket ad, visító, lármás bandák jönnek, és lányokat hoz le a hét végére.

– Lányokat?

– Igen. Múlt héten is volt itt egy, egy olyan platinaszőke. – Az ezredes állta hirtelen leesett.

– Azt mondtad, platinaszőke? – kérdezte Melchett elgondolkodva.

– Igen. Csak nem hiszed, Melchett ...

A főkapitány kimérten mondta: – Ez is egy lehetőség. Mindenesetre megmagyarázza, hogy hogyan kerülhet egy ilyenfajta lány St. Mary Meadbe. Azt hiszem megyek, és beszélek ezzel a fiatalemberrel. Braid, Blake? Mit is mondtál, hogy hívják?

– Blake. Basil Blake.

– Nem tudod, vajon otthon lesz-e? – kérdezte Melchett.

– Várj csak, mi is van ma? Szombat? Általában valamikor szombat reggel ér ide.

– Meglátjuk, meg tudjuk-e találni – mondta Melchett komoran.

Basil Blake háza belül teljesen modern volt és összkomfortos, a külseje viszont fertelmesen csúf látvány: félig fagerendákból épült, ál-Tudor stílusban; a postahivatal és William Booker építési vállalkozó Chatsworth néven ismerte; Basil és barátai mint “a régiség”-et emlegették; St. Mary Mead községben pedig általában, mint “Booker úr új háza”-t. Alig volt több mint negyedmértöldnyire a falutól, egy újonnan parcellázott területen, amelyet a vállalkozó szellemű Booker úr megvásárolt, pontosan a Kék Vaddisznó mögött. Homlokzata egy kivételesen szép fasorra nyílt. Gossington Hall körülbelül egy mérfölddel távolabb volt, ugyanannak az útnak a mentén.

St. Mary Meadben élénk érdeklődéssel fogadták a hírt, hogy “Booker úr új háza”-t egy filmsztár vásárolta meg. Éber izgalommal lesték a legendás teremtmény első megjelenését a faluban, és ami a külsőségeket illeti, Basil Blake minden igényt kielégített. Lassanként azonban kiszivárogtak a való tények. Basil Blake nem volt sztár, még csak filmszínész sem. Nagyon jelentéktelen fiatalember volt, egy a körülbelül tizenöt között azoknak a listáján, akik felelősek voltak a díszletek elkészítéséért a Lenville Stúdiókban, a British New Era Films főhadiszállásán. A falu hajadon leányzói elveszítették érdeklődésüket, és a rossznyelvű aggszűzek uralkodó csoportja elítélte Basil Blake életmódját. Csak a Kék Vaddisznó tulajdonosa lelkesedett továbbra is Basilért és barátaiért. A Kék Vaddisznó bevétele határozottan emelkedett a fiatalember odaköltözése óta.

A rendőrségi autó megállt a Booker úr képzeletében született, torz, vidéki kapu előtt, és Melchett ezredes, undorodó pillantást vetve Chatsworth fadísztítésére, felballagott a bejárat ajtóhoz, és erélyesen bedörömbölt a kopogtatóval. Sokkal hamarabb kinyílt, mint várta. Egy fiatalember sima, kissé hosszú, fekete hajjal, narancsszínű kordbársony nadrágból és élénk kék ingből álló öltözékben kivakkantott: – Na, mit akar?

– Ön Basil Blake úr?

– Persze hogy én vagyok.

– Ha megengedi, szeretnék önnel néhány szót váltani, Mr. Blake.

– Ki maga?

– Melchett ezredes vagyok, a grófság rendőrfőkapitánya.

Blake úr pimaszul vetette oda: – Ne mondja! Milyen mulatságos.

Amikor a fiatalembert követve bement a házba, Melchett ezredes pontosan megértette Bantry ezredes ellenszenvét. Az ő cipőjének orra is viszkedett. Fegyelmezte azonban magát, és megpróbált barátságosan beszélni: – Ön korán kelő, Blake úr, nemde?

– Afenét! Még le sem feküdtem.

– Igazán?

– De nem hiszem, hogy maga azért jött, hogy lefekvésem ideje iránt érdeklődjék. Ha mégis, akkor pazarolja a grófság idejét és pénzét. Miről akar velem beszélni?

Melchett ezredes a torkát reszelte. – Úgy hallottam, Blake úr, hogy a múlt hét végén látogatója volt ... egy ... egy szőke, fiatal hölgy.

Basil Blake rábámult, hátravetette a fejét, és hangosan röhögött. – A vén falusi macskák szóltak magának? Az erkölcsöm miatt? A fene egye meg, az erkölcsöm nem tartoznak a rendőrségre. Ezt maga is tudja.

– Valóban – válaszolta Melchett szárazon —, az erkölcsi élete nem tartozik rám. Azért jöttem el önhöz, mert egy ... hm ... enyhén egzotikus külsejű, szőke, fiatal nőt találtak, meggyilkolva.

– Mi a csoda! – Blake rámeredt. – Hol?

– Gossington Hallban, a könyvtárszobában.

– Gossingtonban? Az öreg Bantrynél? Nahát, szép kis dolog ... az öreg Bantry! Hogy mik derülnek ki a vénemberekről!

Melchett ezredes arcát elöntötte a vér. Élesen vágta el a vele szemben ülő fiatalember kiújuló, hangos derülését. – Kérem, uram, fékezze a nyelvét. Azért jöttem, hogy megkérdezzem, tud-e valami fényt vetni erre az ügyre.

– Azért jött ide, hogy megkérdezze, hiányzik-e nálam egy szőke? Ezért? Miért? ... Hé, hé! Hát ez mi?

Hirtelen, hangos fékezéssel, kocsit állt meg a bejárat előtt. Libegő, fekete-fehér pizsamába öltözött, fiatal nő ugrott

ki belőle. Bíborszínű szája, feketére festett szempillája és platinaszőke haja volt. Felszaladt az ajtóhoz, felrántotta, és dühösen ordítani kezdett: – Miért lógtál meg tőlem?

Basil Blake felállt. – Szóval, megjöttél. Miért ne hagytalak volna ott? Mondtam neked, hogy induljunk, de maradtál.

– Miért mentem volna, azért, mert te akartad? Jól éreztem magamat.

– Persze, avval a mocskos Rosenberggel. Tudod, hogy milyen!

– Féltékeny voltál, és kész.

– Ne hízelegj magadnak. Utálom látni, ha egy lány, akit kedvelek, nem bírja az italt, és engedi, hogy egy undorító közép-európai fogdossa.

– Hazudsz! Te is éppen eleget ittál, aztán hetyegtél avval a fekete hajú spanyol lánnyal.

– Ha elviszlek egy estélyre, elvárom, hogy rendesen viselkedjél.

– Nem hagyok magamnak parancsolgatni, és kész! Azt mondtad, részt veszünk a bulin, és utána lejövünk ide. Nem lógoz meg egy estélyről, csak akkor, ha kedvem van rá.

– Jó. Ezért hagytalak ott. Elegem volt belőle, le akartam jönni ide, és le is jöttem. Nem fogok ott lődörögni, és egy dilis nőre várni.

– Igazán aranyos és udvarias vagy.

– Űgy látszik, egész szépen utánam jöttél.

– Be akartam olvasni neked.

– Ha azt hiszed, hogy parancsolgathatsz nekem, édes lányom, akkor tévedsz.

– És ha te azt hiszed, hogy nekem parancsolgathatsz, akkor csak hidd!

Egymásra meredtek. Ez volt az a pillanat, amelyet Melchett ezredes felhasznált arra, hogy hangosan köszörülje a torkát. Basil Blake hirtelen feléje fordult.

– Nicsak, teljesen elfelejtettem, hogy maga itt van. Ideje, hogy lelépjen, nem? Hadd mutassam be magukat egymásnak: Dinah Lee ... Buzgó ezredes, a grófsági rendőrségről ... És most, ezredes, miután látta, hogy az én szőkém él, és jól van, talán folytathatja üdvös tevékenységét az öreg Bantry kis ügyecskéje tárgyában. Jó reggelt!

– Ajánlom önnek, fiatalember, próbálja a nyelvét megzabolázni, mert még bajba kerülhet – mondta Melchett ezredes, és vörös arccal, dühösen távozott.

Much Benhamben, a hivatalában, Melchett ezredes meghallgatta és végiggondolta beosztottai jelentéseit így minden elég világosnak látszik, uram – fejezte be mondanivalóját Slack felügyelő. – Bantryné vacsora után a könyvtárszobában ült, és tíz óra előtt feküdt le. Amikor kiment a szobából, eloltotta a villanyt, és feltehetőleg azután már senki sem ment a szobába. A cselédek fél tizenegykor tértek nyugovóra, és Lorrimer, miután az italokat odakészítette a hallba, háromnegyed tizenegykor feküdt le. Senki sem hallott semmi szokatlant, kivéve a konyhalányt, aki viszont túl sokat hallott! Nyögéseket, vérfagyasztó sikolyt és fenyegető lépteket és mit tudom én, mit még. A második szobalány, aki közös szobában lakik vele, azt mondja, hogy a másik moccanás nélkül végigaludta az egész éjszakát. Pontosan ezek, akik mindenfélét kitalálnak, okozzák nekünk a legtöbb bajt.

– Mi van a feltört ablakkal?

– Amatőr munka, mondja Simmons, közönséges tucatáru vésővel csinálták, nem okozhatott nagyobb zajt. Kellene lennie valami vésőnek a házban, de senki sem találja. Ez gyakran előfordul a szerszámokkal.

– Gondolja, hogy a személyzet tud valamit?

Slack felügyelő meglehetősen kelletlenül felelt:

– Nem, nem hiszem. Mindnyájan nagyon rémültek és izgatottak. Gyanakodtam Lorrimerre, tartózkodó volt, de nem hiszem, hogy valami köze lenne a dologhoz.

Melchett bólintott. Nem tulajdonított fontosságot annak, hogy Lorrinier tartózkodó. Az energikus Slack felügyelő gyakran váltotta ki ezt a hatást azokból, akiket kihallgatott. Az ajtó kinyílt, és doktor Haydock lépett be. – Gondoltam, bejövök, és nagyjából körvonalazom, mit állapítottam meg.

– Kitűnő, örülök, hogy látom. Tehát?

– Nem sok az egész. Csak amennyit úgyis elképzelt. A halál fojtogatás következtében állott be. A saját ruhája övével ölték meg a lányt. Körülvetették a nyakán, és aztán keresztbe fogták a hátán. Nagyon könnyű és egyszerű módon. Még nagy erőre sem volt hozzá szükség, feltéve, hogy a támadás meglepetésszerűen érte az áldozatot. A küzdelemnek semmi nyoma.

– Időben mikor állt be a halál?

– Mondjuk, tíz óra és éjfél között.

– Pontosabban nem tudja megállapítani?

Haydock enyhe mosollyal rázta meg a fejét. – Nem kockáztatom a szakmai hírnevemem. Nem korábban, mint tízkor, és nem később, mint éjfélkor.

– Véleménye szerint, melyik időpont a valószínűbb?

– Attól függ. A tűz égett a kandallóban, a szoba meleg volt, mindez késlelteti a hullamerevedést.

– Tud még valamit mondani a lányról?

– Nem sokat. Fiatal volt, tizenhét-tizennyolc évesnek mondanám. Bizonyos szempontokból eléggé fejletlen, de az izomzata igen jól fejlett. Egészséges emberpéldány. Egyébként virgo intacta volt. – A doktor bólintott, és kiment.

Melchett a felügyelőhöz fordult. – Egészen biztos abban, hogy soha korábban nem látták a lányt Gossingtonban?

– A cselédség határozottan állítja. Még méltatlankodtak is. Azt mondják, hogy emlékeznének rá, ha valaha is látták volna a környéken.

– Valószínűleg – mondta Melchett. – Egy ilyen típusú lány messze kirí ezen a környéken. Nézze például azt a Blake-hez tartozó, fiatal nőt!

– Kár, hogy nem az volt – mondta Slack. – Akkor legalább egy kicsit továbbjutnánk.

– Úgy vélem, hogy ez a lány Londonból jött – mondta a főkapitány elgondolkodva. – Nem hiszem, hogy itt helyben nyomokat fogunk találni. Ez esetben helyes volna, ha a Scotland Yard is bekapcsolódna. Ez az ő ügyük, nem a miénk.

– Valaminek mégiscsak ide kellett hoznia ezt a lányt – mondta Slack. Óvatosan hozzátette: -Nekem úgy rémlik, hogy Bantry ezredes és a felesége titkolnak valamit. Persze tudom, uram, hogy önnek barátai ...

Melchett ezredes hűvös elutasítással nézett rá. Mereven mondta: – Biztos lehet abban, hogy minden lehetőséget számításba veszek. Minden lehetőséget. – Majd hozzátette: – Remélem, végignézte a bejelentéseket az eltűnt személyekről?

Slack bólintott. Géppel írt lapot vett elő. – Itt vannak. Saundersné, egy hete tűnt el hazulról, sötét hajú, kék szemű, 36 éves. Nem ő az. Egyébként, a férjét kivéve mindenki tudja, hogy egy leedsi fickóval, valami vigéccsel szökött meg. Barnardné ... 65 éves. Pamela Reeves, 16 éves, tegnap este nem ment haza, cserkész őrsvezető, és gyűlésen volt. Sötétbarna haj, amelyet két copfba fésül, öt láb magas.

Melchett idegesen szólt rá: – Ne olvasson fel hülye részleteket, Slack. Az áldozat nem volt iskolás lány. Véleményem szerint... – félbeszakította szavait, mert a telefon csengett. – Halló ... Igen, Much Benham, rendőrkapitányság ... Micsoda? ... Egy pillanat. – Figyelt, és gyors jegyzeteket csinált. Amikor újra megszólalt, hangjának más csengése volt. – Ruby Keene, 18 éves, foglalkozása hivatásos táncosnő, öt láb 4 inch magas, karcsú,

platinaszőke haj, kék szem, pisze orr, valószínűleg fehér, strasszal díszített estélyi ruhát viselt és ezüst szandált. Helyes? ... Micsoda? ... Igen, szerintem semmi kétség. Azonnal odaküldöm Slacket. – Letette a hallgatót, és növekedő izgalommal nézett beosztottjára. – Azt hiszem, helyben vagyunk. A glenshire-i rendőrség telefonált. – Glenshire a szomszédos grófság volt. – Bejelentették, hogy egy lány eltűnt a danemouthi Majestic Hotelből.

– Danemouth – mondta Slack felügyelő. – Ez már valószínűbbnek látszik.

Danemouth nagy és divatos fürdőhely volt a tengerparton, nem messze.

– Innen mindössze vagy tizennyolc mérföld távolság – mondta a kapitány. – A lány valami táncosnőféle volt a Majesticben. Tegnap este nem jelent meg, amikor a műsor szerint fel kellett volna lépnie, és az igazgatóság nagyon dühös volt rá. Amikor ma reggelre nem került elő, valamelyik lány vagy más valaki gyanút fogott. Kissé homályosan hangzik. A legjobb, ha azonnal átmegey Danemouthba, Slack. Jelentkezzék ott Harper főfelügyelőnél, és működjék vele együtt.

Slack felügyelő akkor volt elemében, ha csinálhatott valamit. Odaszáguldani egy rendőrautóval, durván csendre inteni az embereket, akik mindenáron el akartak neki mondani dolgokat, félbeszakítani beszélgetéseket, amelyeket sürgősségre való hivatkozással rimáncodtak ki tőle mindez az életet jelentette Slack felügyelő számára. Ezért hihetetlenül rövid idő alatt érkezett meg Danemouthba, jelentkezett a rendőrkapitányságon. Kurta beszélgetést folytatott egy zavart és neheztelő szállodaigazgatóval, akitől ezzel a kétes értékű megnyugtató búcsúzóval: – Mielőtt felhajtást csinálunk, meg kell állapítanunk, valóban arról a lányról van-e szó. – Azután Ruby Keene legközelebbi rokonának társaságában visszahajtott Much Benhambe. Mielőtt Danemoutht elhagyta, röviden beszélt telefonon Much Benhammel, így a főkapitány várta érkezését, de talán nem volt elkészülve az azt követő rövid bemutatásra: – Ez Josie, uram.

Melchett ezredes hűvösen bámult beosztottjára. Úgy érezte, Slacknek elment az esze. A kocsiból éppen kiszálló fiatal nő sietett segítségére.

– Így ismernek a szakmában – magyarázta, és egy pillanatra kivillantak szép, nagy, fehér fogai. – A partnerem és én Raymond és Josie néven lépünk fel, és természetesen az egész szálloda Josie néven ismer engem. Az igazi nevem Josephine Turner.

Melchett ezredes beleilleszkedett a helyzetbe, és közben megkérte Turner kisasszonyt, hogy foglaljon helyet, gyors, hozzáértő pillantást vetett rá. Csinos fiatal nő volt, talán közelebb a harminchoz, mint a húszhoz; csinoságát inkább a jólápoltsága okozta, mint a természeti adottságai. Értelmesnek, kiegyensúlyozottnak látszott, okosnak és józannak. Nem az a típus volt, akit valaha is szexbombának mondanának, de mégis nagyon vonzó nő. Finoman volt kikészítve, és sötét, angolos kosztümöt viselt. Most persze ideges és zaklatott volt, de az ezredes véleménye szerint nem roskadozott a bánattól. Amikor leült, azt mondta: – Túl borzalmas ahhoz, hogy igaz legyen. Valóban azt hiszi, hogy Ruby az?

– Attól tartok, hogy ezt öntől kell megkérdeznünk. Sajnálom, de azt hiszem, hogy nagyon kínos lesz önnek.

Turner kisasszony riadtan kérdezte: – Nagyon ... nagyon borzalmasan néz ki?

– Sajnos, komoly megrázkódtatást okozhat.

– Azt akarja, hogy most azonnal megnézzem?

– Azt hiszem, ez lenne a leghelyesebb, Turner kisasszony. Nem sok értelme lenne, hogy önnek kérdéseket tegyünk fel, amíg nem vagyunk a dologban biztosak. A leghelyesebb túlesni rajta, nem gondolja?

Rendben van.

Elhajtottak a halottasházba. Amikor Josie rövid látogatás után kijött, nagyon szenvedőnek látszott. – Igen, Ruby az – mondta vacogva. – Szegény kölyök! Egek, de furcsán érzem magamat! Nincs itt – bánatosan nézett körül – egy kis gin?

Gin nem volt, de brandy akadt, és néhány korty után Turner kisasszony visszanyerte nyugalma. Nyíltan mondta: – Megkeveri az embert, ha ilyesmit lát, ugye? Szegény kis Ruby! Ugye, milyen disznók a férfiak?

– Azt hiszi, hogy férfi volt?

Josie kissé megdöbbsent. – Hát nem? Úgy gondolom ... persze azt hittem ...

– Gondolt esetleg egy bizonyos férfira?

Erélyesen rázta a fejét. – Nem, senkire. Halvány fogalmam sincsen. Persze Ruby nem mondta volna el nekem, ha

...

– Ha?

Josie habozott. – Hát, ha ... ha járt volna valakivel.

Melchett éles pillantást vetett rá. Nem szólt hozzá többet, míg vissza nem értek az irodájába. Akkor megszólalt: – Most pedig, Turner kisasszony, arra kérem, minden lehető felvilágosítást adjon meg nekem.

– Természetesen. Hol kezdjem?

– Tudni akarom a lány teljes nevét és címét, a rokoni kapcsolatát önnel, és mindent, amit tud róla.

Josephine Turner bólintott. Melchettben megerősödött az a meggyőződés, hogy a nő nem érzett különösebb bánatot. Fejbe kólintotta és meghökkentette az eset, de semmi több. Elég készségesen beszélt. – A neve Ruby Keene, mármint a művészneve. Az igazi neve Rosy Legge. Az anyja az én anyám unokatestvére. Egész életemben ismertem, de nem különösen jól. Sok unokatestvérem van, néhányan az üzleti életben, mások színpadon dolgoznak. Ruby többé-kevésbé táncosnőnek számított. Tavaly volt néhány jó szerződése pantomimben és ilyesmiben. Nem elsőrangú színházaknál, de jó vidéki társulatoknál. Azután bél-Londonban a brixwelli Palais de Danse-ban kapott szerződést mint táncosnő, akit a vendégek felkérhetnek. Rendes, tisztességes hely, és vigyáznak a lányokra, de nem jelent komoly keresetet.

Szünetet tartott. Melchett ezredes bólintott.

– És itt kapcsolódom én bele a dologba. Már három év óta a tánc- és bridzsszalonn házikisasszonya vagyok Danemouthban, a Majesticben. Jó állás, jól fizetik, és kellemes. Az ember foglalkozik a vendégekkel, amikor

megérkeznek. Persze felméri őket. Vannak, akik szeretik, ha egyedül maradhatnak, mások viszont magányosak, és bekapcsolódnának a szórakozásokba. Az én dolgom, hogy a megfelelő embereket összehozzam bridzspartihoz, és a fiatalokat bemutassam egymásnak a táncnál. Elég sok tapintatra és tapasztalatra van szükség.

Melchett ismét bölintott. Arra gondolt, hogy a lány biztosan kitűnően végzi a dolgát. Volt valami kellemes, barátságos a lényében, és – az ezredes véleménye szerint – ravasz volt, anélkül hogy a legkevésbé is intellektuális lett volna.

– Ezenkívül – folytatta Josie —, Raymonddal minden este néhány bemutató táncot is előadunk a műsorban. Raymond Starr ... ő hivatásos táncos és tenisztréner. Ezen a nyáron, fürdés közben, valahogyan megcsúsztam a sziklákön, és csúnyán kifecamítottam a bokámat. – Melchett már korábban észrevette, hogy a lány egészen picit sántít.

– Persze, ez egy időre lehetetlenné tette a táncolást, és a helyzetem nagyon kínos volt. Nem akartam, hogy a szálloda mást szerződtessen helyettem. Mindig fennáll a veszély – barátságos kék szeme egy pillanatra keményé és élessé vált, most nőstény volt, aki a létért harcol —, hogy a másik kitúrja az embert. Ezért jutott eszembe Ruby, és felajánlottam az igazgatónak, hogy lehívom. Én folytatom a házikisasszonyi munkát, a bridzset és az effélét. Ruby éppen csak a táncot veszi át. Így a dolog a családban marad, érti, hogy mire gondolok.

Melchett bölintott, hogy érti.

– Szóval, beleegyeztek; sürgönyöztem Rubynak, és eljött. Kitűnő lehetőség volt számára. Sokkal előkelőbb munka, mint amelyet valaha is csinált. Ez körülbelül egy hónappal ezelőtt történt.

– Értem — mondta Melchett ezredes. – Sikere volt Rubynak?

– Igen – mondta Josie könnyedén. – Egész jól ment minden. Nem táncol olyan jól, mint én, de Raymond ügyes, és átsegítette a nehézségeken; és egész csinos volt, tudja, karcsú és szőke és kislányos. Kicsit túlzottan festette magát, folyton szidtam emiatt. De hát tudja, hogy milyenek a lányok. Csak tizennyolc éves volt, és ebben a korban mindig túloznak. Ez nem való egy olyan előkelő, finom helyen, mint a Majestic. Mindig leszedettem vele a smink felét.

– Szerették az emberek? – kérdezte Melchett.

– Ó, igen; bár Rubynak nem voltak túlzott sikerei. Kicsit butus volt. Idősebb emberekkel jobban boldogult, mint a fiatalokkal.

– Udvarolt neki valaki?

A lány teljes megértéssel pillantott az ezredesre. – Nem olyan értelemben, ahogyan ön gondolja. Vagy legalábbis én nem tudtam róla. De hát azt úgysem mondta volna el nekem.

Melchett egy pillanatig elgondolkodott, hogy ugyan miért nem? Josie nem keltette azt a benyomást, mintha szigorú fegyelmet akart volna tartani. De csak annyit mondott: – Elmondaná nekem, hogy mikor látta utoljára az unokatestvérét?

– Tegnap este. Raymondnak és neki két fellépése van. Az egyik fél tizenegykor, a másik éjfélkor. Befejezték az elsőt. Utána láttam, hogy Ruby egy, a szállodában lakó fiatalemberrel táncol. Én más vendégekkel a hallban bridzseztem. A hallt és a báltermet üvegfal választja el. Ekkor láttam Rubyt utoljára. Közvetlenül éjfél után Raymond nagyon dühösen odajött hozzám, és azt kérdezte, hol van Ruby; sehol sem találja, és itt a fellépés ideje. Mondhatom magának, haragudtam. Ez pontosan egyike azoknak az ostobaságoknak, amelyeket a lányok elkövetnek. Magukra bősztítik az igazgatóságot, és azután kirúgják őket! Felmentem Raymonddal Ruby szobájába, de nem volt ott. Észrevettem, hogy átöltözött; a ruha, amelyben táncolt, amolyan rózsaszín, habos, bősztornyás, egy szék hátán feküdt. Általában ugyanabban a ruhában maradt, kivéve különleges táncestélyeken, azaz a szerdai napokon. Fogalmam sem volt arról, hogy hová mehetett. Szóltunk a zenekarnak, játsszék egy újabb foxtrottot. Ruby még mindig nem került elő, szóltam hát Raymondnak, hogy majd én előadom vele a számot. Olyat választottunk, amely nem terhelte túlságosan a bokámat. Még ma reggel is teljesen dagadt volt. Ruby továbbra sem került elő. Körülbelül két óráig ültünk, és vártunk rá. Nagyon mérgelődtem.

A hangja enyhén vibrált. Melchett valódi bosszúságot érzett benne. Egy pillanatig gondolkodóba esett. Az volt az érzése, hogy Josie valamit szándékosan elhallgat. Azután megkérdezte: – És ma reggel, látva, hogy Ruby Keene nem tért vissza, és az ágya érintetlen, elment a rendőrségre? – Slack rövid danemouthi telefonértesítéséből tudta, hogy nem így történt, de hallani akarta, hogy mit válaszol Josephine Turner.

A lány habozás nélkül felelt: – Nem. Nem mentem a rendőrségre.

– Miért nem, Turner kisasszony?

– Maga sem tette volna az én helyemben – mondta a lány, nyíltan az ezredes szemébe pillantva.

– Gondolja?

– Nekem az állásomra kell gondolnom – mondta Josie. – A szálloda semmitől sem irtózik jobban, mint a botránytól, főleg az olyantól, amelybe a rendőrség is bekapcsolódik. Nem gondoltam, hogy Rubynak baja eshetett. Egy pillanatig sem gondoltam! Azt hittem, hogy beleszédült valami fiatalemberbe. Azt gondoltam, hogy majd csak előkerül, és készültem rá, hogy akkor majd alaposan letolom! A tizennyolc éves lányok olyan ostobák!

Melchett úgy tett, mintha a jegyzeteibe pillantana. – Persze, látom, valami Jefferson úr volt az, aki a rendőrséghez fordult. Egy, a szállodában lakó vendég?

Josephine Turner röviden felelt: – Igen.

Melchett ezredes megkérdezte: – Mi oka volt erre Jefferson úrnak?

Josie a kabátkája kezelőjét simogatta. Modora óvatossá vált. Melchett ezredesnek megint az volt az érzése, hogy a lány valamit elhallgat.

Josie kelleetlenül szólalt meg: – Jefferson úr nyomorék. Nagyon könnyen felizgatja magát. Gondolom, mivelhogy nyomorék...

Melchett témát változtatott. – Ki volt az a fiatalember, akivel az unokahúgát utoljára táncolni látta? – kérdezte.

– Bartlettnek hívják. Körülbelül tíz nap óta van ott.

– És nagyon összebarátkoztak?

– Nem mondanám, hogy különösebben. Legalábbis tudtommal. – Megint különös ingerültség bujkált a hangjában.

– És mit mond az a fiatalember?

– Azt mondta, hogy a tánc után Ruby felment a szobájába, hogy bepúderezze az orrát.

– Akkor öltözött volna át?

– Azt hiszem.

– És ez az utolsó adat, amit tud róla? Azután egyszerűen...

– Eltűnt – mondta Josie. – így van.

– Ismert Keene kisasszony valakit St. Mary Meadben? Vagy ezen a környéken?

– Nem tudom. Lehet, hogy ismert. Tudja, sok fiatalember jön Danemouthba, a Majesticbe, az egész környékről. Fogalmam sincsen, hogy hol laknak, hacsak véletlenül ők nem említik.

– Hallotta valaha is, hogy az unokahúga Gossingtont említette volna?

– Gossingtont? – Josie töprengett.

– A Gossington Hallt?

A lány a fejét rázta. Sohasem hallottam. – A hangjában meggyőződés csengett. És kíváncsiság.

– Gossington Hall – magyarázta Melchett ezredes – az a hely, ahol a holttestét megtalálták.

– Gossington Hall? – a lány bámult. – Milyen furcsa.

Furcsa, ez a megfelelő szó – gondolta magában az ezredes. Hangosan megkérdezte: – Ismeri Bantry ezredest vagy Bantrynét?

Josie megint tagadólag rázta a fejét.

– Vagy egy Basil Blake nevű urat?

A lány enyhén összeráncolta a homlokát. – Azt hiszem, hogy ezt a nevet már hallottam. Igen, biztos vagyok benne, hogy hallottam, de nem emlékszem semmire sem vele kapcsolatban.

A buzgó Slack felügyelő egy, a jegyzetfüzetéből kitépelt lapot csúsztatott oda felettesének. Ceruzával ráírta: "Bantry ezredes a múlt héten a Majesticben vacsorázott." Melchett felnézett, és tekintete a felügyelő pillantásába ütközött. A főkapitány elpirult. Slack szorgalmas és lelkes rendőr volt, és bár Melchett egyáltalán nem szerette, most el kellett fogadnia a kihívást. A felügyelő hallgatólagosan avval vádolta, hogy kedvez a saját társadalmi osztályának, hogy védi egy régi iskolatársát. Josie-hoz fordult: – Turner kisasszony, amennyiben nincs kifogása ellene, szeretném, ha elkísérne Gossington Hallba. – Alig ügyelve Josie beleegyező szavára, Melchett hidegen, kihívóan nézett szembe Slackkel.

St. Mary Meadnek hosszú ideje nem volt ilyen izgalmas reggele. Wetherby kisasszony, a hosszú orrú, epés vénlány volt az első, aki a mérgező híreket terjesztette. Benézett barátnőjéhez és szomszédjához, Hartnell kisasszonyhoz. – Bocsáss meg, hogy ilyen korán jövök, drágám, de azt gondoltam, talán még nem hallottad a híreket.

– Milyen híreket? – kérdezte Hartnell kisasszony. Mély basszus hangja volt, és fáradhatatlanul látogatta a szegényeket, bármennyire is igyekeztek ezek ügybuzgóságát elhárítani.

– A fiatal nő hullájáról, amelyet ma reggel Bantry ezredes könyvtárszobájában találtak.

– Bantry ezredes könyvtárszobájában?

– Ott. Hát nem borzasztó?

– Szegény felesége! – Hartnell kisasszony megpróbálta mély és őszinte örömét elrejtteni.

– Igen, valóban borzasztó. Nem hiszem, hogy az asszonynak sejtelve lett volna róla.

Hartnell kisasszony szigorúan jelentette ki: – Túl sokat törődött a kertjével és túl keveset a férjével. Egy férfit állandóan szemmel kell tartani! Állandóan! – ismételte hevesen.

– Tudom, tudom. Ez igazán borzalmas.

– Szeretném tudni, mit fog Jane Marple mondani? Gondolod, hogy tudott erről valamit? Olyan okos ezekben a dolgokban.

– Jane Marple átment Gossingtonba.

– Mi? Ma reggel?

– Egész korán. Reggeli előtt.

– Nahát! Azt hiszem, hogy ez már túlmegegy minden határon. Mindnyájan tudjuk, hogy Jane szereti mindenbe beledugni az orrát, de ezt már illetlennek tartom!

– Bantryné küldött érte!

– Bantryné?

– Igen, érte jött a kocsis. Muswell ült a volánnál.

– Egek! De különös!

Egy-két percig hallgattak, emésztették a hírt. – Kinek a hullája? – kérdezte Hartnell kisasszony.

– Ismered azt a szörnyű nőt, aki lejár ide Basil Blake-vel?

– Azt a szörnyű hyperoxid-szökét? – Hartnell kisasszony kissé el volt maradva korától. A hyperoxid-szökétől még nem ért el a platináig. – Azt, aki úgyszólván pucéran heverészik a kertben?

– Azt, drágám. Ott feküdt a kandalló előtti szőnyegen, megfojtva.

– Hogy érted? Gossingtonban? – Wetherby kisasszony mérhetetlen jelentőséggel bólintott. – Hát akkor Bantry ezredes is ... – Wetherby kisasszony megint bólintott. – Ó!

A két hölgy elhallgatott. Ízlelgették, élvezték a falusi botránynak ezt az új szenzációját. – Micsoda gonosz nő! – trombitálta Hartnell kisasszony jogos felháborodással.

– Attól tartok, nagyon elvetemült teremtés!

– És Bantry ezredes, egy olyan kellemes nyugodt ember ...

Wetherby kisasszony lelkesen mondta: – Ezek a csendes emberek gyakran a legkomiszabbak. Jane Marple mindig mondja.

Prince Ridley asszony az utolsók között hallotta a hírt. A gazdag, parancsoló modorú özvegyasszony egy nagy házban élt, a paplak szomszédságában. Hírnöke Clara, a kis cselédje volt. – Azt mondod, Clara, hogy egy nő? Holtan találtak Bantry ezredes szőnyegén, a kandalló előtt?

– Igen, asszonyom. És azt mondják, asszonyom, hogy nem volt rajta semmi! Az égvilágon semmi!

– Elég, Clara. Nem szükséges a részleteket elmondanod.

– Természetesen, asszonyom. És azt mondják, asszonyom, hogy először azt hitték, az a fiatal hölgy, aki a hétvégeken lejön ide Blake úrral, Booker úr új házába. De most azt mondják, hogy egy teljesen más fiatal hölgy. És a halkereskedő segédje azt mondja, ezt soha sem hitte volna Bantry ezredesről, róla azután igazán nem, aki vasárnap körbe adja a perselyt a templomban ...

– Sok gonoszság van a világon, Clara – mondta Ridleyné. – Szolgáljon ez neked figyelmeztetésül.

– Igenis, asszonyom. A mama soha sem enged olyan helyre szegődni, ahol úr is van a házban.

– Kimehetsz, Clara – mondta Ridleyné.

Prince Ridley asszony házat csak néhány lépés választotta el a paplaktól. Ridleynének szerencséje volt, a tiszteletest a dolgozószobájában találta. A halk szavú, középkorú tiszteletes mindig az utolsó volt, aki bármit is

megtudott.

– Micsoda szörnyű dolog – mondta neki Ridley asszony. Kissé lihegve, mert nagyon sietve jött. – Úgy éreztem, véleményét, tanácsát kell kérnem, tisztelendő úr.

Clement úr enyhén megdöbben. – Történt valami? – kérdezte.

– Hogy történt-e? – ismételte drámain a kérdést Ridleyné. – A legborzalmasabb botrány! Senki sem képzelte volna ezt az ezredesékről! Egy halott, teljesen meztelen asszonyt találtak megfojtva Bantry ezredes kandalló előtti szőnyegén.

A pap elbámult. – Ön ... teljesen jól érzi magát, asszonyom? – kérdezte.

– Nem csodálom, hogy nem akarja elhinni! Először én sem akartam! Ennek az embernek az álszenteskedése! Ennyi éven át!

– Kérem, mondja el nekem pontosan, mi történt!

Ridleyné teljes lendülettel vetette magát a mesélésbe. Amikor befejezte, Clement tisztelendő halkán megjegyezte:

– De hiszen semmi sem mutat arra, hogy Bantry ezredes bele volna keveredve ebbe!

– Ó, tisztelendő uram, ön nagyon jóhiszemű! El kell mondanom önnek egy kis történetet. Múlt csütörtökön, vagy az azelőtti csütörtökön volt? Nem fontos. Felmentem Londonba az olcsó, nappali vonattal. Bantry ezredes ugyanabban a kocsiban ült. Úgy láttam, nagyon szórakozott. És csaknem egész úton a Timesba temetkezett. Tudja, úgy, mint aki nem akar beszélgetni.

A pap teljes megértéssel és együttérzéssel bólintott.

– Paddington állomáson elbúcsúzott. Felajánlotta nekem, hogy szerez egy taxit, de én felszálltam az Oxford Street felé menő buszra. Ő azonban beszállt egy taxiba, és világosan hallottam, amint azt mondta a taxisofőrnek, hogy hajtson ... Na, mit gondol, hová?

Clement úr kérdő arcot vágott.

– Egy címre, St. John's Woodban! – Ridley asszony diadalmas szünetet tartott. A pap még mindig nem értett semmit. – Ez, véleményem szerint, bizonyíték – mondta Ridley asszony.

Gossingtonban Bantryné és Marple kisasszony együtt ültek a szalonban.

– Nem tehetek róla, de örülök, hogy elvitték a hullát – mondta Bantryné. – Nem kellemes, ha egy hulla van a házban.

Marple kisasszony bólintott: – Tudom, drágám. Pontosán tudom, hogy mit érzel.

– Nem tudhatod – mondta Bantryné. – Nem tudhatod mindaddig, amíg a te házában nem volt egy. Igaz, hogy egyszer hullát találtak a szomszédodban, de az nem ugyanaz. Csak azt remélem – folytatta —, hogy Arthur nem gyűlöli meg a könyvtárszobát. Annyit üldögélünk ott. Mit csinálsz, Jane? – mert Marple kisasszony az órájára pillantott és felállt.

– Arra gondoltam, hogy hazamegyek, ha már semmiben nem tudok segítségedre lenni.

– Ne menjél még – mondta Bantryné. – Tudom, hogy az ujjlenyomatokat vizsgáló emberek, a fényképészek és a legtöbb rendőrségi ember elment, de még mindig úgy érzem, hogy történhet valami. Ugye, nem akarsz semmit sem elmulasztani?

A telefon csengett, és a háziasszony kisietett, hogy felvegye a kagylót. Ragyogó arccal tért vissza. – Mondtam neked, hogy fog még valami történni. Melchett ezredes volt. Magával hozza ide annak a szegény lánynak az unokatestvérét.

– Vajon miért? – mondta Marple kisasszony.

– Ó, hát gondolom, azért, hogy lássa, hol történt a dolog, meg mindent.

– Azt hiszem, nemcsak ezért – mondta Marple kisasszony.

– Hogy érted ezt, Jane?

– Úgy hiszem, talán azt akarja, hogy az a lány találkozzék Bantry ezredessel.

Bantryné élesen mondta: – Hogy lássa, vajon felismeri-e? Azt hiszem ... igen, azt hiszem, kénytelenek Arthurt gyanúsítani.

– Attól tartok, igen.

– Mintha Arthurnak ehhez bármi köze lehetett volna!

Marple kisasszony hallgatott. Bantryné vádlóan fordult feléje: – És ne beszélj nekem holmi szörnyű vénemberről, aki kikezdett a saját szobalányával. Arthur nem olyan.

– Nem, persze hogy nem.

– Nem, igazán nem olyan. Legfeljebb egy kicsit beleszédül néha a csinos lányokba, akik teniszezni jönnek. Tudod, inkább olyan elbámulás és rácsodálkozás. Senkinek sem árt. És miért ne tenné? Végeredményben – fejezte be Bantryné kissé homályosan – nekem itt a kertem.

Marple kisasszony mosolygott: – Nem kell aggódnod, Dolly.

– Nem. Nincsen szándékomban. De azért mégis aggódom egy kicsit. Arthur is. Felizgatta ez a dolog. Ez a sok vizsgálódó rendőr. Lement a tanyára. Mindig megnyugtatóan hat rá, a disznókat meg miegymást nézegetni, ha ideges ... Na, itt vannak.

A főkapitány kocsija megállt a bejáratnál. Melchett ezredes lépett be egy elegánsan öltözött, fiatal nővel. – Bantry asszony, ez Turner kisasszony. Az ... hm ... az áldozat unokatestvére.

– Jó reggelt – lépett közelebb Bantryné, és kezét nyújtott. – Mindez bizonyára szörnyű az ön számára.

Josephine Turner őszintén felelt: – Hát igen. Valahogyan az egész olyan valószínűtlen. Mint egy rossz álom.

Bantryné bemutatta Marple kisasszonyt. Melchett mintegy mellékesen megkérdezte: – Férjeura itthon van?

– Lement az egyik tanyára. Nemsokára itthon lesz.

– Ó – Melchett eléggé tanáctalannak látszott.

– Akarja látni, hogy hol történt? – kérdezte Bantryné Josie-t. – Vagy inkább nem?

Josie egy pillanat szünet után válaszolt: – Azt hiszem, igen.

Bantryné bevezette a könyvtárba. Marple kisasszony és Melchett utánuk mentek. – Itt volt – mutatta Bantryné drámai mozdulattal. A kandalló előtti szőnyegen.

– Ó! – borzongott Josie. De megdöbrentek is látszott. Összehúzott szemöldökkel mondta: – Nem tudom megérteni! Egyszerűen nem tudom!

– Mi azután végleg nem értjük – mondta Bantryné.

– Nem az a fajta hely – kezdte Josie lassan, és elhallgatott.

Marple kisasszony gyengéden rábólintott, mint aki egyetért a be nem fejezett mondattal. – Ez teszi olyan nagyon érdekessé – mormolta.

– Na lássuk, Marple kisasszony – mondta Melchett ezredes barátságosan —, nincsen valami magyarázata?

– De igen, van magyarázatom – mondta Marple kisasszony. – Egészen elfogadható. De persze csak a saját elképzelésem. Tommy Bond – folytatta —, és Marinné, az új tanítónőnk esete. A tanítónő odament a faliórához, hogy felhúzza, és egy béka ugrott ki belőle.

Josephine Turner értetlenül bámult. Amikor mind kimentek a szobából, odasúgta Bantrynének: – Kicsit bolond az öreg hölgy?

– Szó sincs róla – mondta Bantryné méltatlankodva.

Josie elnézést kért: – Elnézést, azt hittem, hogy talán békának képzelem magát, vagy valami ilyesmi.

Bantry ezredes éppen most jött be az oldalbejáraton. Melchett odahívta, és figyelte Josephine Turnert, amikor bemutatta őket egymásnak. De a lány arcán sem az érdeklődésnek, sem a felismerésnek nem találta jelét. Melchett felsóhajtott a megkönnyebbüléstől. A fene egye Slacket és a gyanúsítgatásait! Bantryné kérdéseire Josie megint kiteregte Ruby Keene eltűnésének történetét. – Borzalmasan aggasztó lehetett az ön számára, drágám mondta Bantryné.

– Inkább dühös voltam, mint rémült – mondta Josie. – Persze, akkor még nem tudtam.

– És mégis – vetette közbe Marple kisasszony – elment a rendőrségre. Nem volt ez, bocsássá meg, kissé elsietett?

Josie buzgón védekezett: – De hiszen nem én mentem. Jefferson úr jelentette be az eltűnést.

– Jefferson? – kérdezte Bantryné.

– Igen, egy nyomorék ember.

– Csak nem Conway Jefferson? De hiszen őt jól ismerem. Régi barátunk ... Ide figyelj, Arthur! Conway Jefferson a Majestieben lakik, és ő értesítette a rendőrséget! Micsoda furcsa találkozása a véletlennek!

– Jefferson úr múlt nyáron is ott volt – mondta Josephine Turner.

– Képzeld! És mi nem is tudtuk. Már nagyon régen nem láttam. – Josie-hoz fordult. – Hogy ... hogy van mostanában?

Josie gondolkodott. – Azt hiszem, csodálatos ember, igazán, valóban csodálatos. Úgy gondolom, mindent tekintetbe véve. Mindig vidám, mindenki számára van egy tréfája.

– Vele van a család is?

– Gaskell urat gondolja? És a fiatal Jeffersonét? És Petert? Igen.

Volt valami zavaró Josephine Turner vonzóan nyílt modorában. Amikor a Jefferson családról beszélt, a hangja nem egészen természetesen csengett. Bantryné megkérdezte: – Ugye, mindketten nagyon rokonszenvesek? Mármint a fiatalok.

Josie meglehetősen bizonytalanul válaszolt: – Ó, igen, persze, azok. Én ... mi ... igen, ők igazán azok. – És mit értett ezen? – kérdezte Bantryné, amikor az ablakból a rendőr-főkapitány távozó kocsija után pillantott. – Igazán azok. Nem gondolod, Jane, hogy van itt valami ...

Marple kisasszony buzgón csapott le: – De, gondolom, igenis gondolom. Teljesen félreismerhetetlen volt. A modora azonnal megváltozott, amint a Jefferson család szóba került. Mindaddig teljesen természetesnek hatott.

– De mit gondolsz, mi ez, Jane?

– Hát, drágám, te ismered őket. Én csak annyit érzek, hogy mint te is mondod, van velük kapcsolatban valami, ami aggasztja ezt a fiatal nőt. És még egyet. Észrevetted, hogy amikor megkérdezted, nem aggódott-e, hogy hova tűnt el a lány, azt mondta, hogy dühös volt? És valóban dühösnek látszott, igazán dühösnek. Ez feltűnt nekem. Az az érzésem, lehet, hogy tévedek, hogy ez a legerősebb hatás, amit a lány halála kiváltott belőle. Biztos vagyok abban, hogy nem szerette. Semmiképpen sem búsul miatta. De nagyon határozottan érzem, hogy pusztán az, ha arra a Ruby Keene-re gondol, máris dühbe hozza. Kérdés, hogy miért?

– Majd kiderítjük – mondta Bantryné. – Átmegyünk Danemouthba, és megszállunk a Majesticben. Igen, Jane, te is. Az idegeimnek szüksége van egy kis kikapcsolódásra az után, ami itt történt. Néhány nap a Majesticben, ez az, amire szükségünk van. És meg fogsz ismerkedni Conway Jeffersonnal. Aranyos ember, igazán tündéri. Páratlanul szomorú a története. Volt egy fia és egy lánya, akiket rajongva szeretett. Mindketten családot alapítottak, de sok időt töltöttek a szülői házban. A felesége is nagyon helyes asszony volt, és Conway szerette. Egyik évben hazafelé repültek Franciaországból, és a gép lezuhant. Mindnyájan meghaltak: a pilóta, Jeffersonné, Rosamund és Frank. Conway olyan súlyosan megsérült mindkét lábán, hogy amputálni kellett. És csodálatosan viselkedett, olyan bátran, olyan okosan. Nagyon tevékeny ember volt, és most tétlenségre kárhoztatott nyomorék. De sohasem panaszkodik. A menyee vele lakik; özvegyasszony volt, amikor Frank Jefferson feleségül vette, és az első házasságából van egy fia, Peter Carmody. Mindketten Conway házában laknak. És Mark Gaskell, Rosamund férje is ott tölti ideje legnagyobb részét. Az egész ügy szörnyen tragikus.

– És most mondta Marple kisasszony – itt egy újabb tragédia.

– Igen, persze – mondta Bantryné —, de ennek semmi köze Jeffersonéhoz.

– Nincsen? – kérdezte Marple kisasszony. – Jefferson volt az, aki értesítette a rendőrséget.

– Úgy van. Látod, Jane, ez valóban különös.

A Melchett ezredes előtt ülő szállodaigazgató nem is titkolta rosszkedvét és feszengését. Az ezredest erre a beszélgetésre elkísérte Harper főfelügyelő, a glenshire-i rendőrségről, és a mindenütt jelenlévő Slack felügyelő, aki morcos hangulatban volt azért, mert a főkapitány szándékosan elhúzza az ügyet. Harper igyekezett szórmentén bánni a csaknem könnyező Prestcott úrral; Melchett ezredes az egyenes brutalitást választotta. – Semmi értelme sincsen azon keseregni, ami már megtörtént – mondta élesen. – A lány meghalt, megfojtották. Örülhet, hogy nem a maga szállodájában fojtották meg. Ezért a nyomozást más grófságba helyezik át, és a maga vállalata nagyjából kívül marad az ügyön. De bizonyos kérdéseket fel kell tenni, és minél előbb túl vagyunk rajta, annál jobb. Bízhat bennünk, hogy diszkrétan és tapintatosan kezeljük az ügyet. Ezért azt javaslom magának, hagyja abba a kertelést, és térjen a tárgyra. Mit tud ön a lányról?

– Semmit, az égvilágon semmit. Josie hozta ide.

– Josie már régen van itt?

– Két éve. Nem... három.

– Ön kedveli Josie-t?

– Igen. Josie jó lány, kellemes lány. Érti a dolgát. Jól tud az emberekkel bánni, és ért az esetleges véleményeltérések elsimításához. Tudja, a bridzs néha elevenbe vágó játék. – Melchett ezredes megértéssel bólintott. A felesége lelkes, de igen gyenge játékos volt. Prestcott folytatta: – Josie kitűnően tud kínos jeleneteket lecsillapítani. Jól tud emberekkel bánni, valahogyan derüsen és erélyesen; érti, mire gondolok?

Melchett megint bólintott. Most már tudta, hogy mire emlékeztette őt Josephine Turner kisasszony. A smink és az elegáns ruha ellenére volt benne valami óvónőszerű.

– Szükségünk van rá – folytatta Prestcott. Modora aggodalmassá vált. – Mi a csodának kellett azokon a csúszós sziklákon hülyéskednie? Nagyon szép strandunk van. Miért nem tudott ott fürdeni? Megcsúszott, elesett, és eltörte a bokáját. Ez nem volt tisztességes eljárás! Én azért fizetem, hogy táncoljon és bridzseljen, és az emberek jól érezzék magukat, és szórakozzanak, nem azért, hogy a sziklákról ugráljon a vízbe, és eltörje a bokáját. A táncosnők vigyázzanak a lábukra, és ne vállaljanak kockázatot. Nagyon bosszantott a dolog. Nem volt tisztességes eljárás a szállodával szemben.

Melchett félbeszakította a szóáradatot. – És azután azt javasolta, hogy ez a lány, az unokahúga, jöjjön ide?

Prestcott morogva helyeselt. – Így volt. Egész jó ötletnek látszott. Meg kell mondanom, hogy én semmit nem fizettem külön. A lány megkapta az ellátását, de ami a fizetését illeti, ezt neki és Josienek kellett egymás között elintéznüik. Így beszéltük meg. Én semmit sem tudtam a lányról.

– De jól bevált?

– Igen, baj nem volt vele, legalábbis, ami a külsejét illeti. Persze nagyon fiatal volt, talán nem öltözött elég elegánsan egy ilyen színvonalú helyhez, de jó modora volt, csendes és jól nevelt. Jól táncolt. Az emberek szerették.

– Csinos volt?

A kék, puffadt arc alapján nehéz lett volna erre a kérdésre válaszolni. Prestcott úr gondolkodott. – Olyan közepesen csinos. Egy kicsit menyétszerű, tudja, mire gondolok. Kozmetika nélkül nem sokat mutatott volna. De így egész vonzóan hatott.

– Sok fiatalember kerülgette?

– Tudom, hogy mire célozgat, uram – Prestcott izgatott lett. – Én semmit sem láttam. Soha! Semmi különöset. Egy-két fiú udvarolt neki egy kicsit, de mind, hogy úgy mondjam, a napi munka közben. Semmi sem történt a fojtogatás vonalán, ezt állíthatom. Az idősebb emberekkel is jól boldogult; kedvesen tudott fecsegni. Nagyon kislányos volt, érti, mire gondolok. Szórakoztatta őket.

Harper főfelügyelő mély, melankolikus hangon kérdezte: – Például Jefferson urat?

Az igazgató helyeselt. – Igen, én is Jefferson úrra gondoltam. A lány sokat üldögélt vele és a családjával. Az öregúr néha elvitte autózni. Jefferson úr nagyon szereti a fiatalokat, és nagyon jó hozzájuk. Nem szeretnék semmi félreértést! Jefferson úr nyomorék. Nem tud mozogni, csak ahová a tolöszeke elviszi. De mindig szívesen nézi, ha a fiatalok szórakoznak: figyeli a teniszt és a fürdést, és estélyeket rendez az ifjúságnak. Szereti a fiatalokat, és nincsen benne semmi keserűség, bár könnyen lehetne. Nagyon közkedvelt úr, és merem mondani, hogy igen kiváló jellem.

– És Ruby Keene tetszett neki? – kérdezte Melchett.

– Azt hiszem, a csevegése szórakoztatta.

– Osztozott a családjában ebben a rokonszenvben?

– Mindig nagyon barátságosak voltak a lányhoz.

Harper megkérdezte: – És ő volt az, aki a lány eltűnését bejelentette a rendőrségnek?

Sikerült a szavait olyan szemrehányó hangsúllyal kiejtenie, hogy az igazgató azonnal védekezett: – Képzelve magát az én helyembe, Harper úr. Egy pillanatig sem gondoltam, hogy valami baj van. Jefferson úr feldúltan és kiabálva jött be az irodámba. A lány nem aludt a saját szobájában. Nem jelent meg előző este a táncszámnál. Biztosan

elment autózni, és talán baleset érte. Azonnal értesíteni kell a rendőrséget. Nyomoztatni kell utána. Teljesen ki volt kelve önmagából. Ott, azonnal felhívta a rendőrséget.

– Anélkül hogy elébb Turner kisasszonnyal megbeszélte volna?

– Josie-rak nem tetszett az egész. Ezt láttam. Nagyon dühös volt az egész dolog miatt, úgy értem, hogy Rubyra volt dühös. De mit mondhatott volna?

– Azt hiszem – mondta Melchett —, a leghelyesebb, ha felkeressük Jefferson urat ... Mit gondol, Harper?

Harper főfelügyelő helyeselt. Prestcott felment velük Conway Jefferson lakosztályába. Az első emeleten volt, kilátással a tengerre. Melchet könnyedén megjegyezte: – Úgy látszik, megengedhet magának egyet-mást! Gazdag ember?

– Azt hiszem, nagyon jómódú. Ha idejön, semmit sem von meg önmagától. A legjobb szobákat foglaltatja le, az étkezés általában étlap szerint, drága borok, mindenből a legjobb.

Melchett bólintott. Prestcott kopogott a külső ajtón, és egy női hang felelt: – Szabad.

Az igazgató belépett, a többiek követték.

Prestcott bocsánatkérő szavakkal fordult az asszonyhoz, aki, amikor beléptek, a tengerre nyíló ablaknál ült, és most feljük fordult. – Elnézést kérek, hogy zavarom, Jefferson asszony, de ezek az urak a rendőrségről jöttek. Nagyon szeretnék Jefferson úrral beszélni ... Melchett ezredes, Harper főfelügyelő, Slack felügyelő ... Jefferson asszony. – Jeffersonné fejbiccentéssel, nyugtázta a bemutatkozást.

Csúnya asszony... – ez volt Melchett első benyomása. Azután, amikor az asszony elmosolyodott és megszólalt, megváltoztatta a véleményét. Különösen bájos és rokonszenves hangja volt és gyönyörű, világos mogyoróbarna szeme. Egyszerűen, de nem előnytelenül volt öltözve, az ezredes körülbelül harmincöt évesre becsülte.

– Az apósom alszik – mondta. – Egyáltalán nem erős, és ez az ügy szörnyű megrázkódtatást jelentett számára. Orvost kellett hívnunk, és idegcsillapítót kapott. Mihelyt felébred, bizonyosan látni akarja majd önöket. Időközben tudnék esetleg én is segíteni valamit? Kérem, foglaljanak helyet.

Prestcott, aki szeretett volna lelépni, Melchethez fordult: – Hát ... azt hiszem, ez minden, amiben segítségükre lehetek... – és boldogan fogadta az engedélyt, hogy távozhat.

Amikor becsukta az ajtót maga mögött, a légkör barátságosabbá, társaságibbá vált. Adelaide Jefferson békés hangulatot tudott teremteni maga körül. Olyan asszony volt, aki talán sohasem mondott semmi különösebben figyelemreméltót, de sikerült másokat beszédre ösztönöznie, és az emberek jól érezték magukat a társaságában. Helyes hangnemet ütött meg most is, amikor azt mondta: – Ez az ügy mindnyájunkat nagyon megdöbbentett. Sokat voltunk együtt evvel a szegény lánnyal. Az egész olyan hihetetlen. Az apósom borzalmasan felizgatta magát. Nagyon szerette Rubyt.

– Tudomásom szerint Jefferson úr volt az, aki bejelentette eltűnését a rendőrségen – mondta Melchett ezredes.

Látni akarta, hogyan reagál az asszony. Volt-e egy villanásnyi ... éppen csak egy villanásnyi... bosszúság? ... vagy aggodalom az arcán? ... ezt nem tudta pontosan megállapítani, de valami átsuhant rajta, és úgy tetszett neki, hogy az asszonynak kifejezetten össze kell szednie magát, mintha kínos feladatra készülne, mielőtt tovább beszél. – Igen, így van – mondta. – Mivel nyomorék, igen könnyen aggódik, és hamar felizgatja magát. Próbáltuk meggyőzni, hogy nincsen semmi baj, hogy adódik majd egy természetes magyarázat, és hogy a lány sem örülne annak, hogy értesítjük a rendőrséget. Ragaszkodott hozzá. Nos – tette hozzá kis, bocsánatkérő mozdulattal —, neki volt igaza. Mi tévedtünk.

– Pontosán mennyire ismerte ön Ruby Keene-t? – kérdezte Melchett.

Az asszony gondolkodott. Nehéz megmondani. Az apósom nagyon szereti a fiatalokat, és örül, ha körülötte vannak. Ruby új típust jelentett számára, a fecsegése érdekelte és szórakoztatta. Sokat üldögélt velünk a szállodában, és az apósom néha elvitte autózni.

A hangja közömbös volt. Tudna többet mondani, ha akarna – gondolta Melchett, hangosan pedig tovább kérdezett: – Elmondaná nekem mindazt, amit a múlt este eseményeiről tud?

– Szívesen, de attól tartok, nagyon kevés lesz az, aminek hasznát tudja venni. Vacsora után Ruby velünk üldögélt a hallban. Még akkor is ottmaradt, amikor a tánc már megkezdődött. Megbeszéltük, hogy később bridzsezünk, de vártuk Markot, illetve Mark Gaskell, a sógoromat, tudja, ő volt Jefferson úr lányának a férje. Mark előbb meg akart írni néhány fontos levelet. Josie-t is vártuk, ő lett volna a negyedik a partiban.

– Gyakran játszottak együtt?

– Elég gyakran. Josie elsőrendűen játszik, és nagyon kellemes partner. Az apósom szeret bridzsezni, és amikor csak lehet, igyekszik Josie-t megszerezni negyediknek valami ismeretlen helyett. Természetesen, mivel neki kell összehozni a játékhoz a partnereket, nem tud mindig velünk játszani. De amikor csak lehet, megteszi, és mivel – a szeme mosolygóssá vált – az apósom sok pénzt költ a szállodában, az igazgatóság szívesen látja, ha Josie a kedvünkben jár.

– Szereti ön Josie-t? – kérdezte Melchett.

– Igen. Mindig derűs és vidám, komolyan dolgozik, és úgy látszik, élvezi a munkáját. Ravasz, anélkül hogy művelt

lenne, és ... és sohasem színlel. Természetes és őszinte.

– Kérem, folytassa, asszonyom.

– Mint mondtam, Josie-nek el kellett rendeznie a kártyapartikat, Mark pedig leveleket írt, úgyhogy Ruby a szokottnál kissé tovább ült és beszélgetett velünk. Azután odajött Josie, és Ruby elment, hogy előadja az első táncszámát Raymonddal, aki hivatásos táncos és tenisztréner. Később, éppen, amikor Mark csatlakozott hozzánk, visszajött. Azután elment táncolni egy fiatalemberrel, és mi négyen elkezdtünk bridzselni. – Jeffersonné elhallgatott, és kis, jelentőségteljes, tanácstalan mozdulatot tett. – Ez minden, amit tudok! Egyszer, egy pillanatra láttam, amikor táncolt, de a bridzs izgalmas játék, és alig pillantottam át az üveg válaszfalon a bálterembe. Éjjelkor Raymond idegesen odajött Josie-hoz, és megkérdezte, hogy hol van Ruby. Josie természetesen megpróbálta elhallgattatni, de ...

Harper főfelügyelő közbeszólt. – Miért “természetesen” asszonyom? – kérdezte csendes hangján.

– Hát – az asszony habozott. Melchett úgy érezte, hogy kissé zavarba jött. – Josie nem akarta, hogy a lány távolléte túl nagy feltűnést keltsen. Bizonyos szempontból felelősnek érezte magát érte. Azt mondta, hogy Ruby valószínűleg felment a szobájába, mert korábban panaszkodott, hogy fáj a feje. Nem hiszem, hogy ez igaz volt; Josie csak kifogásként mondta. Raymond elment, és feltelefonált Ruby szobájába, de nyilvánvalóan nem kapott választ, és dühösen jött vissza. Tudja, nagyon temperamentumos. Josie vele ment, megpróbálta lecsillapítani, és a végén Ruby helyett ő táncolt. Bátor dolog volt tőle, mert utána látni lehetett, hogy fáj a bokája. Amikor a tánc véget ért, visszajött hozzánk, és megpróbálta megnyugtatni Jefferson urat, aki addigra már nagyon ideges lett. Végül sikerült rábeszelnünk, hogy feküdjék le; azt mondtuk, hogy Ruby biztosan elment valakivel autózni, és talán defektet kapott a kocsí. Idegesen ment lefeküdni, és ma reggel azonnal cselekvéshez látott. – Az asszony szünetet tartott. – A többi már tudják.

– Köszönöm, asszonyom. Most még azt szeretném megkérdezni öntől, van-e valami elképzelése arról, hogy ki követhette el a gyilkosságot?

Jeffersonné azonnal válaszolt: – Fogalmam sincsen. Attól tartok, hogy egyáltalán nem tudok önöknek segíteni.

Az ezredes tovább próbálkozott: – A lány soha nem említett semmit? Valami féltékenységi ügyet? Valamilyen férfit, akitől fél? Vagy akivel kapcsolatot tart fenn?

Adelaide Jefferson minden kérdésre tagadóan rázta, a fejét. Úgy látszott, többet nem tud nekik mondani. A főfelügyelő azt ajánlotta, menjenek, és beszéljenek a fiatal George Bartlett-tel, és jöjjenek vissza Jeffersonhoz később. Melchett ezredes beleegyezett, és a három férfi elment. A fiatalasszony megígérte, hogy üzen, mihelyt Jefferson felébred. – Rokonszenves asszony – mondta az ezredes, amikor becsukták maguk mögött az ajtót.

– Valóban, igen rokonszenves hölgy – mondta Harper főfelügyelő.

George Bartlett nyakigláb, sovány fiatalember volt, kiugró ádámcsutkával. Végtelen nehezére esett értelmesen elmondani azt, amit akart. Olyan izgalmi állapotban volt, hogy nehezen lehetett higgadt vallomást kisedni belőle. – Hát nem szörnyű! Ugye, ez olyan dolog, amilyenről az ember a vasárnapi lapokban olvas, de nem hiszi el, hogy valóban megtörténik!

– Sajnos, itt nincsen semmi kétség, Bartlett úr – mondta a főfelügyelő.

– Nem, persze hogy nincsen. De az egész olyan zavarosnak látszik. És mérföldekre innen és minden ... valami vidéki házban, ugye? Elhagyott vidék és miegymás. Okozott egy kis izgalmat a környéken, ugye?

Melchett ezredes átvette a szót: – Bartlett úr, mennyire ismerte ön a halott lányt?

George Bartlett megriadt. – Ó... egyáltalán nem valami jól, uram. Sőt, mondhatnám, alig. Táncoltam vele egyszer vagy kétszer, napközben néha teniszeztünk egy kicsit ...

– Úgy tudom, ön volt az utolsó ember, aki tegnap este élve látta ...

– Azt hiszem, én. Nem hangzik borzalmasan? Úgy értem, hogy teljesen jól volt, amikor én láttam, teljesen!

– Hány órákor volt ez, Bartlett úr?

– Hát, tudja, én soha nem tudom pontosan az időt. Nem volt túl későn...

– Táncolt vele?

– Ami azt illeti, igen, táncoltam vele. De a kora esti órákban. Megmondom, pontosan azután, hogy azt a bemutatót táncolta avval a profi fiúval. Talán tíz, fél tizenegy, tizenegy lehetett, nem tudom.

– Ne törődjék az idővel. Ezt meg tudjuk állapítani. Kérem, mondja el pontosan, hogy mi történt.

– Nos, mint mondtam, táncoltunk. Nem mintha én valami kiváló táncos lennék.

– Igazán nem fontos, hogy ön jól táncol-e vagy sem, Bartlett úr.

George Bartlett rémült pillantást vetett az ezredesre, és dadogni kezdett: – N ... nem ... igazán nem gondolom, hogy lényeges lenne. Hát, mint mondom, körbe-körbe táncoltunk, és én beszéltem, de Ruby nem sokat mondott, és egy kicsit ásítózott. Mint mondtam, nem táncolok valami jól, így hát a lányok ... hajlamosak rá, hogy ejtsenek. Tudom, hogy mikor jobb lelépni, így hát azt mondtam, "kösz", és ez volt minden.

– Mit csinált a lány, amikor utoljára látta?

– Felment az emeletre.

– Nem említette, hogy találkozni fog valakivel? Vagy hogy autózni készül? Vagy ... vagy hogy randija van? – Az ezredesnek egy kis megerőltetésébe került ezt a köznapi szót használni.

Bartlett a fejét rázta. – Nekem nem. – Meglehetősen bánatosnak látszott. – Engem csak ejtett.

– Milyen volt a viselkedése? Idegesnek látszott, szórakozottnak, mint akinek valami nyomja a szívét?

George Bartlett gondolkodott. Azután megrázta a fejét. – Kissé unott volt. Ásítózott, amint mondtam. Ez volt minden.

– És ön mit csinált, Bartlett úr? – kérdezte Melchett ezredes.

– Hogy?

– Hogyan töltötte az estét, miután Ruby Keene otthagyta magát?

George Bartlett rábámult. – Lássuk csak... Mit is csináltam?

– Magától várjuk, hogy megmondja nekünk.

– Persze, persze, természetesen. Piszok nehéz dolog visszaemlékezni, ugye? Lássuk csak! Nem lepne meg, ha odamentem volna a bárhoz, és ittam volna valamit.

– Tehát bement a bárba, és rendelt egy italt?

– Éppen ez az. Rendeltem egy italt, de nem hiszem, hogy azonnal. Valami olyasmire emlékszem, hogy kimentem egy kis levegőt szippantani. Nagyon fülledt van szeptemberhez képest. Nagyon kellemes kinn. Igen, megvan! Egy kicsit mászkáltam kinn, azután bejöttem, és ittam valamit, és azután visszaballagtam a bálterembe. Nem volt nagy felhajtás. Észrevettem, hogy... hogy is hívják ... Josie megint táncol. Avval a tenisztrénerrel. Pedig beteglistán volt ... kifícamodott a bokája vagy ilyesvalami.

– Ebből megállapítható, hogy maga éjfélkor jött vissza. Azt akarja ezzel mondani, hogy több mint egy órát sétált kinn a szabadban?

– Hát, tudja, ittam is valamit. És ... gondolkodtam dolgokról.

Ezt az állítást több hitetlenséggel fogadták, mint az előbbit. Melchett ezredes élesen kérdezte: – Miről gondolkodott?

– Nem tudom. Dolgokról – mondta Bartlett bizonytalanul.

– Van önnek kocsija, Bartlett úr?

– Igen, persze, van.

– Hol volt a kocsija? A szálloda garázsában?

– Nem, az udvaron állt. Tudják, arra gondoltam, hogy kocsizhatnék egyet.

- Talán kocsizott is?
- Nem. Esküszöm nem.
- Nem vitte el például Keene kisasszonyt autózni?
- Ó, hát mondom, hogy nem. Mire akarnak kilyukadni? Nem vittem el. Esküszöm, hogy nem. Igazán nem.
- Köszönöm, Bartlett úr. Azt hiszem, pillanatnyilag nincsen, több kérdeznivalóm. Pillanatnyilag... – ismételte Melchett ezredes, erősen megnyomva a szót.
- Ott hagyták Bartlettet, akinek ostoba arcát nevetséges rémület torzította el, ahogy utánuk nézett. – Nagy számár ez a fiatalember – mondta Melchett ezredes. – Vagy nem az?
- Harper főfelügyelő a fejét rázta: – Még jó sok tennivalónk van – mondta.

Sem az éjszakai portás, sem a bármixer nem mondott érdemlegeset. Az éjszakai portás emlékezett arra, hogy közvetlenül éjfél után felcsöngetett Keene kisasszony szobájába, és nem kapott választ. Nem látta, hogy Bartlett úr kiment volna a szállodából, vagy visszajött volna. Sok úr és hölgy sétált ki meg be, mert kellemes éjszaka volt. És a folyosóról nyílnak oldalkijáratok is a főbejáraton kívül. Majdnem biztos volt abban, hogy Keene kisasszony nem ment ki a főbejáraton, de ha a szobájából jött le, az első emeletről, ott egy lépcsőház a szobája közelében, és a folyosó végén a kijárat, amely az oldalteraszra nyílik. Azon elég könnyen kimehetett úgy, hogy senki se lássa. Nem zárták be, csak a záróra után, két órákor.

Az italmérő a bárpultnál emlékezett arra, hogy előző este Bartlett benn volt a bárban, de nem tudta megmondani, hogy mikor. Úgy emlékezett, hogy valamikor az este közepe táján. Bartlett a fal mellett ült, és elég melankolikusnak látszott. Nem emlékszik, hogy meddig ült ott. Sok vendég jöttment a bárban, olyanok is, akik nem laktak a szállodában. Észrevette Bartlett urat, de semmiképpen nem tudja megmondani, hogy hány óra volt akkor.

Amikor kijöttek a bárból, egy kilenc év körüli kisfiú rohamozta meg őket. Izgatottan kérdezte: – Ugye, maguk detektívek? Engem Peter Carmodynak hívnak. Az én nagyapám, Jefferson úr volt az, aki felhívta a rendőrséget Ruby miatt. Maguk a Scotland Yardról jöttek? Ugye, nem haragszanak, hogy megszólítottam magukat?

Melchett ezredes olyan arcot vágott, mint aki nagyon rövid választ készül odavetni, de Harper főfelügyelő közbelépett. Kedvesen, apásan beszélt: – Jól van, kisfiam! Gondolom, hogy ez nagyon érdekel téged, ugye?

– Mi az hogy! Szereti a krimiket? Én nagyon. Mindet elolvasom, és szereztem autogramot Dorothy Sayerstől és Agatha Christie-től és Dickson Carrtól és H. C. Baileytől. Benne lesz a gyilkosság alapokban?

– Bőven benne lesz a lapokban – mondta Harper főfelügyelő komoran.

– Tudniillik, én jövő héten visszamegyek az iskolába, és mindenkinek el fogom mesélni, hogy én ismertem Rubyt... igazán jól ismertem.

– Na, és mi volt a véleményed róla?

Peter gondolkodott. – Hát, én nem nagyon szerettem. Azt hiszem, nagyon buta lány volt. Anyu és Mark bácsi sem szerették valami nagyon. Csak a nagyapa. Egyébként nagyapa akar magukkal beszélni. Edwards már keresi magukat.

Harper főfelügyelő bátorítóan mormolta: – Szóval anyukád és Mark bácsi nem szerették különösebben Ruby Keenet? Miért nem?

– Azt nem tudom. Mindig mindenbe belekötögt. És nem szerették, hogy nagyapa olyan nagy ügyet csinál belőle. Azt hiszem – tette hozzá Peter vidáman —, örülnek, hogy meghalt.

Harper főfelügyelő elgondolkodva nézett a kisfiúra: – Hallottad, hogy ezt mondták?

– Hát, nem pontosan. Mark bácsi azt mondta: "Végeredményben valahogyan el van intézve", és anyu azt mondta: "Igen, de ilyen szörnyű módon", és Mark bácsi azt mondta, hogy "semmi értelme sincsen az álszenteskedésnek".

A férfiak pillantása összevillant. Ebben a pillanatban simára borotvált, sötétkék inasruhába öltözött férfi lépett oda hozzájuk. – Elnézést a zavarásért, uraim. Jefferson úr szobainasa vagyok. Most már ébren van, és elküldött, hogy keressem meg önöket, mert nagyon szeretne önökkel beszélni.

Újra felmentek Conway Jefferson lakosztályába: A szalonban Adelaide Jefferson egy magas, nyugtalan férfival beszélgetett, aki idegesen járkált a szobában. Hirtelen mozdulattal fordult meg, hogy szemügyre vegye a jövevényeket. – Ó, igen. Örülök, hogy eljöttek. Az apósom kérte önöket. Most már ébren van. Ugye, vigyáznak, hogy lehetőleg ne izgassák fel? Az egészsége nem valami jó. Igazán csoda, hogy ez a sokk nem végzett vele.

– Fogalmam sem volt róla, hogy olyan rossz az egészségi állapota – mondta Harper.

– Ő maga sem tudja – mondta Mark Gaskell. – A szíve. Az orvos figyelmeztette Addie-t, hogy nem szabad felizgatni vagy megrémíteni. Többé-kevésbé arra célzott, hogy a vég bármikor bekövetkezhet, igaz, Addie?

Jeffersonné bólintott. – Hihetetlen, hogy menynyire felizgatta magát – mondta.

– Egy gyilkosság nem éppen megnyugtató esemény – jegyezte meg Melchett szárazon. – Olyan óvatosak leszünk, amennyire csak lehetséges. – Miközben beszélt, felmérte Mark Gaskell. Nem volt rokonszenves ez az ember. Merész, lelkiismeretlen, karvalyszerű arc. Egyike azoknak a férfiaknak, akik általában megszerzik maguknak, amit akarnak, és akiket a nők gyakran csodálnak. De nem az a fajta fickó, akiben megbíznék – szögezte le magában az ezredes. – Lelkiismeretlen, ez volt a megfelelő szó a jellemzésére. Az a fajta fickó, aki semmitől sem riadna vissza.

Conway Jefferson az ablakhoz gurított tolószékben ült a nagy, tengerre nyíló hálószobában. Elég volt belépni a szobába ahhoz, hogy az ember érezze ennek a férfinak az erejét és a vonzását. Mintha a sérülés, amely nyomorékká tette, megcsónkított testének teljes életerejét egy szűkebb, nagyobb hatású gyújtópontba sűrítette volna. Szép feje volt, vöröses haja enyhén őszült. Az arc árkolt és erőteljes, erősen lesülve, és a szeme meglepően kék. Gyengeségnek vagy betegségnek nyoma sem látszott rajta. A mély árkok az arcán a szenvedés nyomai voltak, nem a gyengeségé. Olyan ember volt, aki nem lázadozik a sorsa ellen, hanem elfogadja, és győzedelmeskedik rajta. – Örülök, hogy

eljöttek – fogadta, és gyors pillantással felmérte őket. – Ön a radfordshire-i főkapitány? – mondta Melchettnek. – Helyes. És ön Harper főfelügyelő? Foglaljanak helyet, ott a cigaretta az asztalon, önök mellett.

Megköszönték, és leültek. Melchett szólalt meg: – Úgy értesültem, Jefferson úr, hogy ön kedvelte az elhunyt lányt.

Gyors, torz mosoly villant át az árkolt arcon. – Igen, ezt mindenki elmondta önöknek! Helyes, nem titok. Mennyit mondott el a családom? – Gyors pillantást vetett mindkettőjükre, amikor ezt a kérdést feltette.

Melchett válaszolt: – Jefferson asszony igen keveset mondott nekünk azonkívül, hogy Ruby fecsegése szórakoztatta önt, és hogy ön védőszárnyai alá vette a lányt. Gaskell úrral alig néhány szót váltottunk.

Conway Jefferson mosolygott. – Addie diszkrét teremtés, a kedves. Mark bizonyára sokkal szókimondóbb lett volna. Azt hiszem, Melchett, a leghelyesebb, ha néhány tényrt teljes részletességgel elmondok önöknek. Szükséges ahhoz, hogy a viselkedésemet teljes mértékben megértse. És bevezetőül szükséges, hogy visszanyúljak életem nagy tragédiájáig. Nyolc évvel ezelőtt elveszítettem egy légi szerencsétlenségben a feleségemet, a fiamat és a lányomat. Azóta olyan vagyok, mint aki elveszítette testének felét ... és most nem a fizikai nyomorúságomról beszélek. Én a családomnak élő ember voltam. A menyem és a vóm nagyon jók hozzám. Minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy a saját gyerekeimet pótolják. De én rájöttem arra, kiváltképpen az utóbbi időben, hogy végeredményben nekik is a saját életüket kell élniük. Így hát, és ezt meg kell érteniük, tulajdonképpen magányos ember vagyok. Szeretem a fiatalokat. Élvezem a társaságukat. Néha játszottam az ötlettel, hogy örökbe fogadok egy fiút vagy egy lányt. Az utolsó hónap során nagyon összebarátkoztam evvel a gyerekekkel, akit meggyilkoltak. Természetes; volt, teljesen naiv. Állandóan csevegett az életéről és az élményeiről, pantomim-előadásokról, vándortársulatokról, apuról és anyuról, akikkel gyerekkorában olcsó lakásokban lakott. Annyira különbözött az élete mindattól, amit én eddig ismertem, de soha nem panaszkodott. Egy természetes, nem panaszkodó, keservesen küszködő gyereknek láttam, aki romlatlan és bájos. Talán nem hölgy, de hála istennek, nem közönséges, és ... milyen undokul hangzik ... nem játszotta meg a hölgyet. Egyre jobban megszerettem Rubyt. Elhatároztam, uraim, hogy törvényesen örökbe fogadom. A törvény erejénél fogva a lányom lesz. Remélem, ez megmagyarázza, hogy miért aggódtam érte, és miért fordultam a rendőrséghez, amikor megmagyarázhatatlan eltűnéséről hallottam.

Csend lett. Azután Harper főfelügyelő, szenvtelen hangon, amellyel élet vette a kérdésnek, azt mondta: – Megkérdezhetem, hogy a veje és a menyé mit szoltak ehhez?

Jefferson gyorsan válaszolt: – Mit mondhattak volna? Talán nem örültek neki. Ez olyasmi, ami előítéletet vált ki. De nagyon rendesen viselkedtek ... igen, nagyon rendesen. Tudja, anyagilag nincsenek tőlem függő viszonyban. Amikor Frank, a fiam megnősült, a vagyonom felét azonnal az ő nevére írtam. Azt hiszem, hogy ez helyes volt. A gyerekek ne várjanak arra, hogy az apjuk meghal. Akkor van szükségük a pénzre, amikor fiatalok, nem amikor középkorúak. És amikor Rosamund, a lányom ragaszkodott ahhoz, hogy szegény emberhez menjen feleségül, neki is jelentős összeget adtam. A pénz Rosamund halála után a férjére szállt. Ez, mint látják, anyagi szempontból leegyszerűsítette a dolgot.

– Értem, Jefferson úr – mondta Harper főfelügyelő.

A hangjában azonban bizonyos tartózkodás volt., Conway Jefferson azonnal lecsapott rá: – De nem ért vele egyet, ugye?

– Nem az én dolgom megítélni, uram, de az én tapasztalatom szerint a családok nem mindig cselekszenek ésszerűen.

– Lehet, hogy igaza van, főfelügyelő, de nem szabad elfelejtenie, hogy Gaskell és Jeffersonné nem kifejezetten az én családom. Nem vérrokonok.

– Ez természetesen változtat a helyzeten – ismerte el a főfelügyelő.

Conway Jefferson szeme egy pillanatra felcsillant. – Persze ez nem jelenti azt, hogy nem tartottak vén bolondnak – mondta. – Így reagálna minden átlagember. De én nem akartam magamból bolondot csinálni! Érték az emberi jellemhez. Neveléssel és csiszolással Ruby Keene bárhol megállta volna a helyét.

– Attól tartok, nagyon szemtelenek és tolakodóak vagyunk – mondta Melchett —, de fontos, hogy az összes tényeket ismerjük. Önnek szándékában állott, hogy teljes mértékben gondoskodjék a lányról, azaz, hogy pénzt írasson a nevére. Ez már meg is történt?

– Értem, hogy mire céloz – mondta Jefferson. – A lehetőségekre, hogy valakinek haszna lenne a lány halálából. De senkinek sem lenne belőle haszna. A törvényes örökbefogadáshoz szükséges eljárást megindítottam, de még nincs elintézve.

Melchett lassan mondta: – Tehát, ha önnel bármi történne?... – Befejezetlenül hagyta a mondatot, mintegy kérdésként.

Conway Jefferson gyorsan felolt: – Nem valószínű, hogy velem bármi is történjék! Nyomorék vagyok, de nem vagyok tehetetlen. Bár a doktorok szeretnek savanyú képet vágni, és tanácsokat adni, hogy ne erőltessem meg magamat. Hogy ne erőltessem meg magamat! Olyan erős vagyok, mint egy ló! Persze, tudom, hogy vannak végzetes

fordulatok az életben. Minden okom megvan rá, hogy tudjam! A legerősebb ember is meghalhat hirtelen, különösen ma, amikor annyi az országúti baleset. De erre az esetre is gondoltam. Körülbelül tíz nappal ezelőtt új végrendeletet csináltam.

– Igen? – Harper főfelügyelő előrehajolt.

– Ötvenezer fontot hagytam Ruby Keenere, avval a kikötéssel, hogy huszonöt éves koráig az árvaszék kezelje, és akkor jusson az összeg a lány birtokába.

Harper főfelügyelő szeme kerekre nyílt. Melchett ezredesé is. Harper csaknem megilletődött hangon mondta: – Ez nagyon nagy pénz, Jefferson úr!

– No igen, manapság az!

– És ezt egy lányra hagyta, akit csak néhány hete ismert?

Harag villámlott az élénk, kék szemekben. – Hányszor kell egyazon dolgot megismételnem? Nincsen saját húsom és vérem, még unokaöcsém vagy unokahúgom, vagy távoli unokatestvérem sem. Hagyhatnám a pénzemet jótékony célra. De inkább hagyom egy emberre – nevetett. – A hamupipőke egy éjszaka alatt királykisasszonnyá változik! Tündér keresztapa a tündér keresztanya helyett. Miért ne? Az én pénzem, én szereztem.

– Egyéb hagyaték? – kérdezte Melchett ezredes.

– Kis összeg Edwardsnak, az inasomnak; a többi egyenlő arányban oszlik meg Mark és Addie között.

– És ... bocsánat ... ez a maradék nagy összeget tenne ki?

– Valószínűleg nem. Nehéz pontosan megmondani; a befektetések értéke állandóan változik. A szóban forgó összeg az örökösödési adó és a költségek kifizetése után valószínűleg körülbelül ötezer és tízezer font között lenne.

Értem.

– Nem kell azt gondolnia, hogy kibabráltam velük. Mint mondtam, amikor a gyerekeim családot alapítottak, felosztottam a vagyonomat közöttük. Magamnak csak egészen szerény összeget hagytam. De azután ... a tragédia után szükségem volt valamire, ami leköti a figyelmemet. Belevetettem magamat az üzleti életbe. A házamba, Londonban, közvetlen telefonvonalat vezettem be, amely a hálószobámat az irodámmal kötötte össze. Keményen dolgoztam, ez segített abban, hogy ne gondolkodjam, és hogy úgy érezzem, hogy ... hogy a csonkaságom nem tepert le. Belevetettem magamat a munkába – a hangszíne elmélyült; inkább önmagához beszélt, mint a hallgatóságához —, és a sors iróniája következtében minden, amihez csak nyúltam, sikerült. A legvadabb spekulációim eredményesek voltak. Ha szerencsejátékot játszottam, nyertem. Minden arannyá vált a kezemben. Igen, valahogyan úgy érzem, hogy a sors iróniája volt ez ... a mérleg egyensúlyba billentésére.

A szenvedés éles vonásai megint kirajzolódtak az arcára. Hallatlan önfegyelemmel összeszedte magát, és keserűen elmosolyodott.

– Láthatják tehát, hogy a pénz, amit Rubyra hagytam, elvitathatatlanul az enyém. Jogom van azt csinálni vele, amit jónak látok.

Melchett gyorsan válaszolt: – Kétségtelenül, kedves barátom. Ezt egy pillanatilag sem vitatjuk.

– Helyes – mondta Conway Jefferson. – Most, ha lehet, én tennék fel néhány kérdést. Szeretnék többet tudni erről a szörnyű ügyről. Csak annyit hallottam, hogy a kis Ruby megfojtva találták egy házban, vagy húsz mérföldnyire innen.

– Így van. Cossington Hallban.

Jefferson összeráncolta a homlokát. – Gossington? De hiszen az ...

– Bantry ezredes háza.

– Bantry! Arthur Bantry? Hiszen őt ismerem! És a feleségét is. Néhány évvel ezelőtt külföldön ismerkedtem meg velük. Nem tudtam, hogy ezen a környéken laknak. De hiszen... – félbeszakította a mondatot.

Harper főfelügyelő ügyesen szólt közbe. – Bantry ezredes múlt hét keddjén itt vacsorázott a szállodában. Nem találkoztak?

– Kedden? Kedden? Nem, későn jöttünk haza. Átmentünk Harden Headbe, és hazafelé, útközben megvacsoráztunk.

– Ruby Keene sohasem említette önnek Bantryéket? – kérdezte Melchett.

Jefferson a fejét rázta. – Soha. Nem hiszem, hogy ismerte őket. Biztos vagyok abban, hogy nem. Nem ismert másokat, mint színházi embereket és efféléket. – Szünetet tartott, azután hirtelen megkérdezte: – És mit tud Bantry ebben az ügyben mondani?

– A legcsekélyebbet sem. Tegnap este egy konzervatív párti gyűlésen volt. A hullát ma reggel fedezték fel. Azt mondja, hogy soha életében nem látta a lányt.

Jefferson bólintott. – Ez igazán fantasztikusnak tűnik.

Harper főfelügyelő megköszönte a torkát. – Van önnek valamilyen elképzelése, uram, arról, hogy ki tehet?

– Istenemre, bár volna! – Az erek kiduzzadtak a homlokán. – Hihetetlen! Elképzelhetetlen! Azt mondanám, hogy ez nem történhetett meg ... ha meg nem történt volna.

– Nem volt valami barátja a múltjából, egy férfi, aki kerülgette vagy fenyegette?

– Biztos vagyok abban, hogy nem. Elmondta volna nekem. Soha sem volt komoly, állandó barátja.

Azt elhiszem, hogy magának ezt mondta. De ettől még lehetett – gondolta Harper.

Conway Jefferson folytatta: – Josie jobban tudná, mint bárki más, ha valami férfi kerülgette vagy zaklatta volna Rubyt. Nem tud segíteni?

– Azt mondja, hogy nem.

– Nem tehetek róla – ráncolta Jefferson a homlokát —, úgy érzem, hogy ez valami örült műve lehetett. A mód brutalitása, az, hogy betör egy vidéki házba, az egészről hiányzik az összefüggés és az értelem. Vannak emberek, akik teljesen épelméjűeknek látszanak, azután törbe csalnak lányokat, néha gyerekeket, és, és megölik őket.

– Igen – válaszolt Harper —, vannak ilyen esetek, de nincsen tudomásunk arról, hogy effajta bűnöző garázdálkodna ezen a környéken.

Jefferson folytatta: – Végiggondoltam a különböző férfiakat, akiket Rubyval láttam. Szállodai vendégek és kintiek, akikkel táncolt. Mind elég ártalmatlannak látszanak, a szokásos típusok. Semmiféle szorosabb kapcsolata nem volt.

Harper főfelügyelő arca teljesen szentelen maradt, és Conway Jefferson nem vette észre elgondolkodó pillantását. Könnyen lehetséges – gondolta —, hogy Ruby Keene-nek volt udvarlója, ha Conway Jefferson nem is tudott róla. De nem szólt semmit.

A főkapitány kérdő pillantást vetett rá, és azután felállt. – Köszönöm, Jefferson úr. Ez minden, amire jelenleg szükségünk van.

– Tájékoztatni fognak a nyomozás előrehaladásáról? – kérdezte Jefferson.

– Természetesen kapcsolatban maradunk önnel.

A két férfi kiment. Conway Jefferson hátratámaszkodott a székében. Szemhéja leereszkedett, elfátyolozta szemének élénk kékjét. Hirtelen nagyon fáradtnak látszott. Azután, egy-két perc múlva, szemhéjai megrebbentek. – Edwards!?! – kiáltotta.

Az inas azonnal bejött a szomszéd szobából. Edwards mindenképpen jobban ismerte a gazdáját. Mások, még legközelebbi, hozzátartozói is, csak az erejét ismerték, Edwards látta Conway Jeffersont fáradtnak, kétségbeesettnek, életuntnak, amikor ideiglenesen legyőzte a betegség és a magányosság.

– Parancsol, uram?

– Hívja fel Sir Henry Clitheringet! – mondta Jefferson. – Melborne Abbasban lakik. Kérje meg a nevemben, hogy ne holnap jöjjön, hanem ha teheti, már ma. Mondja meg neki, hogy nagyon sürgős.

Amikor Jefferson lakosztályából kijöttek, Harper főfelügyelő megszólalt: – Nos, az indítékot, azt megtaláltuk, uram.

– Hm – mondta Melchett. – Az ötvenezer font, mi?

– Igen, uram. Már jóval kevesebbért is követtek el gyilkosságot.

– Igen, de ...

Melchett ezredes nem fejezte be a mondatot. Harper azonban megértette. – Nem hiszi, hogy ebben az esetben ez valószínű lenne? Ami azt illeti, én sem. De azért alaposan utána kell nézni.

– Természetesen.

Harper folytatta: – Ha, mint Jefferson mondja, Gaskellről és Jeffersonról már gondoskodott, és ezeknek jólétet biztosító jövedelmük van, nos, akkor nem valószínű, hogy egy brutális gyilkosságra vetemedtek volna.

– Így van. Persze, alaposan utána kell nézni, hogyan állnak anyagilag. Nem mondhatnám, hogy Gaskell valami rokonszenvesnek találom, merész, gátlástalan fickónak látszik, de ettől még nem okvetlenül gyilkos.

– Igaza van, uram. Mondom, én sem hiszem, hogy bármelyikük tette, és abból, amit Josie mondott, el sem tudom képzelni, hogy emberileg hogyan lett volna lehetséges. Húsz perccel tizenegy előtt és éjfél között mindketten bridzseztek. Az én véleményem szerint egy másik lehetőség sokkal valószínűbb.

– Ruby Keene fiúja? – kérdezte Melchett.

– Erre gondolok, uram. Valami dühös, fiatal fickó; talán nem egészen normális. Valaki, akit, úgy gondolom, még ideérkezése előtt szedett fel. Ez az örökbecsapási terv, ha megtudta, lehetett az utolsó csepp a pohárban. Láta, hogy elveszíti a lányt, látta, hogy teljesen más életkörülmények közé kerül, és eszét vesztette a düttől. Rávette, hogy tegnap este találkozzék vele a szállodán kívül, összeveszett vele, teljesen elveszítette a fejét, és kinyírta.

– És hogyan került a lány Bantry könyvtárszobájába?

– Erre lehet magyarázatot találni. Felteszem, hogy a gyilkosság a fiú kocsijában történt. Észre tért, rádöbbsent arra, hogy mit tett, és az első gondolata az volt, hogy miképpen szabaduljon meg a hullától. Tegyük fel, hogy közel voltak egy nagy ház kapujához. A férfinak eszébe jut, hogy amennyiben a lány holttestét ott találják meg, akkor a nyomozás figyelme a házra és lakóira összpontosul, és ő kényelmesen megússza. Könnyű kis teremtés volt az a lány, nem volt nehéz cipelnie. A kocsiban volt vésője. Felfeszítette az ablakot, és ráejtette a lányt a kandalló előtti szőnyegre. Mivel fojtogatásról van szó, a kocsiban nem maradt vérnyom vagy dulakodás jele, ami elárulná. Érti, uram, hogyan gondolom?

– Igen, Harper, mindez könnyen lehetséges. De akkor is hátra van még egy tennivaló. Cherchez l'homme.

– Micsoda? Ó, igen, helyes, uram. – Harper főfelügyelő tapintatosan megtapsolta Melchett tréfáját, bár az ezredes kitűnő francia kiejtése következtében alig értette, mit mond.

– Ó... hm ... kérem ... beszélhetnék önökkel egy percre? – George Bartlett állta ezekkel a szavakkal a két férfi útját.

Melchett ezredes, aki nem rokonszenvezett Bartlettel, és aki sietett volna utánanézni, hogyan haladt Slack a lány szobájának átkutatásával és a szobalányok kikérdezésével, élesen ráförmedt: – Na, mi az, mi az?

A fiatal Bartlett kissé hátralépett, kinyitotta és becsukta a száját. Akaratlanul tartályba zárt halhoz hasonlított. – Hát ... hm ... valószínűleg nem is fontos. Azt gondoltam, szólnom kell. Tudniillik, nem találom a kocsimat.

– Hogy érti azt, hogy nem találja a kocsiját?

Bartlett hebegve-dadogva kibökte: úgy érti, hogy nem találja a kocsiját.

– Ügy érti, hogy ellopták? – kérdezte Harper főfelügyelő.

George Bartlett hálásan fordult a barátságosabb hang irányába. – Tetszik tudni, éppen ez az. Úgy értem, ugye, hogy hát nem lehet tudni. Lehet, hogy valaki éppen csak elrobogott vele, és nem is akart semmi rosszat. Tetszik érteni, ugye?

– Mikor látta utoljára a kocsiját?

– Megpróbáltam visszaemlékezni rá. Furesza, milyen nehéz dolog valamire visszaemlékezni, ugye?

Melchett ezredes hűvösen vetette oda: – Nem hinném, hogy normális intelligenciájú ember számára túl nehéz feladat. Maga azt mondta nekünk, hogy tegnap este a kocsit a szálloda udvarán állt.

Bartlettnek volt bátorsága közbeszólni: – Éppen, ez az! Ott volt-e vajon?

– Mit ért azon, hogy "vajon"? Maga azt mondta, hogy ott volt.

– Hát úgy gondolom, azt hittem, hogy ott van. Mert hiszen nem mentem ki, hogy megnézzem, tetszik érteni?

Melchett ezredes sóhajtott. Számolt magában, hogy el ne veszítse a türelmét. – Próbáljuk meg végre tisztázni azt, mikor látta ténylegesen utoljára a kocsiját. Egyáltalán, milyen gyártmány?

– Minoan tizennégyes.

– És mikor látta utoljára?

George Bartlett ádámcsutkája idegesen rángott.

– Megpróbálok visszaemlékezni. Tegnap ebéd előtt használtam. Délután akartam egyet autózni. Azután valahogyan, tudják hogy van az ilyesmi, inkább lefeküdtem aludni. Tea után teniszeztem, s utána fürödtem.

– A kocsí akkor a szálloda udvarán állt?

– Gondolom. Márminthogy én oda állítottam be. Tetszik tudni, arra számítottam, hogy vacsora után elviszek egy lányt autózni. De peches estém volt. Semmi sem sikerült. Végül is nem vittem ki többé a tragacsot.

– De amennyire emlékszik, a kocsí még az udvaron állt? – kérdezte Harper.

– Hát persze, úgy gondolom, hiszen én oda állítottam be.

– Észrevette volna, ha nincsen ott?

Bartlett a fejét rázta. – Nem hiszem. Annyi kocsí jön-megy itt. És sok Minoan.

Harper főfelügyelő bólintott. Épp az előbb pillantott ki az ablakon. Nem kevesebb, mint nyolc Minoan 14-es parkolt az udvaron, ez volt az év népszerű, olcsó kisautója.

– Nem szokta éjszakára garázsba vinni a kocsiját? – kérdezte Melchett ezredes.

– Általában nem szoktam vele vacakolni – mondta Bartlett. – Tetszik tudni, jó az idő ... és miegymás. Strapás egy kocsit bevinni a garázsba.

Harper főfelügyelő az ezredesre pillantott: – Majd később felmegyek önhöz, uram. Csak előkerítem Higgins őrmestert, hogy felvegye a jegyzőkönyvet Bartlett úr bejelentéséről.

– Helyes, Harper.

Bartlett bánatosan mormolta: – Tetszik tudni, arra gondoltam, hogy szólnom kell önöknek. Mert lehet, ugye, hogy ez fontos dolog?

Prestcott szállodaigazgató gondoskodott kisegítő táncosnője lakásáról és ellátásáról. Hogy milyen volt az ellátás, arra nem derült fény, de a lakás kétségtelenül a szálloda legnyomorúságosabb szobája volt. Josephine Turner és Ruby Keene szobái egy szűk, mocskos kis folyosó legvégén voltak. A kicsi szobák északra, a szálloda mögött égne meredő sziklákra nyíltak, és azzal a kacattal voltak berendezve, amely valaha az előkelő lakosztályokat díszítette. Most, amikor a szállodát modernizálták, és a hálószobákba beépített szekrényeket csináltak, a hatalmas, viktoriánus tölgy és mahagóni ruhásszekrényeket száműzték azokba a szobákba, amelyeket a bent lakó személyzet használt, vagy amelyeket csak főszezon idején tudtak kiadni, amikor a szálloda zsúfolt volt.

Ahogy Melchett és Harper azonnal megállapította, Ruby Keene szobájának fekvése ideális volt olyan szempontból, hogy titokban elhagyhassa a szállodát, és szerfelett alkalmatlan arra, hogy fényt vessen ennek a távozásnak a körülményeire. A folyosó végén szűk melléklépcső vezetett le egy ugyancsak sötét, földszinti folyosóra, ahonnan üvegajtó nyílt a szálloda egyik oldalteraszára. Ezt sohasem használták, mert semmiféle kilátás nem nyílt róla. Innen át lehetett menni a szálloda előtt végignyúló főteraszra, vagy le, egy kanyargós ösvényen, amely egy sikátoron át a partmenti sziklába vágott autótúba torkollott. Mivel az ösvény hepehupás volt, ritkán használták.

Slack felügyelő buzgón nyaggatta a szobalányokat, és nyomok után kutatott Ruby szobájában. Szerencséjük volt, mert a szobát pontosan az előző esti állapotában találták. Ruby Keene nem volt koránkelő. Általában, állapította meg Slack, tíz, fél tizenegyig aludt, és akkor csengetett a reggeliért. Mivel tehát Conway Jefferson kora reggel szolt már az igazgatónak, a rendőrség előbb vette kezébe az ügyet, mint a szobalányok kitararították a szobát. Még csak nem is jártak a folyosón. Ezen a részen és ebben az évszakban csak hetenként egyszer szellőztettek és takarítottak. – Ez nekünk éppen jól jön – magyarázta Slack. – Ez azt jelenti, hogy ha lenne itt valami megtalálnivaló, akkor ráakadnánk. De nincsen.

A glenshire-i rendőrség már végigkutatta a szobát ujjnyomok után, de nem talált mást, mint Rubyét, Josie-ét és a két szobalányét – az egyik a reggeli, a másik a délutáni műszakban dolgozott. Volt néhány ujjnyom Raymond Starrtól is, de ezeket indokolttá tette az, hogy mint elmondotta, feljött Josie-vel Rubyt keresni, amikor nem került elő az éjféltáncbemutatóhoz.

Rengeteg levél és mindenféle kacat volt belegyömöszölve a sarokban álló masszív íróasztal rekeszeibe. Slack gondosan átvizsgálta ezeket, de semmi érdekeset nem talált. Számlák, nyugták, színházi műsorok, ócska mozijegyek, újságkivágások, képeslapokból kitépett kozmetikai tanácsok. A levelek közül néhányat egy Lil nevű lány írt, nyilvánvalóan barátnője, a Palais de Danseból; különböző történeteket és pletykákat mesélt el, imígyen: “Csodára hiányzol, Rube! Mr. Findeison állandóan érdeklődik utánad. Egészen kiborult, igazán! Most, hogy te elmentél, a fiatal Reg May-vel kezdett ki. Barney is érdeklődik néha, hogy mi van veled. Nagyjából minden a régi. A vén Grouser változatlanul aljas velünk, lányokkal. Letolta Adát, mert jár egy fiúval.”

Slack gondosan felírt minden előforduló nevet. Utána kell nézni, lehetséges, hogy hasznos információ is napfényre kerül. Máskülönben a szoba nem sok felvilágosítást tudott nyújtani.

A szoba közepén, egy székre dobva feküdt a habos, rózsaszín ruha, amelyet Ruby a kora esti órákban viselt. Egy pár hanyagul lerúgott, magas sarkú szatécipellő a szék mellett, a földön. Két átlátszó selyemharisnya, gombóccá gyűrve a padlóra hajítva. Egyiken le volt szaladva a szem. Melchett emlékezett rá, hogy a halott lány nem viselt harisnyát. Ez, mint Slack megtudta, szokása volt. Csak az esti fellépéshez húzott harisnyát, de barnára süttette a lábát a nappal. Így takarékoskodott. A szekrény ajtaja nyitva állt, egy sor eléggé feltűnő estélyi ruha lógott benne, alul cipők álltak. A szennyeskosárban néhány piszkos fehérneműdarab, a papírkosárban levágott körömszilánkok, piszkos arclemosó gyapot, rúzs- és körömlakkfoltos vattadarabok. Szóval semmi szokatlan. A tények roppant egyszerűnek látszottak. Ruby felsietett a szobájába, átöltözött, és ismét elsietett ... Vajon hová?

– Josephine Turner, akiről fel lehetett tételezni, hogy a legtöbbet tudja Ruby életéről és barátairól, nem tudott segíteni. De – hangsúlyozta Slack felügyelő – lehet, hogy ez természetes. Ha igaz az, amit ön erről az örökbefogadási ügyről mond, akkor Josie biztosan azt akarta, hogy Ruby szakítson az összes régi barátjával, akik, hogy úgy mondjam, belekőphetnének a levesbe. Ahogyan én látom, az a nyomorék úr lelkesen állítja, hogy Ruby Keene aranyos, áratlan, gyerekes kis jószág volt. Nos, tegyük fel, hogy Rubynak volt egy vagány fiúja, aki nem tetszett volna az öregúrnak. Rubynak tehát az a dolga, hogy ezt titokban tartsa. Josie amúgy sem sokat tud a lányról, mármint a barátairól. De azt biztosan nem tűrte volna, hogy Ruby valamilyen lehetetlen fickó miatt elrontsa a dolgot. Így azután érthető, hogy Ruby, aki, mint látjuk, ravasz kis jószág volt, mélyen eltitkolja, ha bárkivel is találkozik a régi barátai közül. Vigyáz arra, nehogy Josie megtudjon valamit, mert Josie nyilvánvalóan azt mondaná: "Azt már nem, fiam!" De hát tudják, milyenek a lányok, főleg a nagyon fiatalok, mindig buknak a vagány fickókra. Ruby találkozni akar vele, a fiú idejön, balhét csap az ügy miatt, és kitekeri a lány nyakát.

– Feltételezem, hogy igaza van, Slack – mondta Melchett ezredes, lepezve szokott viszolygását Slack keresetlen kifejezésmódjával szemben. – Ha így van, akkor meglehetősen könnyen megállapíthatnók ennek a vagány barátnak a kilétét.

– Bízva rám, uram – mondta Slack, szokásos önbizalmával. – Majd én elkapom ezt a Lil nevű leányzót a Palais de Danse-ban, és alaposan kiforgatom. Hamarosan megtudjuk az igazat.

Melchett ezredes nem volt ebben olyan biztos. Slack energiájától és nyüzsgésétől mindig fáradtnak érezte magát.

– Van még egy ember, aki esetleg tudna önnek valami felvilágosítást adni, uram – folytatta Slack. – Ez a tánc- és tenisztréner. Biztos, hogy sokat volt együtt a lánnyal, és többet tud, mint Josie. Vele valószínűleg közlékenyebb volt a lány.

– Ezt a lehetőséget már megvitattam Harper főfelügyelővel.

– Értem, urain. A szobalányokat alaposan kiforgattam. Semmit sem tudnak. Amennyire lehetett, le is nyomoztam ezt a kettőt. Amennyire csak merték, elbliccelték a munkát. A szobalány utoljára tegnap este hétkor volt itt a szobában, amikor megágyazott, összehúzta a függönyt, és egy kis rendet csinált. A szomszéd helyiség egy fürdőszoba, ha meg kívánja nézni, uram.

Ruby szobája és a kissé nagyobb szoba között, amelyben Josie lakott, volt a fürdőszoba. Melchett ezredes csendesen álmélkodott, hogy mennyi kozmetikai szert tudnak használni a nők! Arckrém, lemosókrém, alapozókrém, bőrápoló krém, tégelyek egész sora. Különböző árnyalatú púdereket tartalmazó dobozok. Rendetlen halomban a legkülönbözőbb féle rúzsok. Hajvizek és hajlakkok. Szempillafesték, szemöldökfesték, kék festék a szem alá, legalább tizenkét árnyalatban körömlakkok, arctörölők, vattadarabok, piszkos púderpamacsok. Arcvizes üvegek: összehúzó, simító, nyugtató és a többi. – Maga azt gondolja – mormogta az ezredes –, hogy a nők, használják mindezt a rengeteg holmit?

Slack felügyelő, aki mindig, mindenre tudott magyarázatot, volt szíves felvilágosítást adni. – A magánéletben egy hölgy, hogy úgy mondjam, uram, egy vagy két meghatározott árnyalatot használ, egyet estére és egyet nappalra. Tudja, mi áll jól neki, és ahhoz ragaszkodik. De ezeknek a profi lányoknak, hogy úgy mondjam, változatosságot kell nyújtaniuk. Táncszámokat mutatnak be, és egyik este, lehet, hogy tangót, a következőn egy krinolinós viktoriánus táncot, azután meg valami apacstáncot, azután csak a szokásos báli kikészítésre van szükség, és persze a smink erősen változik.

– Egek – mondta az ezredes –, nem csoda, hogy a kozmetikai cikkek gyártói vagyonokat szereznek.

– Hát az biztos, hogy ez könnyű pénz! Könnyű bizony! – mondta Slack. – Persze, a reklámra jó sokat kell költeni. Melchett ezredes elterelte önnön figyelmét a női cicomázás izgalmas és ősidőktől fogva létező kérdéseiről.

– Hátra van még ez a táncos fiú. A maga kliense, főfelügyelő.

– Igen, uram.

Amikor lefelé mentek a lépcsőn, Harper megkérdezte: – Mi a véleménye Bartlett meséjéről, uram?

– A kocsijával kapcsolatban? Azt hiszem, Harper, hogy azt a fiatalembert figyelni kell. Zavaros történet. És ha mégis elvitte tegnap este autózni Ruby Keene-t azzal a kocsival?

Harper főfelügyelő hangvétele lassú volt és kellemes, mentes minden érzelemtől. Ezek az ügyek, amelyeknél két grófság rendőrségének kellett együttműködnie, mindig nehezek voltak. Kedvelte Melchett ezredet, és ügyes rendőrtisztnek tartotta. Mégis örült, hogy ezt a kihallgatást egyedül eszközli. "Soha ne tegyél túl sokat egyszerre." Ez volt Harper főfelügyelő alapszabálya. Tisztán rutinkérdések az első alkalommal. Ettől a kikérdezett személy megkönnyebbül, és a következő kihallgatás alkalmával kevésbé vigyáz a szavaira.

Harper látásból már ismerte Raymond Starrt. Szép emberpéldány, magas, könnyed mozgású és jóképű, erősen lesült arcából kivillanó, ragyogó fehér fogsorral. Sötét hajú és kecses. Kellemes, barátságos modorú, és a szállodában nagyon kedvelik.

– Attól tartok, nem sokat tudok önnek segíteni, főfelügyelő úr. Természetesen elég jól ismertem Rubyt. Már több mint egy hónapja volt itt, és együtt tanultuk be a táncszámainkat. De nagyon keveset mondhatok róla. Egész kellemes, ám meglehetősen buta kislány volt.

– Elsősorban a barátairól szeretnék valamit megtudni. A férfitársairól.

– Gondolom. Itt a szállodában udvarolt neki néhány fiú, de egyik se különösebben. Tudja, a Jefferson család egészen kisajátította.

– Igen, a Jefferson család. – Harper elgondolkodott Fürkésző pillantást vetett a fiatalemberre. – Mi a maga véleménye erről az ügyről, Starr úr?

Raymond Starr hűvösen kérdezte: – Milyen ügyről?

– Tudott maga arról, hogy Jefferson örökbe akarta fogadni Ruby Keene-t?

Ez új hírek látszott Starr számára. Összecsücsöritette a száját, és füttyentett. – Okos kis ördög! Hát igen! Nincs bolondabb egy vénembernél, ha öregségére megy el az esze.

– Magának ez a véleménye?

– Mi más lehet erre mondani? Ha az öregúr örökbe akart valakit fogadni, miért nem választott ki egy kislányt a saját társadalmi osztályából?

– Ruby nem mesélt magának erről?

– Soha. Láttam, hogy fel van dobva valamitől, de nem tudtam, hogy mitől.

– És Josie?

– Azt hiszem, Josie-nek tudnia kellett, hogy mi van készülöben. Valószínűleg ő tervelte ki az egészet. Josie nem buta. Annak a lánynak aztán van esze!

Harper bólintott. Josie hívta ide Ruby Keene-t. Josie kétségtelenül segítette az összebarátkozást. Nem csoda, hogy ideges lett, amikor Ruby nem jelent meg akkor éjszaka a fellépéshez, és Conway Jefferson kezdett izgatottá válni. Félt, hogy a terveit dugába dőlnek.

– Tudott Ruby titkot tartani? – kérdezte Harper.

– Amennyire az emberek általában. Nem sokat beszélt a saját dolgairól.

– Említett-e valaha, valamit is régi barátairól, valakiről a korábbi életéből, aki megígérte, hogy meglátogatja itt, vagy akivel kellemetlenségei voltak? Biztosan tudja, miféle históriára gondolok.

– Természetesen. Amennyire én tudom, semmi ilyenféle kapcsolata nem volt. Semmi olyasmit nem mondott, amiből erre lehetne következtetni.

– Köszönöm. Lenne olyan szíves saját szavaival elmondani, hogy mi történt tegnap este, pontosan?

– Szívesen. Ruby és én fél tizenegykor előadtuk a számunkat.

– Semmi szokatlant nem észlelt rajta akkor?

Raymond gondolkodott. – Nem hiszem. Hogy azután mi történt, arra nem figyeltem, nekem a saját partnereimmel kellett törődnöm. Arra emlékezem, hogy észrevettem, Ruby nincsen a bálteremben. Éjfélkor sem került elő. Bosszantott a dolog, és szóltam Josie-nak. Josie Jeffersonékkal bridzsezett. Fogalma sem volt arról, hogy hol lehet Ruby, és azt hiszem, egy kicsit meghökkent. Észrevettem, hogy gyors, aggodalmas pillantást vet Jefferson úrra. Szóltam a zenekarnak, hogy játsszanak még egy táncszámot, és bementem az irodába, hogy felhívassam Ruby szobáját. A hallgatót nem vette fel senki. Visszamentem Josiehez. Azt mondta, hogy Ruby talán elaludt. Persze, ez hülye ötlet volt, de Jeffersonéknak szánta. Velem jött, és együtt felmentünk az emeletre.

– Értem, Starr úr. És mit mondott Josie, amikor kettesben maradtak?

– Amennyire emlékszem, nagyon dühös volt, és azt mondta: "Átkozott kis hülye! Ilyesmit nem lehet csinálni. Tönkreteszi minden lehetőségét. Kivel van? Maga tudja?"

– Mondtam, hogy fogalmam sincsen róla. Amikor utoljára láttam, a fiatal Bartlett-tel. táncolt. Josie azt mondta: "Avval biztosan nincs. Vajon mire spekulál? Csak nem azzal a filmmel van?"

– Filmmel? Az ki? – kérdezte Harper élesen.

– Nem tudom a nevét – mondta Raymond. – Sohasem lakott a szállodában. Meglehetősen szokatlan külsejű fickó, sötét hajú és teátrális megjelenésű. Azt hiszem, valami köze van a filmiparhoz, vagy azt mondta Rubynak.

Egyszer-kétszer átjött ide vacsorázni, és utána táncoltak, de nem hiszem, hogy jól ismerte volna. Ezért voltam meglepve, amikor Josie említette. Azt mondtam, kétkem, hogy ma este itt lett volna. Erre Josie kijelentette: "Hát valakivel csak elment. Mi a csodát mondjak Jeffersonéknak?" Kérdeztem, hogy mit érdekl ez Jeffersonékat. Josie azt mondta, hogy igenis érdekl. És azt is mondta, hogy soha nem bocsátja meg Rubynak, ha összezúróli a dolgokat.

– Ekkorra már odaértünk Ruby szobájához. Persze nem találtuk, de látszott, hogy közben járt ott, mert a ruha, amit este viselt, ott feküdt egy széken. Josie bekukkantott a szekrénybe, és azt mondta, szerinte a régi, fehér ruháját vette fel. Rendes körülmények között fekete bársonyruhába öltözött volna át a spanyol táncunkhoz. Alaposan dühöngtem Rubyra, hogy így vízben hagyott. Josie minden tőle telhetőt megtett, hogy lecsillapítson. Azt mondta, hogy majd ő maga táncol, nehogy Prestcott valamennyiünkre megdühödjön. Sietve elment, és átöltözött, majd előadtunk egy tangót. Eltűzött stílus és egész mutatós, de igazán nem túl megerőltető a bokának. Josie remekül viselkedett, mert fájdalmai voltak, láttam. Utána megkért, segítsek neki lecsillapítani Jeffersonékat. Azt mondta, ez fontos. Természetesen megtettem, ami tőlem telt.

Harper főfelügyelő bólintott. – Köszönöm, Starr úr – mondta. Magában pedig azt gondolta: Azt elhiszem, hogy fontos volt. Ötvenezer font. Figyelte a kecsesen távozó Raymond Starrt. Lement a terasz lépcsőin, útközben felszedett egy háló teniszlabdát és egy teniszütőt. Jeffersonné, szintén teniszütővel a kezében, csatlakozott hozzá, és együtt mentek a teniszpálya felé.

– Elnézést kérek, uram! – Higgins őrmester kissé zihálva állt meg Harper mellett. A főfelügyelő felriadt gondolataiból. – Éppen most ér-

kezett az üzenet az ön parancsnokságáról, uram. Egy munkás ma reggel bejelentette, hogy kora reggel tűzserű fényt látott. Fél órával ezelőtt kiégett autót találtak Venn kőbánya közelében, körülbelül kétföldnyire innen. Szénné égett holttest van benne.

Harper kemény vonású arca elvörösödött. – Mi történt Glenshire-rel? – mondotta. – Erőszakjárvány? Meg tudták állapítani a kocsis rendszámát? – kérdezte.

– Nem, uram. De természetesen azonosítani fogjuk majd a motorszám alapján. Az illetékesek szerint Minoan tizennégyes.

Amikor Sir Henry Clithering átment a Majestic hallján, nem sok ügyet vetett az ott üldögélőkre. Gondolataiba feledkezett. Mindazonáltal, mint ahogyan az már történni szokott, valamit öntudatlanul megjegyzett. Ez a valami türelmesen várt sorára.

Miközben felment a lépcsőn, Sir Henry azon töprengett, miért küldött barátja olyan sürgető üzenetet. Conway Jefferson nem az az ember volt, aki bárkit is sürgősen magához hívatott volna. Teljesen szokatlan dolognak kellett történnie – döntötte el magában Sir Henry.

Jefferson nem vesztegette az időt kertelésre. – Örülök, hogy eljöttél – mondta. – Edwards, kínálja meg Sir Henryt valami itallal... Ül le, öregem. Gondolom, te nem hallottál semmit? A lapokban nincsen még semmi?

Sir Henry növekvő kíváncsisággal rázta meg a fejét. – Mi baj van?

– Gyilkosság. Bele vagyok keveredve, és barátaid, a Bantry házaspár is.

– Arthur és Dolly Bantry? – Clithering nem akart hinni a fülének.

– Igen. Ugyanis hullát az ő házukban találták meg.

Conway Jefferson világosan és röviden elmondta a tényeket. Sir Henry félbeszakítás nélkül hallgatta végig. Mindkét férfi hozzá volt szokva ahhoz, hogy a lényegre összpontosítsa a figyelmét. Abban az időben, amikor a Metropolitan Police főbiztosa volt, Sir Henry közismert volt arról, hogy milyen hirtelen tapint a dolgok velejére. – Különös ügy ez – közölte, amikor a másira befejezte elbeszélését. – Mit gondolsz, hogyan kerülnek Bantryék bele?

– Ez az, ami aggaszt. Tudod, Henry, valahogyan úgy látom, hogy az a pusztá tény, hogy én ismerem őket, befolyásolja a dolgokat. Ez az egyetlen kapcsolat, amire gondolni tudok. Úgy tudom, hogy egyikük sem látta soha életében a lányt. Ezt állítják, és nincs okunk arra, hogy a szavukban kételkedjünk. Nem is valószínű, hogy ismerhették volna. Nos, nem lehetséges akkor az, hogy elcsalták a lányt, és a hulláját szándékosan barátaim házában hagyták?

– Azt hiszem, hogy ez túl bonyolult következtetés – mondta Clithering.

– De lehetséges – erősködött a másik.

– Igen, de nem valószínű. És tőlem mit kívánsz?

– Nyomorék vagyok – mondta Jefferson keserűen. – Álcázom a tényt, nem vagyok hajlandó szembenézni veled, most leteper. Nem tudok járkalni, ahogyan szeretnék, kérdéseket feltenni, dolgokat felderíteni. Itt kell ülnöm, és hálásnak kell lennem a tájékoztatásnak azokért a foszlányaiért, amelyeket a rendőrség kegyesen közöl velem. Nem ismered véletlenül Melchettet, a radfordshire-i főkapitányt?

– De igen. Találkoztam már veled. – Valami megmozdult Sir Henry agyában. Egy arc és egy alak, amelyet megjegyzett, anélkül hogy látott volna, amikor átjött a hallon. Egy egyenes hátú, öreg hölgy, akinek ismerős volt az arca, összekapcsolódott a Melchett-tel való, legutóbbi találkozásával. – Azt akarod, hogy amatőr detektívesdít játsszam? – kérdezte. – Ez nem az én szakmám.

– Éppen az a fontos, hogy nem vagy amatőr – mondta Jefferson.

– De már hivatásos sem vagyok. Nyugdíjba mentem.

– Ez leegyszerűsíti a dolgokat – mondta Jefferson.

– Úgy érted, hogy ha még mindig a Scotland Yardon lennék, nem dughatnám bele ebbe az orromat? Ez tökéletesen igaz.

– A mostani helyzetben – folytatta Jefferson – a tapasztalatod feljogosít arra, hogy érdekeljen az ügy, és minden segítséget, amit felajánlász, boldogan fogadnak.

– Nem etikettellenes, azt elismerem – mondta Clithering lassan. – De tulajdonképpen mit akarsz, Conway? Kideríteni, hogy ki ölte meg ezt a lányt?

– Pontosan ezt.

– Neked magadnak fogalmad sincsen róla?

– A legcsekélyebb sem.

Sir Henry lassan mondta: – Valószínűleg nem fogsz nekem hinni, de van egy elsőrangú szakértőd titokzatos ügyek megoldásában. Jelenleg lenn ül a hallban. Valaki, aki különb ebben, mint én, és akinek, minden valószínűség szerint, van valami helyi tippje.

– Miről beszélsz?

– Lenn a hallban, balról a harmadik oszlopnál ül egy öreg hölgy. Kedves, kiegyensúlyozott öreglányos arca van és olyan esze, amellyel felmérte és alaposan feldolgozta az emberi gyengeségek mélységeit. Marple kisasszonynak hívják. St. Mary Meadből való, amely másfél mérföld távolságra van Gossingtontól, barátja Bantryéknak, és ahol bűnről van szó, egyenesen felbecsülhetetlen.

Jefferson összevont szemöldökkel bámult barátjára. – Tréfálsz! – mondta nyomatékosan.

– Nem tréfálok. Éppen most beszéltél Melchettéről. Legutóbb egy falusi tragédia alkalmával találkoztam veled. Egy lány állítólag vízbe fojtotta magát. A rendőrség igen helyesen azt gyanította, hogy nem öngyilkosság történt, hanem

gyilkosság. Azt hitték, hogy tudják, ki a tettes. Erre zavartan és habozva eljön hozzám ez a Marple kisasszony. Attól tart, mondotta, hogy nem az igazi tettet fogják felkötöni. Nincsen bizonyítéka, de tudja, hogy ki követte el a bűntényt. Ide ad nekem egy darab papírt, rajta egy névvel. És képzeld, Jefferson, neki volt igaza!

Conway Jefferson még szorosabbra vonta össze a szemöldökét. Hitetlenkedve mormogott:

– Gondolom, női ösztön volt – mondta kételkedve.

– Nem, az öreg hölgy nem annak nevezi. Azt állítja, hogy szakmai ismeret.

– És ez mit jelent?

– Használjuk ezt a rendőrségi munkában is, Jefferson. Adva van egy betöréses rablás, és mi következtetni tudunk arra, hogy ki követte el. Mármost a hivatások közül. Megnézzük, hogy a betörők közül melyiknek ez a szokott munkamódszere. Ebből indulunk ki. Marple kisasszonynak érdekes, bár néha triviális hasonlatai vannak a falusi életből.

Jefferson szkeptikus maradt. – Mit tudhat egy lányról, aki színházi környezetben nőtt fel, és valószínűleg soha életében sem volt falun?

– Azt hiszem – erősködött Clithering —, hogy lehetnek elképzelései.

Marple kisasszony elpirult örömeiben, amikor Sir Henry odatelepedett az asztalához. – Ó, Sir Henry, igazán nagy szerencse, hogy találkozom önnel.

Sir Henry gáláns volt. – Én vagyok az, aki örülök ennek.

Marple kisasszony pirulva suttogta: – Igazán kedves.

– Itt lakik?

– Igen, itt lakunk.

– Laknak?

– Bantryné is itt van. – Élesen pillantott a férjira. – Hallotta már? ... Igen, látom, hogy már tud róla. Ugye, milyen szörnyű?

– Mit csinál itt Dolly Bantry? A férjével van?

– Nincsen. Természetesen egészen különbözőképpen reagáltak az eseményekre. Bantry ezredes, szegény, bezárkózik a dolgozószobájába, vagy lemegy valamelyik tanyájára, ha kellemetlenség éri. Tudja, mint a teknősbéka. Lehúzza a fejét, és azt reméli, hogy senki sem veszi észre. Dolly, persze, egészen más természetű.

– Dolly – mondta Sir Henry, aki jól ismerte öreg barátját – tulajdonképpen egész jól szórakozik, ugye?

– Hát, igen. Szegény drágám ...

– És ő hívta magát ide, hogy varázsolja neki elő a nyusztit a kalapból?

Marple kisasszony nyugodtan válaszolt. – Dolly úgy gondolta, hogy egy kis környezetváltozás jót tenne, és nem volt kedve egyedül jönni. – A férfi szemébe nézett, és egy kicsit rákacsintott. – Persze az, ahogyan ön megfogalmazta a dolgot, teljesen igaz. És zavarba ejt engem, mert persze semmiben sem tudok segítségére lenni.

Semmiféle elképzelés? Semmiféle hasonlat a falusi életből?

– Még nem sokat tudok az egészről.

– Azt hiszem, ezen tudok segíteni. Bevonom a tanácskozásba, Marple kisasszony.

Röviden elmondta a tényeket. Marple kisasszony élénk érdeklődéssel hallgatta. – Szegény Jefferson úr – mondta. – Igazán nagyon szomorú történet. Ezek a borzalmas szerencsétlenségek. Az, hogy nyomorékan életben maradt, szörnyűbbnek látszik, mintha ő is meghalt volna.

– Valóban. Összes barátai azért a bátorságért csodálják, amellyel tovább élt, legyőzve fájdalmat, bánatot és testi nyomorúságot.

– Igen, ez csodálatra méltó.

– Az egyetlen, amit képtelen vagyok megérteni, a szeretetnek ez a hirtelen túláradása evvel a lánnyal kapcsolatban. Persze lehet, hogy igen figyelemre méltó kvalitásai voltak.

– Nem valószínű – jegyezte meg Marple kisasszony csendesen.

– Maga nem hinné?

– Nem hiszem, hogy a lány jó tulajdonságainak ehhez bármi köze lett volna.

Sir Henry tiltakozott: – Jefferson igazán nem afféle undorító vénember!

– Nem, igazán nem! – Marple kisasszony egészen elpirult. – Egy pillanatig sem gondoltam. Amit mondani akartam, persze tudom, hogy nagyon ügyetlenül, az volt, hogy keresett egy helyes, vidám, fiatal teremtet, akit a saját halott lánya helyett szerethet, és a lány rájött, hogy itt az ő nagy lehetősége, és minden kis dörzsöltségével megjátszotta. Tudom, hogy ez nagyon kegyetlenül hangzik, de már annyi ilyen esetet láttam. Például a fiatal szolgálólány esetét Harbottle úr házában. Egész egyszerű lány, de csendes, jómodorú. Harbottle nővérét elhívták, hogy egy haldokló rokont ápoljon, és amikor hazaért, a lány ott ült a szalonban, nevetett, és beszélgetett, és nem

viselte sem a kötényét, sem a szobalány-bóbitáját. Harbottle kisasszony leszidta, és a lány szemtelen volt. Azután jött a nagy meglepetés. Harbottle úr közölte a nővérel, hogy most már elég régóta vezette a háztartását, és mostantól kezdve másképpen kívánja az életét berendezni. Micsoda botrány volt a faluban! Szegény Harbottle kisasszonynak távoznia kellett, és kényelmetlen bérelt lakásba költöznie Eastbourne-ban. Az emberek mindenfélét pletykáltak, de nem hiszem, hogy bármiféle szerelmi kapcsolatról lett volna szó. Az öregúr egyszerűen sokkal kellemesebbnek találta, hogy egy vidám, fiatal teremtes legyen körülötte, aki állandóan dicséri, hogy ő milyen okos és mulatságos, mint a saját nővére, aki folyton zsörtölődik a hibái miatt, még akkor is, ha ez a nővér okosan, takarékosan vezeti a háztartást.

Marple kisasszony pillanatnyi szünetet tartott, azután folytatta: – És azután itt volt Badger úr, a gyógyszerész. Mennyire oda volt azért a fiatal lányért, aki a kozmetikai részlegen dolgozott. Azt mondta a feleségének, hogy úgy kell vele bánniuk, mintha a saját gyerekük lenne, és hívják meg, hogy lakjon náluk. Badgerné persze egyáltalán nem lelkesedett ezért...

– Ha ez a lány legalább a saját társadalmi osztályához tartozott volna, egy barátjának a gyereke ... – jegyezte meg Sir Henry.

Marple kisasszony félbeszakította: – Nem, ez az ő szempontjából távolról sem okozott volna annyi örömet. Ez olyan, mint Cophetua király és a kolduslány története. Ha valaki valójában fáradt, magányos öregember, és ha talán a saját családja elhanyagolja – pillanat szünetet tartott —, akkor valaki olyat akar a szívébe fogadni, akit elbűvöl az ő csodálatos nagylelkűsége ... elég melodramatikusan fogalmazom, de remélem, érti, mire gondolok ... Az sokkal érdekesebb. Az ember annyival nagyobbak érezheti magát ... jótékony uralkodónak! Az, aki a jótéteményt kapja, el lesz bűvölve, és ez jó érzés annak, aki ad. – Szünetet tartott, azután folytatta: – Badger úr annak a lánynak, aki az üzletében dolgozott, néhány igazán fantasztikus ajándékot vásárolt. Egy gyémánt karperecet például... és egy nagyon drága rádiót, lemezjátszóval. Kivette a bankból a spórolt pénze nagy részét, hogy a holmikát megvásárolhassa. Badgerné azonban, aki sokkal erélyesebb nő volt, mint szegény Harbottle kisasszony ... tudja, a házasság segít ... vette magának a fáradságot, hogy egyet s mást kinyomozzon. Amikor Badger úr rájött, hogy a lánynak viszonya van egy igen ellenszenves, lóversenyző fiatalemberrel, és elzálogosította a karperecet, hogy a fiúnak adja a pénzt, akkor kiábrándult belőle, és a dolog simán lezajlott. És következő karácsonykor egy szép briliánsgyűrűt vett a feleségének.

Kedves, okos pillantása találkozott a férfiével. Sir Henry töprengett, hogy vajon mindaz, amit az öreg hölgy elmesélt, valami tippféle akart-e lenni. Megkérdezte: – Azt akarja mondani, hogy ha lett volna valami fiatalember Ruby Keene életében, a barátom vele kapcsolatos viselkedése megváltozott volna?

– Lehetségesnek tartom. Gondolom, egy-két év múlva ő maga igyekezett volna férjhez adni; bár valószínűbb, hogy nem. A férfiak általában meglehetősen önzők. De abban biztos vagyok, hogy ha Ruby Keene-nek lett volna valami fiúja, óvakodott volna megemlíteni.

– És a fiatalember neheztelt volna emiatt?

– Azt hiszem, ez a legvalószínűbb feltevés. Tudja, feltűnt nekem, hogy az unokanővére, az a fiatal nő, aki ma reggel Gossingtonban volt, határozottan dühös a halott lányra. Az, amit ön elmondott nekem, megmagyarázza, hogy miért. Kétségtelenül arra számított, hogy ebből az ügyből neki is haszna lesz.

– Elszánt fajtának tartja?

– Ez talán túl erős ítélet. Ennek a szegény lánynak meg kell dolgoznia a megélhetésért, és nem várhatjuk el tőle, hogy lelki kérdést csináljon abból, ha egy jómódú férfi és egy jómódú asszony, ahogyan ön leírja Gaskell urat és Jeffersonét, nem jut olyan komoly pénzösszeghez, amihez tulajdonképpen semmi különös erkölcsi joga nincs. Azt mondanám, hogy Turner kisasszony határozott akarátú, ambiciózus fiatalasszony, jó kedéllyel és jó adag életkedvvel. Egy kissé olyan – tette hozzá Marple kisasszony —, mint Jessie Golden, a pék lánya.

– Avval mi történt? – kérdezte Sir Henry.

– Gyermekegondozónő volt, és feleségül ment a ház fiához, aki szabadságon volt itthon Indiából. Azt hiszem, kitűnő feleség lett belőle.

Sir Henry igyekezett kigabalyodni a szétágazó történetekből – Mit gondol, van valami konkrét oka annak, hogy Conway Jefferson barátom hirtelen belebonyolódott ebbe a “Cophetua komplexumba”, ahogyan maga nevezi?

– Lehet, hogy volt.

– Éspedig?

Marple kisasszony kissé habozott: – Azt gondolnám, persze ez csali elképzelés, hogy talán a menyé és a veje újra házasságot akartak volna kötni.

– Ezellen csak nem tiltakozott volna?

– Természetesen nem. De nézze csak az esetet az ő szemszögéből. Borzalmas megrázkódtatás és veszteség éri, persze a két fiatal is. A három, szeretetteitől megfosztott ember együtt él, és a kapocs közöttük a veszteség, amely mindhármukat sújtotta. De az idő, ahogyan szegény, drága anyám mindig mondta, nagy orvos. Gaskell és Jeffersoné fiatalok. Anélkül hogy tudatosodott volna bennük, talán nyugtalanná váltak, s olykor tehernek tartották már mindazt,

amely a múlt bánatához köti őket. És így, anélkül hogy tudná az okát, Jefferson úr egyszeriben úgy érzi, hogy elhidegültek iránta. Általában ilyesmiről van szó. Férfiak oly könnyen feltételezik azt, hogy mellőzik, elhanyagolják őket. Harbottle úr is ezt érezte, amikor a nővére elutazott. Badgeréknál az volt a baj, hogy az asszonyt nagyon érdekelte a spiritizmus, és állandóan szeánszokra járt.

– Meg kell mondanom – mondta Sir Henry szemrehányóan —, nem tetszik nekem az, hogy maga mindnyájunkat közös nevezőre hoz.

Marple kisasszony szomorúan rázta meg a fejét. – Az emberi természet nagyjából mindenütt egyforma, Sir Henry.

Sir Henry kedvetlenné vált: – Harbottle! Badger! És szegény Conway! Nem szívesen keverek bele! személyes motívumokat, de nem találna szerény személyemre is valami párhuzamot a faluban?

– Dehogynem. Itt van például Brigg.

– Ki az a Brigg?

– Ő volt a főkertész a városházán. A legjobb kertész, aki valaha is ott dolgozott. Pontosán tudta, mikor lazsálnak a beosztott kertészek. Direkt ijesztő volt! Elboldogult három emberrel és egy kisinassal, és minden gondozottabb volt, mint korábban hat emberrel. A borsóvirágai több első díjat nyertek. Most már nyugdíjba vonult.

– Mint én – mondta Sir Henry.

– De még mindig vállal néha egy kis munkát, ha kedveli azokat, akik felkérrik rá.

– Értem – mondta Sir Henry. – Megint csak, mint én. Ez az, amit én most csinálok. Vállalok egy kis munkát, hogy segítsék egy régi barátom.

– Két régi barátom.

– Kettőn? – Sir Henry nem egészen értette a dolgot.

– Azt hiszem, ön Jefferson úrra gondolt – mondta Marple kisasszony. – De én nem órá gondolok, hanem Bantry ezredesre és a feleségére.

– Értem. – Élesen kérdezte: – Ezért említette a beszélgetésünk elején Dolly Bantryt, mint “szegény drágám”-at?

– Igen. Dolly még nem döbönt rá a dologra. Én tudom, hogy miről van szó, mert több a tapasztalatom. Nézze, Sir Henry, én úgy látom, hogy igen nagy lehetőség van arra, hogy ez a gyilkosság azon bűntények közé tartozzék, amelyeket sohasem derítenek fel. Mint a brightoni kofferes gyilkosságok. De ebben az esetben a Bantry házaspár számára ez teljes katasztrófát jelent. Bantry ezredes, mint a legtöbb nyugállományban élő öreg katona, természetellenesen érzékeny, és nagyon megviselné, ha majd megváltozik róla a közvélemény. Egy bizonyos ideig nem fogja észrevenni, de azután csak rádöbben. Egy félrepillantás itt, egy mellénézés ott; meghívások, amelyeket visszautasítanak; kifogások, amelyekkel kitérnek előle, és azután lassanként minden világossá válik előtte. Visszavonul majd a csigaházába, rettenetesen elkeseredett és boldogtalan lesz.

– Szeretném megkérdezni, hogy helyesen értem-e, Marple kisasszony. Azért, mert a hullát az ő házában találták meg, az emberek azt fogják gondolni, hogy valami köze van ehhez az ügyhöz?

– Természetesen! Semmi kétségem nincsen afelől, hogy már most is azt mondogatják. És egyre inkább azt fogják pletykálni. Mindenki kerülni fogja a Bantry házaspárt. Ezért kell kideríteni az igazságot, és ezért voltam hajlandó idejönni Bantrynéval. A nyílt vád egészen más, és egy katona könnyen szembe tud nézni vele. Fel van háborodva, és van lehetősége arra, hogy harcoljon a maga igazáért. De ez a másik, ez a suttogó hadjárat meg fogja törni ... mindkettőjüket tönkre fogja tenni. Így hát, látja, Sir Henry, ki kell deríteni az igazságot.

– Van valami elképzelése arról – kérdezte Sir Henry —, hogy miért éppen az ő házukban kellett azt a holttestet megtalálni? Bizonyára van erre valami magyarázata. Van valami összefüggés.

– Természetesen.

– A lányt itt utoljára körülbelül húsz perccel tizenegy óra előtt látták. Az orvosi szakvélemény szerint éjfélkor halott volt. Gossington körülbelül húsz mérföld távolságra van innen. Ebből tizenhat mérföld, addig, amíg nem kell letérni a főútról, kitűnő autót. Egy jó kocsinak fél óra sem kell hozzá. Gyakorlatilag minden kocsni bírja a harmincötös átlagot. De hogy miért ölné meg a lányt valaki itt, és vinné el a hulláját Gossingtonba, vagy vinné el Gossingtonba, és fojtaná meg ott ... ezt nem tudom.

– Természetesen nem tudja, mert nem így történt.

– Úgy érti, hogy a fickó, aki elvitte a lányt autózni, megfojtotta, és azután elhatározta, hogy bedobja a környéken az első alkalmasnak látszó házba?

– Semmi ilyesmit nem hiszek. Azt hiszem, minden nagyon gondosan ki volt előre tervelve. Csak valahol hiba csúszott a számításba.

Sir Henry elbámolt: – Miért nem sikerült a végrehajtás?

Marple kisasszony bocsánatkérően válaszolt: – Történnek ilyen furcsa dolgok, nemde? Ha azt mondanám, hogy ez a bizonyos terv azért nem sikerült, mert az emberi természet sokkal sebezhetőbb és érzékenyebb, mint azt bárki gondolná, ostobaságnak hangzana, ugye? De ez az, amit én hiszek és ... – félbeszakította a saját mondatát. – Itt jön Bantryné.

Bantryné Adelaide Jefferson társaságában volt. Odajött Sir Henryhez, és felkiáltott: – Maga itt!?

– A legnagyobb mértékben. – Melegen megszorította az asszony mindkét kezét. – El sem tudom magának mondani, mennyire bánt az egész ügy, ezredesné.

Bantryné gépiesen tiltakozott: – Ne nevezzen ezredesnének! – és folytatta: – Arthur nincs itt. Nagyon a szívére veszi a dolgot. Marple kisasszony és én jöttünk ide szimatolni. Isméri Jeffersonnét?

– Igen, természetesen.

Kezet fogtak.

– Találkozott már az apósommal? – kérdezte Adelaide Jefferson.

– Igen.

– Örülök. Nagyon aggódtunk miatta. Borzalmas sokk volt.

– Menjünk ki a teraszra, igyunk valamit, és beszéljük meg az esetet – javasolta Bantryné.

Mind a négyen kimentek, és csatlakoztak Mark Gaskellnek, aki magányosan üldögélt a terasz túlsó végén. Néhány közömbös megjegyzés és az italok felszolgálása után Bantryné, szokott azonnali tettvágyával, fejest ugrott a témába.

– Ugye, beszélhetünk róla? – kérdezte. – Úgy értem, hogy valamennyien régi barátok vagyunk ... kivéve Marple kisasszonyt, ő pedig mindent tud a bűnözésről. És segíteni akar.

Mark Gaskell kissé meglepetten nézett Marple kisasszonyra. – Ön ... detektívregényeket ír? – kérdezte kételkedve.

A leglehetőlenebb emberek írnak detektívregényeket, ezt tudta. És Marple kisasszony, divatjátmult, öreglányos ruhájában egész különösen lehetetlen embernek látszott.

– Dehogy, nem vagyok én ahhoz elég okos.

– Jane csodálatos – mondta Bantryné türelmetlenül. – Most nem tudom elmagyarázni, de az ... Addie, szeretnék mindent megtudni. Tulajdonképpen milyen volt ez a lány?

– Hát... – Adelaide Jefferson szünetet tartott, Markra pillantott, és félig elnevette magát. – Olyan rámenős vagy, Dolly!

– Szeretted?

– Természetesen nem szerettem.

– Hát milyen volt tulajdonképpen? – Bantryné most Gaskellnek tette fel a kérdést.

Mark nyíltan felelt: – Lehet, hogy ösztönös, lehet, hogy dörzsölt. Az biztos, hogy értett a mesterségéhez. Jól beleakasztotta a karmait Jeffbe. – Mindketten Jeffnek nevezték az apósukat.

Sir Henry rosszallóan pillantott Markra. Tapintatlan fickó – gondolta. – Nem kellene ilyen szókimondónak lennie. Sohasem kedvelte különösebben Mark Gaskellt. Ebben az emberben van vonzóerő, de megbízhatatlan, túl sokat beszél. Időnként felvág, nem szabad benne teljes mértékben megbízni – ez volt Sir Henry véleménye. Néha szerette volna tudni, osztja-e Conway ezt a véleményét.

– Semmit sem tudtak ellene tenni? – kérdezte Bantryné.

– Talán, ha idejében észre vesszük – válaszolt Mark szárazon.

Adelaide-ra pillantott, és az asszony kissé elpirult. Pillantásában szemrehányás volt.

– Marknak az a véleménye, hogy nekem látnom kellett volna, mivé fajulnak a dolgok.

– Túl sokat hagyta az öreg fiút egyedül, Addie. Teniszórák és a többi.

– Nekem is szükségem van egy kis mozgásra. – Addie hangja bocsánatkérő volt. – De nem is álmodtam ...

– Nem – mondta Mark —, erről egyikünk sem álmodott. Jeff mindig okos, tisztafejű öregfiú volt.

Marple kisasszony is beleszólt a beszélgetésbe.

– A férfiak – mondta avval a vénlányos szigorral, amely a másik nemet mint valami vadállatfajtát emlegeti – gyakran nem olyan tisztafejűek, mint amilyeneknek látszanak.

– Mondhatom, igaza van – mondta Mark. – Sajnos, mi nem tudtuk ezt, Marple kisasszony. Csodálkoztunk, hogy mit eszik az öreg fiú ezen a jelentéktelen, ostoba kis fruskán. De örültünk, hogy szórakozik, és jól érzi magát. Azt gondoltuk, hogy a lány teljesen ártalmatlan. Teljesen ártalmatlan! Bár kitekertem volna a nyakát!

– Mark – szólt rá Addie —, igazán vigyázhatnál arra, hogy miket beszélsz!

Mark kedvesen vigyorgott. – Azt hiszem, okosabb lenne. Máskülönbén még azt fogják gondolni, hogy valóban kitekertem nyakát. De hát feltételezem, hogy úgyis gyanúsítanak. Ha valakinek érdekében állt a lány halála, az Addie és én voltunk.

– Mark – kiáltotta Jeffersonné félig nevetve, félig dühösen —, igazán ne beszélj ilyeneket!

– Jól van, jól van – békítette Mark Gaskell. – De szeretem kimondani, ami a szívemen van. Ötvenezer fontot akart tisztelt apósunk erre a sületlen, féleszű kis ringyóra hagyni.

– Mark, ne beszélj így! Az a lány halott!

– Igen, halott, szegény kis ördög! És végeredményben miért ne használta volna fel a fegyvereket, amelyekkel a természet felruházta? Ki vagyok én, hogy elítéljem? Magam is sok rohadt dolgot tettem életemben. Nem, mondjuk

csak ki, Rubynak joga volt, hálót szövögetni, és mi voltunk ostobák, hogy nem vettük idejében észre a kis játékait.

– Mit szóltak, amikor Conway megmondta maguknak, hogy örökbe akarja fogadni a lányt? – kérdezte Sir Henry.

Mark széttárta a kezait. – Mit mondhattunk volna? Addie, aki mindig csodálatos kis hölgy, remekül megőrizte önuralmát. Bátor képet vágott hozzá. Megpróbáltam követni a példáját.

– Én cirkuszt csináltam volna! – mondta Bantryné.

– Őszintén szólva, semmi jogunk nem volt ahhoz, hogy cirkuszt csináljunk. Jeff pénzéről volt szó. Nem vagyunk vérrokonai. Átkozottul jó volt hozzánk mindig. Nem tehetünk mást, mint hogy lenyeljük a békát ... De a kis Ruby nem szerettük – fűzte hozzá elgondolkodva.

– Ha legalább másfajta lány lett volna – mondta Adelaide Jefferson. – Jeffnek két keresztgyereke van. Ha azok közül választja valamelyiket, azt megértettük volna. – Kis szemrehányással folytatta: – Mindig úgy látszott, hogy Jeff nagyon szereti Petert.

– Az ám – mondta Bantryné. – Mindig tudtam, hogy Peter az első férjed gyereke, de teljesen megfeledkeztem róla. Mindig úgy gondoltam rá, mint Conway Jefferson unokájára.

– Én is – mondta Adelaide.

A hangjában megcsendült valami, amitől Marple kisasszony odafordult, és ránézett.

– Josie az oka mindennek – mondta Mark. – Ő hozta ide a lányt.

– Csak nem gondolod, hogy szándékos volt? – kérdezte Adelaide. – Hiszen te mindig annyira kedvelted Josie-t.

– Igen, kedveltem. Jópofának tartottam.

– Tiszta véletlen volt, hogy idehozta.

– Josie-nek jó feje van, kedves.

– Igen, de nem láthatta előre ...

– Nem, valóban nem láthatta előre – mondta Mark. – Ezt elismerem. Nem komolyan vádolólok avval, hogy ő tervelte ki az egészet. De pillanatnyi kétségem sincsen, hogy jóval előttünk látta, honnan fúj a szél, és mélységesen hallgatott róla.

– Azt hiszem, ezt nem vehetjük tőle zokon – sóhajtott Adelaide.

– Senkitől sem vehetünk semmit sem zokon – mondta Mark.

– Nagyon csinos volt Ruby Keene? – kérdezte Bantryné.

Mark rábámult: – Azt hittem, látta ...

– Igen, láttam – vágta rá Bantryné gyorsan –, láttam a hulláját. De hiszen tudja, hogy megfojtották, és nem lehetett megállapítani ... – összeborzongott.

Mark elgondolkodva mondta: – Nem hiszem, hogy igazán csinos lett volna. Kikészítés nélkül biztos, hogy nem. Vékony, menyészerű arcocska, kis áll, befelé álló fogak, jellegtelen orr...

– Kifejezetten visszataszító lehetett – mondta Bantryné.

– Nem, az nem volt. Mint mondtam, megfelelő kozmetikával sikerült egész csinosnak látszania ... Nem gondolod, Addie?

– Igen, olyan csokoládéreklám, rózsaszín-fehér színekben. Szép, kék szeme volt.

– Igen; az ártatlan bébipillantás és a feketére kent szempilla kiemelte a szem kékségét. A haja, persze, szőkített volt. Ha elgondolgom rajta, színekben, bár mesterséges színekben, volt benne valami távoli hasonlóság Rosamundhoz, tudja, a feleségemhez. Merem állítani, hogy ez keltette fel iránta az öreg figyelmét. – Sóhajtott. – Undok dolog az egész! A szörnyű az, hogy Addie és én, akaratunk ellenére, örülünk, hogy ez a lány meghalt. – Elhárította sógornője tiltakozását. – Nincs ennek értelme, Addie. Tudom, hogy mit érzel. Én ugyanazt érzem. És nem fogok színlelni! De egyúttal végtelenül aggódom Jeffért az egész ügygel kapcsolatban. Borzasztóan lesújtotta. Én... – elhallgatott, és az ajtóra bámult, amely a hallból a teraszra vezetett. – Nicsak, ki van itt! Micsoda komisz asszony vagy, Addie!

Jeffersonné hátranézett, felkiáltott, és kissé elpirulva felállt. Gyorsan végigment a teraszon egy magas, keskeny, barna arcú férfi felé, aki bizonytalanul nézegetett körül.

– Nem Hugo McLean ez? – kérdezte Bantryné.

– De Hugo McLean. Más néven William Dobbin – mondta Gaskell.

– Nagyon húséjes természetű, ugye? – mormolta Bantryné.

– Kutyahúség – mondta Mark. – Addie-nek csak fűttenyenie kell, és Hugo idenyargal a világ-legtávolibb sarkából is. Mindig abban reménykedik, hogy egy napon Addie mégiscsak feleségül megy hozzá. Állítom is, hogy így lesz.

Marple kisasszony ragyogva nézett utánuk. – Értem! Szerelem?

– A legdivatjamúltabb fajtából – felelt Mark. – Évek óta tart. Addie ilyenfajta asszony. – Elgondolkodva fűzte hozzá: – Gondolom, Addie telefonált neki ma reggel. Nem mesélte el nekem.

Edwards diszkréten jött végig a teraszon, és megállt Mark mellett. – Elnézést, uram, Jefferson úr kéri, menjen fel hozzá.

– Jövök. – Mark felugrott. Bólintott a többieknek. – Viszontlátásra később – és elment.

Sir Henry Marple kisasszonyhoz hajolt. – Na, mi a véleménye azokról, akiknek a bűntényből a legtöbb hasznuk van?

Marple kisasszony elgondolkodva nézte Adelaide Jeffersont, aki kissé távolabb állt, és régi barátjával beszélgetett.

– Azt hiszem, Jeffersonné igen jó anya.

– Valóban az – mondta Bantryné. – Egyszerűen imádja Petert.

– Az a fajta asszony – mondta Marple kisasszony —, akit mindenki kedvel. Az a fajta asszony, aki annyiszor megy férjhez, ahányszor akar. Nem azt értem ezen, hogy szexbomba, ez teljesen más.

– Értem, hogy mit akar mondani – mondta Sir Henry.

– Mindketten azt akarják mondani – jegyezte meg Bantryné —, hogy Addie figyelmesen tud hallgatni, ha más beszél.

Sir Henry nevetett. – És Mark Gaskell? – kérdezte.

– Az – mondta Marple kisasszony – egy minden hájjal megkent fickó.

– Falusi hasonlatot kérek!

– Cargill úr, az építőmester. Mindig rábeszélte az embereket, hogy olyan dolgokat csináltassanak a házukba, ami ezük ágában sem volt. És milyen drágán számította fel! De mindig elfogadhatóan meg tudta indokolni a felszámított költségeket. Dörzsölt fickó. Pénzért házasodott. Mint hallottam, Gaskell is ezt tette.

– Maga nem kedveli.

– De igen, éppen úgy, mint a legtöbb nő. De engem nem tudna levenni a lábamról, noha nagyon vonzó férfi, azt hiszem. De talán egy kicsit könnyelmű, hogy olyan sokat beszél.

– Könnyelmű, ez a helyes kifejezés – mondta Sir Henry. – Mark bajba kerül, ha nem vigyáz. – Magas, sötét hajú, fehér tenisz nadrágos fiatalember jött fel a terasz lépcsőin, és egy pillanatra megállt, Adelaide Jeffersont és Hugo McLeant figyelve. – Ez pedig – mondta Sir Henry előzékenyen – X., akit szintén érdekelt félnek tekinthetünk. Ó a hivatásos táncos és tenisztréner, Ruby Keene partnere, Raymond Starr.

Marple kisasszony érdeklődve nézte a fiatalembert. – Nagyon jóképű, ugye? – kérdezte.

– Azt hiszem.

– Ne legyen lehetetlen, Sir Henry – mondta Bantryné. – Semmi “azt hiszem”. Jóképű fiú ez.

– Mintha Jeffersomné említette volna, hogy teniszleckéket vesz – mormolta Marple kisasszony.

– Célzol ezzel valamire, Jane, vagy nem?

Marple kisasszonynak nem volt ideje, hogy erre a nekiszegezett kérdésre feleljen. A kis Peter Carmody szaladt át a teraszon, és odament hozzájuk. Egyenesen Sir Henryhez fordult: – Ugye, ön is detektív? Láttam, amikor a főfelügyelővel beszélgetett. Ugye, az a kövér, az a főfelügyelő?

– Úgy van, kisfiam.

– És valaki azt mondta nekem, hogy ön egy szörnyű tekintélyes detektív Londonból. A Scotland Yard főnöke vagy ilyesmi.

– A Scotland Yard főnöke a könyvekben általában valami tökfaj, ugye?

– Nem, manapság már nem. Divatjamúlt dolog a rendőrséget kicsúfolni. Ön tudja már, hogy ki követte el a gyilkosságot?

– Még nem tudom.

– Te nagyon élvezted ezt, Peter? – kérdezte Bantryné.

– Hát, eléggé. Mégiscsak egy kis változatosság, nem? Vadásztam nyomokra, de nem volt szerencsém. Egy emléktárgyam azért mégis van. Szeretnék megnézni? Képzelmék, anyu azt akarta, hogy dobjam el. Azt hiszem, néha nagyon nehéz a szülőkkel! – Peter kis gyufadobozt húzott elő a zsebéből. Kinyitotta, és megmutatta értékes tartalmát. – Látják, köröm. A halott lány körme! Rá fogom írni a dobozra: “A meggyilkolt nő körme”, és magammal viszem az iskolába. Jó emlék, nem gondolják?

– Honnan szerezted? – kérdezte Marple kisasszony.

– Tulajdonképpen véletlen szerencse folytán. Mert persze akkor nem tudtam, hogy Rubyt meg fogják gyilkolni. Tegnap este, vacsora előtt történt. Ruby körme beakadt Josie sáljába és beszakadt. Anyu levágta neki, és megkért, hogy a levágott darabot dobjam bele a papírkosárba. Akartam is, de véletlenül a zsebembe dugtam. Ma reggel eszembe jutott, megnéztem, hogy megvan-e még. Megvolt, és így van most egy emlékem.

– Undorító – mondta Bantryné.

– Gondolja? – kérdezte Peter udvariasan.

– Van más emléktárgyad is? – kérdezte Sir Henry.

– Nem tudom. Van valamim, ami esetleg azzá válhat.

– Magyarázd meg, mire gondolsz!

Peter elgondolkodva nézett Sir Henryre. Azután kihúzott a zsebéből egy borítékot. A belsejéből előrángatott

valami barna madzagszerűséget. – Ez egy darabka annak a Bartlettnek a cipőszinórijából – magyarázta. – Láttam a cipőjét ma reggel az ajtó előtt, és levágtam egy darabot arra az esetre...

– Milyen esetre?

– Természetesen arra az esetre, ha ő lenne a gyilkos. Ő volt az utolsó, aki a lányt látta, és tudja, az mindig szörnyen gyanús ... Nem gondolják, hogy már vacsoraidő van? Pokolian éhes vagyok. Tea és vacsora között mindig olyan borzasztó hosszú az idő! ... Nicsak, Hugo bácsi! Nem is tudtam, hogy anyu meghívta ide. Azt hiszem, üzent érte. Mindig így csinál, ha zúrban van. És itt jön Josie ... Szia, Josie!

Josephine Turner végigjött a teraszon, megállt, és eléggé megdöbbennek látszott, hogy ott látja Bantrynét és Marple kisasszonyt. Bantryné barátságosan üdvözölte: – Jó estét, Turner kisasszony. Átjöttünk egy kicsit detektíveskedni.

Josie óvatosan pillantott körül. Lehalkította a hangját: – Szörnyű az egész. Még senki sem tudja. Úgy értem, hogy még nem volt benne a lapokban. Azt hiszem, mindenki meg fog rohanni kérdésekkel, és ez borzasztó. Nem is tudom, mit kellene mondanom.

Szinte könyörgően nézett Marple kisasszonyra, aki megértően mondta: – Igen, attól tartok, hogy nagyon kínos lesz a helyzet a maga számára.

Josie hálásan fogadta az együttérzést: – Tudják, Prestcott úr azt mondta nekem, hogy ne beszéljek róla. Ez rendben is van, de biztos, hogy mindenki kérdezni fog, és hát nem lehet megsérteni az embereket. Nemde? Prestcott úr azt mondta, reméli, el fogom tudni látni a munkámat ugyanúgy, mint eddig, de nem volt valami barátságos. Ezért, természetesen, minden tőlem telhetőt el akarok követni. És igazán nem látom be, miért kellene az egészért engem felelőssé tenni?

– Megenged egy nyílt kérdést? – kérdezte Sir Henry.

– Kérdezzen bármit, amit csak akar! – mondta Josie nem egészen őszintén.

– Volt valami kellemtelenség ön és Graskell, illetve, Jeffersonné között, ebben az ügyben?

– A gyilkosságra gondol?

– Nem. Nem a gyilkosságra gondolok.

Josie az ujjait csavargatta. Elég kedvetlenül válaszolt. – Hát, volt is meg nem is. Egyikük sem szólt semmit. De azt hiszem, engem hibáztatnak azért, hogy Jefferson úr ennyire megszerette Rubyt. Pedig, ugye, én nem tehetek róla? Ilyesmi megtörténhet, de én soha, egy pillanatig sem álmodtam arról, hogy ilyesmi történne. Én... én egészen meg voltam hökkenne. – A szavai nyáltan és őszintén csengtek.

– Ebben biztos vagyok – mondta Sir Henry barátságosan. – De amikor mégis megtörtént?

Josie felemelte a fejét. – No igen, szerencse volt, nem? Mindenkinek joga van ahhoz, hogy néha szerencséje legyen! – Egy kicsit kihívóan, fürkészően nézett egyikről a másikra, azután átment a teraszon, be a szállodába.

Peter határozottan jelentette ki: – Nem hiszem, hogy Josie tette volna.

– Érdekes az a körömdarab – mormolta Marple kisasszony. – Tudja, piszkál engem, hogy mivel magyarázzam meg a körmeit.

– A körmeit? – kérdezte Sir Henry.

– A halott lány körmeit – magyarázta Bantryné. – Egész rövidek voltak, és most, hogy Jane említi, persze hogy egy kicsit zavaró volt. Egy ilyen lánynak általában valóságos karmai vannak.

– De persze, ha az egyik beszakad, akkor lehetséges, hogy ugyanolyan rövidre vágja a többit is, hogy egyformák legyenek – mondta Marple kisasszony. – Vajon találtak-e körömdarabkákat a szobájában?

Sir Henry kíváncsian nézett rá. – Majd megkérdezem Harper főfelügyelőt, ha visszajön ígérte.

– Honnan jön vissza? – kérdezte Bantryné. – Csak nem ment át Gossingtonba?

– Nem – mondotta Sir Henry nagyon komolyan. – Még egy tragédia történt. Égő autó a bányában.

Marple kisasszony visszatartotta a lélegzetét. – Volt valaki abban a kocsiban?

– Sajnos, igen.

Marple kisasszony elgondolkodva mondta: – Azt hiszem, hogy az az eltűnt cserkészlány lesz... Patience ... nem, Pamela Reeves.

Sir Henry rámeredt: – Miért gondolja ezt?

Marple kisasszony elpirult. – A rádió bement, hogy tegnap este eltűnt hazulról. És Daneleigh Vale-ben lakott, ez nincsen innen nagyon messze, és utoljára Danebury Downsban látták, a cserkészőrsvezető-gyűlésen. Az igazán nagyon közel van ide. Sőt, Danemouthon keresztül kellett volna hazamennie. Ezért azt hiszem, beleillik, nem? Úgy gondolom, hogy esetleg látott vagy hallott valamit, amit senkinek sem lett volna szabad látnia vagy hallania. Ha így van, akkor természetesen veszélyt jelentett a gyilkosra, és ártalmatlanná kellett tenni. Nem gondolják, hogy két ilyen dolognak kapcsolatban kell lennie egymással?

Sir Henry kissé lehalkított hangon kérdezte: – Maga azt hiszi, hogy ez egy második gyilkosság?

– Miért ne? – Jane nyugodt, barátságos pillantással nézett a szemébe. – Ha valaki egy gyilkosságot elkövetett,

akkor nem valószínű, hogy egy másodiktól visszariadna. Nem gondolja? Sőt, még egy harmadiktól sem.

Harmadiktól? Csak nem gondolja azt, hogy még egy harmadik gyilkosságot is el fognak követni?

– Azt hiszem, hogy lehetséges. Igen, azt hiszem, hogy nagyon valószínű.

– Marple kisasszony – mondta Sir Henry —, ön megijeszt engem. Azt is tudja, hogy kit fognak megölni?

– Van egy határozott elképzelésem – válaszolt Marple kisasszony.

Melchett ezredes és Harper főfelügyelő összenéztek. Harper megbeszélés céljából jött át Much Benhambe. Melchett komoran mondta: – Nos, most tudjuk hogyan állunk... vagy helyesebben, hogyan nem állunk!

– Hogy hogyan nem állunk, jobban kifejezi a valóságot, uram.

– Két halállal kell számolnunk – mondta Melchett. – Két gyilkossággal. Ruby Keene-t és ezt a kislányt, Pamela Reevest meggyilkolták. Nem sok maradt ahhoz, hogy ennek a szegény gyereknek a személyazonosságát meg lehessen állapítani, de elég. Egyik cipő nem égett el, és megállapították, hogy az övé volt. Megtaláltak egy gombot a cserkészuniformisáról. Förtelmes ügy ez, főfelügyelő úr.

– Igaza van, uram – mondta Harper főfelügyelő nagyon csendesen.

– Szerencsére Haydock teljesen biztos abban, hogy a kislány halott volt már, mielőtt a kocsit felgyújtották. A mód, ahogyan az ülésen feküdt, erre vall. Valószínűleg fejbe vágták ezt a szerencsétlen gyereket.

– Vagy talán megfojtották.

– Gondolja?

– Vannak ilyen gyilkosok, uram.

– Tudom. Beszéltem ennek a szegény kislánynak a szüleivel. Az anyja teljesen összeomlott. Szörnyen fájdalmas az egész ügy. Nekünk az a feladatunk, hogy megállapítsuk, összefügg-e a két gyilkosság.

A főfelügyelő az ujjain számolva sorolta fel az eseményeket: – Részt vett a cserkészlányok ülésén, Danebury Downsban. A társai azt állítják, hogy vidám volt, teljesen olyan, mint szokott. Nem ment vissza a három barátnőjével Medchesterbe. Azt mondta nekik, hogy bemegy Danemouthba, a Woolworth áruházba, és majd ott száll fel a buszra, hogy hazamenjen. Ez elfogadhatóan hangzik – a Woolworth Áruház Danemouthban nagyon vonzó lehetett a félreeső tanyán lakó kislány számára, hiszen nem sok alkalma volt bemenni a városba. A Danebury Downsból Danemouthba vezető országút nagy kanyart ír le; Pamela Reeves átvágott két mezőn, egy ösvényen és egy fason, amely a Majestic Hotel közelében vezet a városba. A faszor tulajdonképpen a szálloda nyugati oldala mellett van. Lehetséges tehát, hogy látott vagy hallott valamit Ruby Keene-nel kapcsolatban, ami veszélyessé válhatott volna a gyilkos számára. Mondjuk, például azt, hogy megbeszél Ruby Keene-nel egy találkozót este tizenegyre. A gyilkos rájön, hogy ez az iskolás lány hallotta a beszélgetést, és elhallgattatja.

– Ezzel feltételezzük azt, Harper, hogy a Ruby Keene-gyilkosság előre megfontolt volt, nem spontán tett – mondta Melchett.

– Azt hiszem, előre megfontolt volt, uram helyeselt Harper. – Bár első pillantásra úgy látszik, mintha hirtelen erőszak, szenvedély vagy féltékenységi roham lenne az indítóok. Kezdem azt hinni, hogy nem ilyen ügyel van dolgunk. Különben nem értem, hogyan hozhatnánk kapcsolatba a kislány halálával. Magának a büntény elkövetésének csak késő éjszaka lehetett volna a tanúja, éjjel tizenegy körül, és mit keresett volna ilyen éjszakai órában a Majestic Hotel környékén? Hiszen már kilenc órakor aggódni kezdtek a szülei, hogy nem ért haza.

– A másik változat az, hogy a kislány a szülei és barátnői tudomása nélkül azért ment Danemouthba, hogy valakivel találkozzék, és a halála semmiféle kapcsolatban nem áll a másik gyilkossággal.

– Igen, uram, de ebben nem hiszek. Látja, még az az öreg hölgy, Marple kisasszony is rögtön ráhibázott, hogy itt összefüggés van. Azonnal megkérdezte, hogy a kiégett kocsiban talált holttest nem a kis cserkészlány hullája-e. Nagyon okos, öreg hölgy. Néha nagyon okosak ezek az öreg hölgyek, ravaszok. Azonnal a dolog eleveire tapintanak.

– Marple kisasszony ezt már nemegyszer megtette – mondta Melchett ezredes szárazon.

– És azonkívül, itt a kocsija, uram. Ez számomra kétségtelenné teszi az összefüggést a Majestic Hotellel. George Bartlett kocsija volt.

A két férfi megint összenézett. – George Bartletté? – mondta Melchett. – Lehetséges! Magának mi a véleménye?

Harper megint módszeresen sorolta fel a különböző tényeket. – Ruby Keene-t utoljára George Bartlett-tel látták. Azt állítja, hogy a lány felment a szobájába. Ezt bizonyítja az, hogy megtaláltuk ott a ruhát, amit előzőleg viselt. De azért ment-e fel a szobájába átöltözni, hogy vele menjen el? Korábban beszéltek volna meg a randevút, mondjuk, vacsora előtt, és ezt hallotta volna meg Pamela Reves?

– Csak másnap reggel jelentette be a kocsija eltűnését – jegyezte meg Melchett —, és akkor is teljesen határozatlan volt, úgy tett, mint aki nem tudja, hogy pontosan mikor látta utoljára.

– Ez lehet ravaszág is, uram. Ahogyan én látom, ez az úr vagy nagyon okos ember, aki úgy tesz, mintha ostoba számár volna ... vagy pedig valóban ostoba számár.

– Nekünk az indítékot kell keresnünk – mondta Melchett. – Bartlettnek semmiféle oka nem volt, hogy megölje Ruby Keene-t.

– Igen, minden alkalommal itt akadunk el. Az indíték. Mint hallottam, a brixwelli Palais de Danse-ból kapott jelentések, mind negatívak.

– A legteljesebb mértékben. Ruby Keene-nek nem volt állandó lovagja. Slack ezt alaposan megvizsgálta. Meg kell

hagyni, hogy Slack alapos.

– Ez igaz, uram "Alapos" a megfelelő jelző.

– Ha lett volna valami, amit ki lehetett volna fürkészni, ő kifürkészte volna. De nem volt semmi. Megszerezte azoknak a listáját, akikkel a lány a leggyakrabban táncolt. Mindet lenyomozta, és az ügyben érdektelennel, találta. Ártalmatlan fickók, és mindegyiknek volt alibije arra az éjszakára.

– Alibik! – mondta Harper. – Pontosan ezekkel kell megküzdenünk.

Melchett élesen pillantott rá. – Azt hiszi? A nyomozásnak ezt a részét önre bízom.

– Igen, uram. Nagyon alaposan foglalkoztam vele. Londontól is kértünk hozzá segítséget.

– Szóval?

– Lehet, hogy Conway Jefferson azt hiszi, hogy Gaskell és Jeffersonné jól állnak anyagilag, de ez nem igaz. Mindketlen kifejezetten rosszul állnak.

– Igaz ez?

– Igaz, uram. Az, amit Conway Jefferson mondott, helytáll; igen tekintélyes összeget íratott mind a fiára, mind a lányára, amikor házasságot kötöttek. Ez már jó néhány évvel ezelőtt történt. Frank Jefferson tetszelgett magának abban, hogy ért a jó befektetésekhez. Valóban nem fektetett pénzt semmiféle kifejezetten ostoba dologba, de nem volt szerencséje, és gyakran tévedett. A vagyona állandóan csökkent. Merem állítani, hogy Jeffersonnének nem volt könnyű dolga, hogy előteremtse a szükséges pénzt ahhoz, hogy a fiát jó iskolába járassa.

– És nem kért segítséget az apósától?

– Nem, uram. Amennyire én tudom, együtt él vele, és így nincsenek háztartási kiadásai.

– És Jefferson egészségi állapota olyan, hogy már nem élhet sokáig?

– Igen, uram. És most beszéljünk Mark Gaskellről. Közönséges szerencsejátékos. Gyorsan elpucolta a felesége pénzét. Éppen most elég nagy bajba keveredett. Nagy szüksége van pénzre, és nem is kevésre.

– Nem mondhatnám, hogy valami rokonszenvesnek találom – mondta az ezredes. – Vad külsejű fickó. És neki azután van indítéka. Huszonezer fontot jelentett számára, hogy azt a lányt eltávolítsa az útból. Nos, ez aztán indíték.

– Mindkettejüknek volt indítéka.

– Én nem gyanúsítom Jeffersonét.

– Tudom, uram, hogy nem. De az alibi egyébként mindkettejük számára érvényes. Ők nem teheték. Ez világos.

– Van részletes jelentése hollétükről azon az estén?

– Van. Vegyük először Gaskellt. Az apósával és Jeffersonnéval vacsorázott. Azután, amikor Ruby Keene csatlakozott hozzájuk, együtt itták meg a kávé. Később azt mondta, hogy leveleket kell írnia, és otthagyta őket. Az igazság az, hogy beült a kocsiába, és elmert autózni a tengerpartra. Nekem őszintén elmondta, hogy képtelen egy egész esti britzelést kibírni. Az öregúr lelkes játékos. Ezért a levélírást hozta fel kifogásul. Ruby Keene a többiekkel maradt. Mark Gaskell akkor tért vissza, amikor a lány Raymonddal táncolt. A fellépése után Ruby odaült hozzájuk egy pohár italra, majd elment táncolni a fiatal Bartlett-tel. Gaskell és a többiek partnert választottak, és elkezdtek bridzselni. Ez húsz perccel tizenegy óra előtt történt, és egészen éjfélig nem állt fel a kártyasztaltól. Ez teljesen biztos, uram. Mindenki ezt állítja, a család, a pincérek, mindenki. Ezért nem követhette el a gyilkosságot. Jeffersonné alibije ugyanaz. Ő sem hagyta el a kártyasztalt. Így mindkettő ... kiesik. – Melchett ezredes hátratámaszkodott, és a papírvágókéssel ütögette az asztalt.

– Természetesen akkor – mondta Harper főfelügyelő —, ha elfogadjuk azt, hogy a lányt éjfél előtt ölték meg.

– Haydock állapította meg, és ő kitűnő szakember. Ha valamit állít, az úgy van.

– Lehetnének okok, amelyek indokoltá tennének egy tévedést, a kondíció, fizikai idiószinkrázia vagy efféle.

– Megkérdem tőle. – Melchett az órájára pillantott, felvette a telefonkagylót, és kérte a számot. – Haydocknak ilyenkor otthon kell lennie – mondta. – Tehát, feltéve, hogy a lányt éjfél után ölték meg ...

– Akkor lehetséges, hogy valamelyikük gyilkolt – mondta Harper. – Nagy jövés-menés volt a szállodában. Tegyük fel, hogy Gaskell megkérte a lányt, találkozzék vele valahol a szállodán kívül, mondjuk, húsz perccel tizenkettő után. Néhány percre észrevétlenül kisurran, megfojtja a lányt, visszajön, és a hullától később, mondjuk, a kora hajnali órákban szabadul meg.

– Elviszi kocsin húszmérföldnyire, hogy bedobja Bantry könyvtárszobájába? – kérdezte Melchett. – Hagyjuk ezt, ez teljesen valószínűtlen történet.

– Az – ismerte el azonnal a főfelügyelő.

Csengett a telefon. Melchett felvette a kagylót. – Halló, maga az, Haydock? Lehetséges, hogy Ruby Keene-t éjfél után ölték meg?

– Mondtam magának, hogy tíz óra és éjfél között gyilkoltál meg.

– Tudom, de ugye, egy kicsit ki tudná tolni ezt az időt?

– Nem tudnám kitolni. Ha azt mondom, hogy éjfél előtt ölték meg, akkor úgy is értem, és ne próbálkozzék az én orvosi szakvéleményem megmásításával.

– Értem, de nem lehetne valami fiziológiai hogyishívják? Tudja, mire gondolok?

– Ugyan, ön nem tudja, hogy mit beszél. A lány tökéletesen egészséges olt, minden szempontból normális, és nem fogam azt mondani, hogy nem volt az, csak azért, hogy segítségére legyek abban, hogy valami nyomorult fickó nyakára hurkolja a kötelet, akibe maguk, fogdmegek beleakasztották a karmaikat. Ne is tiltakozzék! Ismerem a módszereiket. És egyébként azt a lányt nem csak úgy egyszerűen fojtották meg, előbb elkábították. Erős kábítószerrel. Fojtogatástól halt meg, de előbb elkábították. – Haydock lecsapta a kagylót.

– Hát ez a helyzet! – mondta Melchett komoran.

– Azt hittem, hogy találtam még egy gyanúsítható egyént, de kiesett.

– Mit mond? Ki az?

– Szigorúan véve, az ön pasasa, uram. Basil Blake-nek hívják, Gossirgton Hall közelében lakik.

– Pimasz, fialal semmirekellő! — Az ezredes pillantása elsötétedett, amikor Basil Blake felháborító szemtelenségére gondolt. – Hogyan keveredett ő bele ebbe?

– Úgy látszik, ismerte Ruby Keene-t. Elég gyakran vacsorázott a Majesticben, és táncolt a lánnyal. Emlékszik, mit mondott Josie Raymond-nak, amikor észrevette, hogy Ruby eltűnt? “Csak nincsen avval a filmmel?” Kinyomoztam, hogy Blake-re gondolt. A Lenville Stúdiókban van alkalmazva. Josie nem tud semmi biztosat, de azt hiszi, hogy Rubynak nagyon tetszett.

– Ez sokat ígérő, Harper, sokat ígérő.

– Nem annyira, mint első pillanatban hangzik, uram. Basil Blake azon az éjszakán valami estélyen volt a stúdiókban. Ismeri ezeket a dolgokat. Nyolckor kezdik, koktéllal, és folytatják mindaddig, amíg a levegő olyan sűrű nem lesz, hogy látni sem lehet, és mindenki az eszméletlenségig berúgott. Slack főfelügyelő szerint, aki kihallgatta, Blake körülbelül éjfélkor jött el onnan. Éjfélkor Ruby Keene már halott volt.

– Megerősítette valaki ezt a vallomását?

– Azt hiszem, uram, hogy a legtöbb közülük... hm ... nem sokat tudott önmagáról sem. Az... a fiatal nő, aki most ott van a bungalóban, Dinah Lee kisasszony, azt állítja, hogy a vallomás helytálló.

– Ez semmit sem jelent.

– Nem, uram, valószínűleg nem. A társaság más tagjainak vallomása is alátámasztja nagyjából Blake állítását, bár az időre vonatkozó megállapítások meglehetősen bizonytalanok.

– Hol vannak a stúdiók?

– Lenville-ben, uram, harmincmérföldnyire Londontól délnyugatra.

– Hm ... körülbelül ugyanilyen távolságra innen?

– Igen, uram.

Melchett ezredes megdörzsölte az orrát. Meglehetősen elégedetlen hangonmondotta: – Akkor, úgy látszik, őt is törölhetjük.

– Azt hiszem, uram. Nincsen bizonyíték arra, hogy komolyan érdeklődött volna Ruby Keene iránt. Igazság szerint, úgy látszik... – Marper főfelügyelő szemérmesem köhintett... – hogy nagyon el van foglalva a nála leró ifjú hölgygel.

– Tehát marad X., az ismeretlen gyilkos – mondta Melchett. – Olyan ismeretlen, hogy Slack egyeden nyomot sem tud találni. Esetleg Jefferson veje, akinek lett volna kedve megölni ezt a lányt, de nem volt lehetősége rá. Ugyanez áll a menyére. Vagy George Bartlett, akinek nincsen alibije, de pechünkre indítéka sincs. Vagy a fiatal Blake, akinek van alibije, és indítéka nincsen. És ezzel kész! Nem, várjon! Azt hiszem, azt a táncost, Raymond Starrt is figyelembe kellene vennünk. Végeredményben sokat volt együtt a lánnyal.

Harper lassan mondta: – Nem hiszem, hogy érdekelte volna a lány ... Vagy kitűnő színész. Ami a gyakorlati szempontot illeti, neki.. is van alibije. Többé-kevésbé szem előtt volt húsz perccel tizenegy előttől éjfélig, amikor különböző partnerekkel tár-colt. Nem hiszem, hogy vádat emelhetnénk ellene.

– Az igazság az, hogy senki ellen sem emelhetünk vádat – mondta Melchett ezredes.

– A legegyszerűbb George Bartlett lenne – mondta Harper. – Csak tudnánk valami indítékot találni.

– Lenyomoztatta?

– Igen, uram. Egyetlen gyerek. Az anyja elkényeztette. Egy évvel ezelőtt, amikor az anyja meghalt, sok pénzt örökölt. Gyors tempóban hág a nyakára. Inkább gyenge, mint gonosz jellem.

– Talán gyengeelméjű – mondta Melchett reménykedve.

Harper főfelügyelő bólintott. – Gondolt arra, uram, hogy ebben lehet az egész ügy magyarázata?

– Úgy érti, hogy elmebeteg bűnöző?

– Igen, uram. Valami örült fickó, aki fiatal lányokat fojt meg. Az orvosoknak van valami hosszú elnevezésük az ilyenekre.

– Ez megoldaná a problémáinkat – mondta Melchett.

– Csak egyet nem szeretek ebben a dologban – mondta Harper főfelügyelő.

– Mit?

- Túl egyszerű.
- Hm ... igen, talán igaza van. Így tehát, ahogyan az elején mondtam, hol is tartunk?
- Sehol, uram – mondta Harper.

Conway Jefferson megmozdult álmában, és nyújtózkodott. Előrenyújtotta hosszú, erőteljes karjait. Úgy látszott, mintha a baleset óta testének minden ereje ide összpontosult volna. A nappali fény lágyan szűrődött át a függönyökön. Conway Jefferson mosolygott magában. Az éjszakai pihenés után mindig így ébredt, boldogan, felfrissülve. Hatalmas életereje megújult. Új nap kezdődött. Így feküdt egy percig. Azután megnyomta a keze ügyében levő csengőt. És hirtelen elárasztotta az emlékezés hulláma. Még akkor is nyögött, amikor Edwards fűgén és halkán bejött a szobába. Edwards a függönyt fogva megállt: – Fájdalmai vannak, uram?

Conway Jefferson nyersen válaszolt: – Nincsenek. Húzza csak szét a függönyt! – Tiszta fény árasztotta el a szobát. Edwards, megértően, nem pillantott a gazdájára.

Jefferson komor arccal feküdt, visszaemlékezett és gondolkodott. Újra szeme előtt lebegett Ruby csinos, üres arcocskája. Csakhogy ő nem használta gondolataiban sem az "üres" jelzőt. Tegnap este azt mondta volna: "ártatlan". Naiv, ártatlan gyerek. És most? Mélységes fáradtság fogta el Conway Jefferson. Behunyta a szemét. "Margaret" – mormolta halkán. – Elhunyt feleségét hívtár így.

– Szeretem a barátnődet – mondta Adelaide Jefferson Bantrynének. A két asszony együtt ült a teraszon.
 – Jane Marple egészen kivételes nő —, mondta Bantryné.
 – És rokonszenves is – tette hozzá Addie mosolyogva.
 – Az emberek botránykeverőnek mondják – jegyezte meg Bantryné —, pedig igazán nem az.
 – Csak éppen lesújtó véleménye van az emberi természetről?
 – Annak is nevezheted.
 – Ez igazán üdítő – mondta Adelaide Jefferson —, ha az ember a másiktól már túlságosan jóllakott. – Bantryné éliesen pillantott rá. Addie megmagyarázta: – Annyi elragadtatott véleményt hallottam ... egy méltatlan alanyra pazarolva!

– Ruby Keene-re gondolsz?

Addie bólintott. – Nem akarok undok lenni vele kapcsolatban. Nem akart az ártani. Szerencsétlen kis patkány, küzdenie kellett azért, amit akart. Nem volt gonosz. Közönséges, meglehetősen buta, elég kellemes, de elszánt kis aranyásó. Nem hiszem, hogy fondorlatos vagy ármánykodó lett volna. Csak éppen gyorsan meg tudta ragadni a kínálkozó lehetőséget. És tudta, hogyan kell meghódítani egy öregedő férfit, aki magányosnak érzi magát.

– Elhiszem – mondta Bantryné elgondolkodva —, hogy Conway magányos volt.

Addie nyugtalanul fészkelődött. – Ezen a nyáron valóban az volt – mondta. Szünetet tartott, azután kitört belőle: – Mark azt állítja, hogy én tehetek az egészről! Lehet ... nem tudom. – Egy percig hallgatott, azután, valami közlési vágytól hajtva, a szavakat keresgélve, szinte vonakodva folytatta: – Én ... nekem olyan furcsa életem volt. Mike Carmody, az első férjem, röviddel a házasságunk után meghalt. Teljesen összeomlottam. Peter, mint tudod, az apja halála után született. Frank Jefferson Mike legjobb barátja volt. Tehát sokat találkoztunk. Ő volt Peter keresztapja, ezt Mike kívánta. Nagyon megszerettem, és ... sajnáltam is.

– Sajnáltad? – kérdezte Bantryné érdeklődve.

– Igen, sajnáltam. Furcsán hangzik, ugye? Franknek mindig mindene megvolt, amit csak kívánt. Az apja és az anyja nem is lehettek volna jobbak hozzá. És mégis ... hogyan is mondjam?... tudod, az öreg Jefferson egyénisége túl erős. Ha az ember együtt él vele, valahogyan elveszíti önmagát. Frank érezte ezt ... Amikor összeházasodtunk, nagyon boldog volt, csodálatosan boldog. Jefferson nagyon nagylelkű volt. Komoly vagyont íratott Frankre; azt mondta, azt akarja, hogy a gyerekei függetlenek legyenek, és ne kelljen az apjuk halálára várniuk. Ez szép volt tőle ... olyan nagylelkű. De az egész túl hirtelen történt. Lassanként kellett volna Frankot hozzászoktatnia a függetlenséghez. Franknek fejébe szállt a függetlenség. Be akarta bizonyítani, hogy ér annyit mint az apja, van olyan okos, áttekintő és sikeres pénz- és üzleti ügyekben, mint ő. De persze nem volt.

Nem lehet azt mondani, hogy spekulációkba bocsátkozott volna a pénzzel, de rosszkor és nem megfelelő dolgokba fektette. Tudod, ijesztő, milyen gyorsan fogy a pénz, ha az ember nem tud okosan bánni vele. Minél többet vesztett Frank, annál jobban igyekezett, hogy valami ügyes üzlet útján visszaszerezze. Így azután a dolgok egyre rosszabbul mentek.

– De drágám – mondta Bantryné —, nem tudott volna Conway tanácsot adni neki?

– Nem akarta, hogy tanácsot adjanak neki. A saját erejéből akart boldogulni. Azért nem szóltunk sohasem az apósomnak. Amikor Frank meghalt, nagyon kevés maradt utána, éppen csak egy egészen szerény jövedelem az én részemre. És én ... én sem szóltam az apjának. Tudod... – fordult hirtelen a másik asszonyhoz – az olyan lett volna, mintha elárulnám Frankot. Frank nagyon haragudott volna érte. Jefferson sokáig beteg volt. Amikor meggyógyult, feltételezte, hogy én igen jómódú özvegy vagyok. Soha sem ábrándítottam ki ... ebből becsületbeli kérdést csináltam. Tudja, hogy nagyon óvatosan bánok a pénzzel, ezt helyesli, azt hiszi, takarékos asszony vagyok. És persze Peter és én

azóta végeredményben az ő házában lakunk, és a megélhetésünket ő fedezi. Így sohasem voltak gondjaim. – Lassan folytatta. – Mindezekben az években olyanok voltunk, mint egy család, csak... csak ... nem tudom, érted-e? ... én soha nem voltam az ő számára Frank özvegye. Én Frank felesége voltam.

Bantryné megértette a lényegét. – Azt akarod mondani, hogy nem tekintette őket halottnak?

– Soha. Csodálatos volt. De a saját borzalmas tragédiáját is legyőzte, mert nem vett tudomást a halálról. Mark Rosamund férje, és én Frank felesége vagyok. És bár Frank és Rosamund nincsenek velünk, mégis léteznek.

– A hit csodálatos diadala – mondta Bantryné halkán.

– Tudom. Így éltünk, évről évre. De ezen a nyáron hirtelen valami kisiklott bennem. Lázadoztam. Szörnyű kimondani, de többé már nem akartam Frankre gondolni! Minden elmúlt ... a szerelmem iránta, az összetartozásunk és a bánatom a halála miatt. Múlttá vált az egész, megszűnt. Nagyon nehéz ezt elmondani. Olyan volt, mint amikor az ember le akarja törölni a palatáblát, és újratekinteni. Önmagam akartam lenni, Addie, élő ember, aki még elég fiatal és erős, tud sportolni, úszni és táncolni. És Hugo ... ugye, ismered Hugo McLeant? ... kedves, és feleségül akar venni. Sohasem gondoltam rá komolyan, de ezen a nyáron kezdtem gondolkodni rajta ... ha nem is komolyan, de mégis. – Addie elhallgatott, és megrázta a fejét. – És ezért, azt hiszem, igaz. Elhanyagoltam Jeffet. Nem úgy értem, hogy igazán elhanyagoltam, de a lelkem és a gondolataim nem voltak vele. Amikor láttam, hogy Ruby szórakoztatja, még örültem is neki. Szabadabbnak éreztem magam, több lehetőségem volt, hogy azt csináljam, amihez kedvem van, Nem is álmodtam ... persze hogy nem álmodtam ... hogy így belebolondul.

– És amikor rájöttél? – kérdezte Bantryné. – Meg voltam döbbenve! Végtelenül! És, sajnos, dühös is voltam.

– Én is dühös lettem volna – mondta Bantryné.

– Tudod, itt van Peter. Peter egész jövője Jefftől függ. Jeff unokájának tekintette, legalábbis azt hittem, de persze nem az unokája. Egyáltalán nem rokona. És ha arra gondolok, hogy semmi sem jutott volna neki az örökségből! – Erős, szép formájú keze kissé reszketett az ölében. – Mert pontosan erre volt kilátás! Egy közönséges, pénzéhes kis liba miatt! Ó, meg tudtam volna ölni azt a lányt!

Rémülten hallgatott el. Gyönyörű, mogyorószínű szemével könnyörögve és elborzadva pillantott Bantryné felé. – Milyen szörnyű dolog ilyet mondani!

Hugo McLean, aki nesztelenül lépett mögégük, megkérdezte: – Mit szörnyű mondani?

– Üljön le, Hugo. Ugye, ismeri Bantry asszonyt?

McLean már üdvözölte az idősebb hölgyet. Lassan, hangsúlyozottan ismételte: – Mit szörnyű mondani?

– Hogy meg tudtam volna ölni Ruby Keene-t – mondta Adelaide Jefferson.

Hugo McLean kissé elgondolkodott. – A maga helyében nem mondanám ezt! – állapította meg. – Félreérthetik. – Nyugodt, gondolkodó, sötét szemével sokatmondóan fürkészte az asszonyt. – Vigyáznia kell, hogy mit tesz, Addie. – A hangjában figyelmeztetés csengett.

Amikor, néhány perc múlva, Marple kisasszony kijött a szállodából, és odaült Bantrynéhez, Hugo McLean és Adelaide Jefferson a tengerhez vezető ösvényen sétáltak. Marple kisasszony elhelyezkedett, és megjegyezte: – Nagyon szerelmesnek látszik.

– Évek óta szereti! Ritka férfi.

– Tudom. Mint Bury őrnagy. Tíz évig udvarolt egy angol-indiai özvegynek. Az asszony barátai tréfát űztek belőle. A végén az asszony engedett, de sajnos tíz nappal a kitűzött esküvőjük előtt megszökött a sofőrrel. Kellemes asszony, és általában kiegyensúlyozott.

– Az emberek néha furcsa dolgokat csinálnak – mondta Bantryné. – Bár itt lettél volna az előbb, Jane. Addie Jefferson mindent elmesélt magáról ... hogy a férje a pénz nyakára hágott, de ezt sohasem mondták meg Jeffersonnak. És azt is, hogy ezen a nyáron megváltoztak az érzései ...

Marple kisasszony bólintott. – Igen. Fellázadt. Azt hiszem, az ellen, hogy a múltban kelljen élnie. Végeredményben mindennek megvan az ideje. Nem lehet egy házban állandóan lehúzott redőnyök között élni. Azt hiszem, Jeffersonné határozottan felhúzta őket, levetette az özvegyi fátylát, és ez persze nem tetszett az apósának. Úgy érezte, hogy elhanyagolják, bár egy percig sem hiszem, hogy rájött volna, hogy miért. De biztosan nem tetszett neki. És így, természetesen, mint az öreg Badger úr, amikor a felesége rákapott a spiritizmusra, éppen megérett arra, ami történt. Akármelyik elég csinos lány, aki hajlandó volt az ő szavaira figyelni, elérte volna nála a célját.

– Azt hiszed – kérdezte Bantryné —, hogy az unokanővére, ez a Josie, szándékosan hívta ide a lányt? Hogy családi összeesküvés volt?

Marple kisasszony megrázta a fejt. – Ezt egyáltalán nem hiszem. Nem hiszem, hogy Josie képes olyan spekulatív gondolkodásra, hogy előre ki tudja számítani mások reagálását. Ezen a téren elég korlátolt. Az a fajta ravasz, korlátolt, gyakorlati gondolkodása van, amely soha sem gondol a jövőre, és általában meglepődik rajta.

– Úgy látszik, hogy mindenkit meglepett – mondta Bantryné. Nyilvánvalóan Addie-t és Mark Gaskellt is.

Marple kisasszony mosolygott. – Merem állítani, hogy Marknek megvoltak a saját kis játécai.

Merész fickó, akinek mindenütt ott a szeme. Nem az a fajta férfi, aki gyászoló özvegy marad évekig, még akkor

sem, ha igazán szerette a feleségét. Azt hiszem, mindketten nyugtalanok voltak Jefferson úr állandó visszaemlékezéseinek járma alatt. Csakhogy – telte hozzá Marple kisaszony cinikusan – a férfiaknak mégiscsak könnyebb.

Éppen ebben a pillanatban, erősítette meg Mark ezt a róla alkotott ítéletet egy Sir Henry Clitheringgel folytatott beszélgetés során. A rá jellemző őszinteséggel azonnal rátért a dolog lényegére. – Éppen most döbbsentem rá – mondta —, hogy én vagyok a rendőrség, egyes számú, kedvenc gyanúsítottja. Belevájkáltak az anyagi problémáimba. Le vagyok égve, tudja, vagy legalábbis nagyon közel állok hozzá. Ha a jó öreg Jeff, program szerint, egy-két hónapon belül meghal, és Addie és én ugyancsak program szerint elosztjuk a pénzt, akkor minden rendben van. Tagadhatatlan, hogy rengeteg az adósságom. Ha bekövetkezik az összeomlás, látványos lesz! Amennyiben el tudom háritani, alakor épp az ellenkezője történik, győztesen kerülök ki az ügyből, és nagyon gazdag leszek.

– Hazárdjátékos maga, Mark – mondta Clithering.

– Mindig is az voltam. Mindent kockára tenni, ez a jelszavam! Igen, számomra szerencse, hogy valaki megfojtotta azt a szegény kölyköt. Nem én voltam. Én nem vagyok fojtogató gyilkos, nem hiszem, hogy valaha is megtudnék ölni valakit. Túl kényelmes vagyok az ilyesmihez. De azt hiszem, nem kérhetem meg a rendőrséget, hogy ezt elhiggye nekem. Az ő szemükben biztosan olyan vagyok, mint az isteni válasz a bűnügyi nyomozó imájára! Indíték van, ott voltam helyben, magas erkölcsi normáim nincsenek. Nem is tudom elképzelni, hogy miért nem sitteltek már le! Az a főfelügyelő nagyon csúnyán néz rám.

– Maga rendelkezik egy hasznos dologgal: alibivel.

– Az alibi a leggyanúsabb dolog a világon, Ártatlan embernek soha sincsen alibije! Ezenkívül minden a halál beálltának időpontján vagy ilyesvalamin múlik, és biztos lehet abban, hogy ha három orvos azt mondja, hogy a lányt éjfélkor ölték meg, legalább hat akad, aki eskü alatt állítja, hogy a gyilkosság hajnali ötkor történt. 'És akkor hol az én alibim?

– Hát, tréfálkozni, azt tud!

– Undorítóan rossz ízlésre vall, mi? – kérdezte Mark vidáman. – Valójában meglehetősen be vagyok gyulladva. Mindenki az, ha gyilkosságról van szó. És ne gondolja, hogy nem sajnálom az öreg Jeffet! Sajnálom. De akármilyen nagy volt is a sokk, jobb így, mintha rájött volna.

– Mire jött volna rá?

Mark kacsintott. – Hova ment az a lány tegnap este? Bármibe fogadok magával, hogy találkája volt valami férfival. Ez Jeffnek nem tetszett volna. Egy cseppet sem tetszett volna! Ha rájött volna, hogy a lány becsapja, hogy nem az a fecsegő kis ártatlanság, aminek látszik, hát ... az apósom nagyon furcsa ember. Nagy önuralommal rendelkezik, de az önuralom hirtelen cserben is hagyhatja, és akkor aztán megnézheti!

Sir Henry kíváncsian nézett rá: – Szereti maga az apósát vagy nem?

– Nagyon szeretem, és egyúttal neheztelek is rá. Megpróbálom ezt megmagyarázni. Conway Jefferson olyan ember, aki szeret a környezetén uralkodni. Ő a jóságos kényúr, nagylelkű, kedves és szerető szívű, de mindenkinek úgy kell táncolnia, ahogyan ő füttyöl.

Mark Gaskell szünetet tartott.

– Szerettem a feleségemet. Soha senkit olyan mély érzéssel nem fogok szeretni. Rosamund napfény volt és kacagás és virágok. Amikor meghalt, úgy éreztem magam, mint akit kiütnek a szorítóban. De elmúlt az idő, amikor a bíró kiszámolt. Végeredményben férfi vagyok! Szerettem a nőket. Nem akarok újra megnősülni. .. eszem ágában sincsen. Eddig rendben van. Diszkréten kellett a dolgokat csinálnom, de azért meg volt a magam kis szórakozása. Szegény Addie-nek nem. Addie igazán rendes asszony, az a fajta nő, akit a férfiak feleségül akarnak venni. Csak egy kis lehetőséget kell neki adni, és újra férjhez menne, nagyon boldog volna, és azt is boldoggá tenné, aki elveszi. Az öreg Jeff azonban Frank feleségét látja benne, és belehipnotizálta, hogy ő is annak lássa önmagát. Jeff nem sejtí, de mi börtönben élünk. Én, szép csöndesen, már régen kiszöktem. Addie ezen a nyáron tört ki belőle, és ez megingatta az öreget. Összetörte a világát. Az eredmény: Ruby Keene. – Harsányan énekelni kezdett

“... De ő most sírjában nyugszik, és ó!

Más a világ most számomra.”

– Jöjjön, Clithering, igyunk valamit!

Igazán nem meglepő – gondolta Sir Henry —, hogy a rendőrség gyanúsnak találja Mark Gaskellt.

Metcalf doktor az egyik legismertebb orvos volt Danemouthban. Nem volt agresszív a betegekkel, és megjelenése a betegszobában mindig felvidítónak hatott. Középkorú volt, a hangja kellemes, nyugodt. Figyelmesen meghallgatta Harper főfelügyelőt, és barátságos pontossággal válaszolt kérdéseire.

– Akkor tehát elfogadhatom, doktor úr – kérdezte Harper –, hogy amit Jeffersonné mondott, az alapján helytálló?

– Igen. Jefferson úr egészségi állapota nagyon ingatag. Néhány év óta ez az ember könyörtelenül hajsolja magát. Eltökélte, hogy úgy fog élni, mint mások, és sokkal nagyobb tempót vesz, mint az egészséges emberek az ő korában. Nem hajlandó pihenni, a dolgokat kicsit könnyedén venni, lassítani a tempón, vagy megfogadni bármelyik hasonló frázist, amelyet én vagy más orvoskollégám tanácsolt. Az eredmény: hogy az egész szervezetét túlhajtotta. Szív, tüdő, vérnyomás, minden túl van erőltetve.

– Ön azt mondja, hogy Jefferson úr semmiféle orvosi tanácsot nem volt hajlandó megszívlelni?

– Igen. És nem is tudom, hogy hibáztatom-e érte. Persze a betegeknek nem ezt mondom, főfelügyelő úr, de jobb, ha egy ember elhasználódik, mint ha berozsdásodik. Sok kollégám így tesz, és higgye el nekem, ez nem is rossz. Egy ilyen helyen, mint Danemouth, az ember legtöbbször a másik verziót látja. Nyomorékok kapaszkodnak az életbe, halálra rémülnek, hogy túlerőltetik magukat, halálra rémülnek egy cseppnyi léghuzattól, egy kóbor bacilustól, egy elhamarkodott étkezéstől.

– Azt hiszem, nagyjából igaza van – mondta Harper főfelügyelő. – Tehát a végeredmény a következő: Conway Jefferson fizikai értelemben elég erős, vagy mondjuk pontosan, ami az izomzatát illeti. És a cselekvőképesség terén mire képes?

– A karjában és vállában hatalmas erő van. A baleset előtt igen nagy erejű ember volt. Ügyesen irányítja a kerekesszéket, és mankók segítségével változtatni tudja a helyét a szobában, például az ágytól a székig.

– Egy olyan módon megsérült embernek, mint Jefferson, nem lehet múltat csinálni?

– Az ő esetében nem. A hátgerince sérült meg.

– Értem. Akkor foglaljuk össze még egyszer. Jefferson az izomzatát illetően erős és jó állapotban van. Jól is érzi magát?

Metcalf bólintott.

– De a szíve megviselt, bármely nagy feszültség, túlerőltetés, sokk vagy hirtelen rémület végezhet vele. Ez a helyzet? – kérdezte Harper.

– Többé-kevésbé. A túlerőltetés lassanként megöli, mert nem hajlandó pihenni, ha fáradt. Ez súlyosabbá teszi a szív állapotát. Nem valószínű, hogy a túlerőltetés hirtelen ölné meg. De egy hirtelen sokk vagy rémület könnyen végezhet vele. Erre nyomatékosan figyelmeztettem a családját.

– De ebben a mostani esetben – mondta Harper főfelügyelő lassan – a sokk nem ölte meg. Úgy értem, doktor úr, hogy sokkal nagyobb megrázkódtatás már nehezen érhetne volna, és mégis él.

Metcalf doktor a vállát vonogatta. – Tudom. De ha olyan tapasztalata lenne, mint nekem, főfelügyelő úr, akkor tudná, hogy nincsen olyan kóreset, amelyből pontos prognózist lehetne csinálni. Olyanoknak, akiknek saktól vagy váratlan megrázkódtatástól meg kellene halniuk, nem halnak meg ... és a többi. Az emberi szervezet szívósabb, mint hinnénk. Ezen túlmenően, az én tapasztalatom szerint a fizikai sokk gyakrabban végzetes, mint a szellemi. Köznapian megfogalmazva, lehet, hogy egy hirtelen becsapódó ajtó gyilkosabban hatna Jeffersonra, mint az a hír, hogy a lány, akit kedvelt, szörnyű körülmények között meghalt.

– Vajon miért van ez?

– A rossz hír csaknem mindig védekező reakciót vált ki. Megbénítja azt, aki kapja, először képtelen teljes súlyában felmérni. A felmérés egy kis időbe kerül. De a becsapott ajtó vagy a szekrényből előugró ember, vagy a robogó motor, amikor valaki átmegy az utcán ... ezek azonnal ható dolgok. A szív rémülten kalimpálni kezd ... hogy laikus nyelven fogalmazzam meg.

A következő kérdést Harper igen lassan és megfontoltan tette fel: – De feltehető, hogy a lány halála okozta sokk könnyen előidézhette volna Jefferson úr halálát?

– Nagyon könnyen. – Az orvos kíváncsian nézett a főfelügyelőre. – Csak nem gondolja? ...

– Nem tudom, hogy mit gondoljak – mondta Harper főfelügyelő idegesen.

– De elismeri, uram, hogy a két dolog remekül illeszkedne egymásba – mondta Harper egy kicsit később Sir Henry Clitheringnek. – Két legyet ütni egy csapásra. Először a lány, azután a halálhíre megöli Jefferson urat is, mielőtt alkalma lenne a végrendeletét megváltoztatni.

– Azt hiszi, hogy meg fogja változtatni?

– Ezt ön inkább tudhatja, mint én, uram. Önnek mi a véleménye?

– Nem tudom. Véletlenül hallottam, hogy mielőtt Ruby Keene megjelent a színen, Conway egyenlő részben hagyta a pénzét Mark Gaskellre és Jeffersonéra. Nem tudom, hogy most miért változtatná meg ezt az elhatározását. De persze lehetséges.

– Sohasem lehet tudni, hogy kinek mi motoszkál a fejében; főleg ha úgy érzi, hogy semmiféle erkölcsi kötelezettség nem befolyásolja abban, hogy mit tegyen a vagyonával. Ebben az esetben nincsen vérrokonság.

– Szereti a kisfiút – mondta Sir Henry. – A kis Petert.

– Úgy gondolja, hogy saját unokájának tekinti? Ezt ön jobban tudhatja, mint én.

– Azt nem hiszem – válaszolta Sir Henry lassan.

– Még valamit szeretnék öntől kérdezni, uram. Valamit, amit én nem tudok megítélni. De önnek barátai, és így ön tudni fogja. Nagyon szeretném tudni, mennyire kedveli Jefferson úr Gaskell urat és a fiatal Jeffersonét. Senki sem kételkedik abban, hogy a hozzájuk fűződő kapcsolata nagyon erős, de ahogyan én látom a dolgokat, ez a kapcsolat azért szoros, mert a gyermekeinek voltak a házastársai. De ha, tegyük fel, valamelyikük újabb házasságot kötne?

Sir Henry gondolkodott. – A feltett kérdés érdekes. Nem tudom. Hajlamos vagyok azt hinni, de ez merő feltevés, hogy erősen megváltozna a hozzájuk fűződő kapcsolata. Minden jót kívánna nekik, nem neheztelne, de azt hiszem ... igen, azt hiszem, hogy utána már nem nagyon érdekelné az életük.

– Mindkét esetben így lenne, uram? – kérdezte Harper főfelügyelő.

– Azt hiszem, igen. Gaskell esetében csaknem kétségtelennek tartom, nagyjából azt hiszem, Jeffersonné esetében is, de ebben távolról sem vagyok olyan biztos. Azt hiszem, hogy az asszonyt önmagáért is kedveli.

– Ebben Jeffersonné nő voltának is van valami szerepe – mondta Harper bölcsen. – Jeffersonnak könnyebb az asszonyt saját lányának tekinteni, mint Gaskell a fiának. Ez mindig így van. Az asszonyok elég könnyen befogadják a vejüket a családba, de ritkán fordul elő, hogy egy asszony a fia feleségét saját lányának tekintse. – Harper főfelügyelő folytatta. – Lesétálhatnánk ezen az ösvényen a tenispályához? Látom, hogy Marple kisasszony ott üldögél. Szeretném megkérni egy szívességre. Tulajdonképpen mindkettőjüket szeretném munkára fogni.

– Mi célból, főfelügyelő úr?

– Hogy olyan anyagot szerezzenek meg, amelyhez én nem tudok hozzájutni. Szeretném, ha helyettem kifagatná Edwardsot, uram.

– Edwardsot? Mit akar tőle?

– Mindent, ami csak elképzelhető. Mindent, amit tud, és amit gondol. A család különböző tagjai közötti kapcsolatokról, véleményét a Ruby Keene-ügyről. Bizalmas dolgokat. Ő mindenkinél jobban ismeri a helyzetet. És nekem nem mondaná el. De önnek el fogja mondani, mert ön úriember, és Jefferson úr barátja.

Sir Henry komoran mondta: – Engem sürgősen idekértek, hogy derítsem ki az igazságot. Mindent meg akarok tenni, ami csak tőlem telik. És miben akarja Marple kisasszony segítségét kérni? – kérdezte.

– Néhány cserkészőrsvezető kislánnyal kapcsolatban. Összeszedtünk vagy féltucatnyit, azokat, akikkel Pamela Reeves leginkább barátkozott. Lehetséges, hogy tudnak valamit. Gondolkodtam, és azt hiszem, hogy ha az a kislány a Woolworth Áruházba akart volna menni, megpróbálta volna valamelyik barátnőjét rábeszélni, hogy menjen vele. Elképzelhető tehát, hogy a Woolworth csak ürügy volt. Ha pedig ez igaz, szeretném tudni, hogy valójában hova ment a lány? Talán elejtett erről néhány szót. És ha így van, úgy érzem, Marple kisasszony az, aki ki tudja szedni ezekből a lányokból. Merem állítani, hogy ért hozzá.

– Ez valóban amolyan falusi, házi probléma, amiben Marple kisasszony specialista. Nagyon okos asszony ám!

– Igaza van, uram. Ritkán kerüli el a figyelmét valami – mosolygott a főfelügyelő.

Marple kisasszony felpillantott a közeledtükre, és kíváncsian üdvözölte őket. Meghallgatta a főfelügyelő kérését, és azonnal vállalta a feladatot. – Nagyon szeretnék a segítségére lenni, főfelügyelő, és azt hiszem, tudnám magamat némiképpen hasznosítani. A vasárnapi iskola meg a kiscserkészek meg az őrsvezetők és az árvaház is egészen közel vannak hozzám, benne is vagyok a felügyelő bizottságban, és gyakran benézek egy kis beszélgetésre a főnökasszonyhoz ... és azután szolgálólányok ... nekem általában nagyon fiatal kis szolgálóim vannak. Igen, elég sok tapasztalatom van abban, hogy mikor mond egy lány igazat, és mikor hallgat el valamit.

– Ön igazi szakértő – mondta Sir Henry.

Marple kisasszony szemrehányó pillantást vetett rá. – Kérem, ne nevéssen ki, Sir Henry!

– Álomban sem jutna eszembe, hogy kinevessem. Magának túl gyakran volt alkalma, hogy engem nevéssen ki.

– Az ember annyi rosszat lát a faluban – mormolta Marple kisasszony magyarázóan.

– Apropó – mondta Sir Henry —, tisztáztam egy dolgot, amire megkért. A főfelügyelő azt mondja, hogy voltak levágott körömdarabok Ruby papírkosarában.

– Voltak? Hát akkor ez... – gondolkodott el Marple kisasszony.

– Miért akarta tudni, Marple kisasszony? – érdeklődött a főfelügyelő.

– Egyike volt azoknak a dolgoknak – mondta Marple kisasszony —, amik valahogyan zavartak, amikor megnéztem a hullát. A keze zavart, és először nem tudtam magamnak megmagyarázni, hogy miért. Azután rájöttem

arra, hogy az olyan lányok, akik nagyon erősen kozmetikázzák magukat, általában nagyon hosszúra növesztik a körmüket. Persze azt is tudom, hogy a lányok rágják a körmüket, ez egyike azoknak a rossz szokásoknak, amelyekről nagyon nehéz leszokni. De a hiúság gyakran sokat segít. Mégis, feltettem, hogy ez a lány nem szokott le róla. Azután az a kisfiú ... Peter ... mondott valamit, amiből kitűnt, hogy Ruby körmei hosszúak voltak, csak egyik beakadt, és letört. Így persze lehet, hogy a többit is levágta, hogy egyformák legyenek. Ezért kérdeztem, találtak-e levágott körömdarabokat, és Sir Henry megígérte, hogy utánanéző.

Sir Henry megjegyezte: – Azt mondta most, hogy ez az “egyik dolog”, ami zavarta, amikor megnézte a hullát. Volt még valami?

– Ó, igen – bólintott Marple kisasszony erélyesen. – A ruha. A ruha sehogyan sem illett bele az elképzelésembe.

Mindkét férfi kíváncsian nézett rá. – Miért? – kérdezte Sir Henry.

– Mert régi ruha volt. Josie is kifejezetten mondta, de én magam is láttam, hogy kopott és lehordott volt. Ez pedig zavart ...

– Nem értem, miért?

Marple kisasszony egy kicsit elpirult. – Mert az elképzelés, ugye, az, hogy Ruby Keene átöltözött, és elment, hogy találkozzék valakivel, akire, ahogy az én fiatal unokaöcsém mondják, “bukott”...

A főfelügyelő pislogott. – Ez az elmélet. Randevúja volt valakivel, egy fiújával, ahogyan mondani szokták.

– Hát akkor miért vett fel egy ócska ruhát? – kérdezte Marple kisasszony.

A főfelügyelő elgondolkodva vakarta a fejét. Értem, hogy mire gondol. Ön szerint új ruhát kellett viselnie?

– Azt hiszem, a legjobb ruháját kellett felvennie. Minden lány ezt teszi.

Sir Henry közbeszólt: – Igen, de nézze csak, Marple kisasszony, tegyük fel, hogy ez a találkája a szállodán kívül volt. Talán nyitott kocsival ment, vagy valami rossz terepen akart átvágni. Akkor nem kockáztatta volna, hogy tönkreteszi az új ruháját, és egy régit vesz fel.

– Ez lenne az ésszerű – bólintott a főfelügyelő.

Marple kisasszony feléje fordult, és lelkesen magyarázott. – Az ésszerű az lenne, hogy átöltözött volna hosszú nadrágba és pulóverbe vagy sportkosztümbe. Kénytelen vagyok sznob lenni, de ez persze az, amit egy, a mi társadalmi osztályunkhoz tartozó lány tennie.

– Úri nevelésű lány – melededett bele Marple kisasszony a témába – mindig ügyel arra, hogy az alkalomnak megfelelő ruhát viseljen. Úgy értem, bármilyen forró nap van, jól nevelt lány sohasem jönne egy akadályversenyre virágos selyemruhában.

– És mi a megfelelő öltözet, ha egy lány a szeretőjével akar találkozni? – kérdezte Sir Henry.

– Ha a szállodában találkozik vele vagy bárhol, ahol estélyi ruhát viselnek, akkor a legjobb estélyi ruháját viselné. De a szabadban úgy éreznék, hogy nevetségesen néz ki estélyi ruhában, és a legcsinosabb sportos öltözékét venné fel.

– Helyes, egy divatkirálynő, de Ruby ...

– Ruby persze, hogy durván mondjam, nem volt hölgy. Ahhoz a társadalmi osztályhoz tartozott, amely a legjobb ruháját veszi fel akkor is, ha az nem illik az alkalomhoz. Tavaly rendeztünk egy pikniket a szabadban, Scrantor Rocks-nál. Meglepődtek volna, ha látják, milyen alkalomhoz nem illő ruhákat viseltek a lányok. Selyemruhát és lakkcipőt, és sokan még díszes kalapot is. És abban mászkáltak a sziklákon és a tövisek bokrok és bozót között! A fiatal emberek pedig a legjobb öltönyükben. A gyalogtúra megint más dolog. Ott szinte egyenruhát hordanak, és úgy látszik, a lányok nem veszik észre, hogy a short mennyire előnytelem azoknak, akik nem nagyon karcsúak.

– És ön azt hiszi, hogy Ruby Keene? ... – kérdezte a főfelügyelő lassan.

– Azt hiszem, hogy abban a ruhában maradt volna, amit este viselt, a legszebb rózsaszín ruhájában. Csak akkor öltözött volna át, ha lett volna egy még újabb ruhája.

– És mi erre az ön magyarázata, Marple kisasszony? – kérdezte Harper főfelügyelő.

– Még nincsen rá magyarázatom – válaszolt Marple kisasszony. – De valahogyan úgy érzem, hogy ez lényeges.

A drótkerítéssel körülvett tenispályán Raymond Starr éppen befejezte a teniszoktatást. Tanítványa, egy kövér, középkorú asszony néhány elismerő szót vakkantott, felvette égszínkéek kardigánját, és elment, vissza a szállodába. Raymond néhány vidám szót kiáltott utána. Azután a pad felé fordult, ahol a három néző ült. Egyik karja alatt a teniszütőjét tartotta, a kezében, egy hálóban teniszlabdák himbálóztak. A vidám, nevető arckifejezés hirtelen eltűnt az arcáról, mintha egy palatáblát szivaccsal törölnék végig. Fáradtak és aggodalmasnak látszott. – Ez kész! – mondta feléjük menet. Azután megint mosolygott, avval a kedves, fiús, kifejező mosollyal, amely olyan jól illett lesült arcához és ruganyos kecsességéhez. Sir Henry azon kapta magát, hogy találgatja, hány éves lehet ez a férfi? Huszonöt, harminc, harmincöt? Lehetetlen volt megállapítani. Raymond egy kicsit megrázta a fejét: – Ez a nő soha életében nem fog tudni teniszezni!

– Mindez biztosan nagyon unalmas a maga számára – mondta Marple kisasszony.

– Néha az – mondta Raymond egyszerűen –, különösen nyár végén. Egy ideig a kereset kilátása feldobja az embert, de a végén már az sem izgatja a képzeletét.

Harper főfelügyelő felállt. – Fél óra múlva itt vagyok önért, Marple kisasszony – mondta röviden –, ha megfelel önnek.

– Természetesen. Várom.

Harper elment. Raymond utánanézett. – Megengedik, hogy egy kicsit leüljek ide? – kérdezte azután.

– Tessék – mondta Sir Henry. – Rágyújt? Odakínálta a cigarettatárcáját, és közben egy kicsit csodálkozott, miért érez némi előítéletet Raymond Starr-ral szemben. Talán azért, mert hivatásos tenisztréner és táncos? Ha ezért, akkor sem a tenisz, hanem a tánc miatt. Az angolok – döntötte el magában Sir Henry – előítélettel viseltetnek a túl jól táncoló férfiak iránt. Ez a fickó túl kecsesen mozog. Ramon ... Raymond ... mi is a neve? Hirtelen megkérdezte.

A fiatalembert szemmel láthatólag mulattatta a kérdés. – Az eredeti művésznevem Ramon volt. Ramon és Jasie ... ennek spanyolos hangzása van. Azután, amikor az idegenekkel szemben erősebbek lettek az előítéletek, Raymond lettem ... az nagyon brit.

– És az igazi neve valami egészen más? – kérdezte Marple kisasszony.

Raymond rámosolygott. – Az igazi nevem valóban Ramon. Az egyik nagyanyám argentin volt. – És innen a csipőjének ez a lendülete, futott végig Sir Henry agyán. – De az első keresztnévem Thomas. Fájdalmasan prózai. – Sir Henryhez fordult. – Ugye, uram, ön devonshire-i származású? stane-i? Az én családom is azon a környéken élt. Alsmunstonban.

Sir Henry arca felderült. – Maga az alsmonstoni Starr családból való? Nem is tudnám.

– Gondolom, hogy nem tudta. – Csendes keserűség volt a hangjában.

– Pech ... hm ... mindez... – mondva Sir Henry.

– Az, hogy a birtokot elárverezték, miután háromszáz évig a családé volt? Hát igen! De azt hiszem, hogy a mi fajtánk ideje lejárt! Nincsen már létjogosultságunk. Az idősebb fivérem New Yorkba ment. A kiadói szakmában van, és jól megy sora. Mi többiek szétszóródtunk a világban. Mondhatom, nehéz ma állást kapni, ha az ember semmi másra nem tud hivatkozni a saját érdekében, mint arra, hogy előkelő iskolában nevelkedett. Olykor, ha valakinek szerencséje van, el tud helyezkedni a recepciónál, valamelyik szállodában. Az előkelő iskola nyakkendője és a modor ott előnyt jelent. Az egyetlen állás, amit találtam, kiszolgálás volt egy fürdőszoba-berendezési cégnél. Csodálatos öszibarack- és citromszínű fürdőszobákat árusítottunk. Hatalmas bemutatótermek voltak, de mivel sohasem tudtam, hogy ezek az átkozott holmik mibe kerülnek, vagy hogy mikor tudnánk szállítani, elbocsátottak. Semmi mást nem tudtam, mint táncolni és teniszezni. Alkalmaztak egy szállodában a Riviérán. Kitűnően lehetett keresni. Azt hiszem, jól be is váltam. Azután véletlenül hallottam, mit mondott egy öreg ezredes ... egy igazi, öreg ezredes, brit a csontja velejéig, aki mindig Poonaról beszélt. Odament a szálloda igazgatójához, és jó hangosan kérdezte: – Hol az a dzsigoló? Azt a dzsigolót keresem. Tudja, a feleségem és lányom táncolni akar. Hol a fickó? Hol bujkál? A dzsigolót akarom.

– Ostoba dolog volt annyira a szívemre venni – mondta Raymond. – De ez történt. Otthagytam a Riviérát, és idejöttem. Kisebb fizetés, de kellemesebb. Legtöbbször teniszezni kell kövér asszonyokkal, akik soha, soha nem fognak megtanulni játszani. És azután táncolni gazdag vendégek petrezselymet áruló lányával. Nos, ez az élet! Elnézést kérek a mai búbanatos történetért. – Nevetett. Fogai fehéren csillantak elő, kicsi ráncok futottak össze a szeme sarkában. Hirtelen egészségesnek, boldognak és nagyon életerősnek látszott.

– Örülök ennek a kis tereferének – mondta Sir Henry. – Már akartam magával beszélni.

– Ruby Keene-ről? Igazán nem tudok segíteni. Nem tudom, hogy ki ölte meg. Nagyon keveset tudtam róla. Nem volt bizalmas velem.

– Maga kedvelte? – kérdezte Marple kisasszony.

– Nem különösebben. Azt sem mondhatom, hogy ellenszenvesnek találtam volna. – Raymond hangja közömbös, könnyed volt.

– Szóval semmi elképzelése sincsen? —, kérdezte Sir Henry.
– Sajnos nincsen. Ha lenne, már megmondtam volna Harper főfelügyelőnek. Mocskos, oktalan büntény! Se nyomok, se indítékok!

– Két embernek volt indítéka! —, mondta Marple kisasszony.

Sir Henry éles pillantást vetett az öreg hölgyre.

– Igazán? – Raymond meglepettnek látszott.

Marple kisasszony sűrűn nézett Sir Henryre, aki elég kedvetlenül válaszolt: – Ruby halálából Jeffersonénak és Mark Gaskellnek ötvenezer font haszna van.

– Micsoda? – Raymond valóban mehökkentnek látszott, több mint mehökkentnek ... izgatottnak. – De hiszen ez abszurd, teljesen abszurd. Jeffersonénak ... egyiküknek sem ... lehetett köze ehhez az üggyhez. Ilyesmit még elképzelni is lehetetlen!

Marple kisasszony köhintett. – Attól tartok, maga meglehetősen idealista – mondta barátságosan.

– Én? – nevetett a fiú. – Én azután nem. Dörzsölt, cinikus alak vagyok!

– A pénz – mondta Marple kisasszony – hatalmas indíték.

– Lehet – mondta Raymond indulatosan. – De hogy bármelyik a kettő közül hidegvérrel meg tudna fojtani egy lányt! – Megrázta a fejét. – Itt van Jeffersonné. A teniszórájára jött. Késett. – Nevetés bujkált a hangjában. – Tíz percet késett.

Adelaide Jefferson és Hugo McLean sietve jöttek le a tenispályához vezető ösvényen. Addie mosolyogva kért elnézést a késésért, és bement a pályára. McLean leült a padra. Megkérdezte, zavarja-e Marple kisasszonyt a pipafüst, azután rágyújtott, és néhány percig csendben pipázott, kritikusan figyelve a tenispályán mozgó, fehér alakokat. Majd megszólalt: – Nem értem, minek kell Addie-nek teniszleckéket vennie. Játszani, az más. Azt én is nagyon élvezem. De minek leckéket venni?

– Talán jobban akar játszani – mondta Sir Henry.

– Nem játszik rosszul – mondta Hugo. – Mindenesetre elég jól. A fenébe is, nem akar Wimbledonban versenyezni! – Egy-két percig hallgatott. Azután megkérdezte: – Ki ez a Raymond nevű fickó? Honnét származnak ezek a profik? Úgy nézem, ez a fiú olasz.

– A devonshire-i Starr családból való —, mondta Sir Henry.

– Micsoda? Csak nem?

Sir Henry bólintott. Nyilvánvaló volt, hogy Hugo McLeannek nem tetszett ez a hír. Még morcosabban morgott, mint eddig: – Nem tudom, miért üzent nekem Addie. Egy fikarcnyit sem törődik evvel az egész üggyel. Soha életében nem nézett ki jobban. Miért hívatott ide?

Sir Henry némi kíváncsisággal érdeklődött. – Mikor hívta magát ide?

– Hát ... amikor mindez történt.

– Hogyan szerzett róla tudomást? Telefonon, vagy táviratoztak?

– Sürgőnyt kaptam.

– Érdekelne, hogy mikor adták fel a sürgőnyt!

– Nem tudnám megmondani.

– És mikor kézbesítették?

– Tulajdonképpen nem kaptam meg. Megtelefonálták nekem.

– Miért, hol volt?

– Már előző délután eljöttem Londonból. Danebury Headben voltam.

– Igazán? Itt, egészen a közelben?

– Igen. Ugye, milyen furcsa? Akkor kaptam meg az üzenetet, amikor hazamentem a golfpályáról, és azonnal átjöttem ide.

Marple kisasszony elgondolkodva bámult rá. A férfin látszott, hogy melege van, és kényelmetlenül érzi magát. – Hallottam, hogy Danebury Head nagyon kellemes, és nem túl drága – mondta Marple kisasszony.

– Valóban nem drága. Ha az lenne, nem is engedhetném meg magamnak. Nagyon kedves kis hely.

– Át kellene autóznunk oda egyik nap – javasolta Marple kisasszony.

– Hogy? Persze ... kellene. – Hugo felállt. – Járok egy kicsit, hogy megéhezsem. – Nehézkesen elballagott.

– A nők – mondta Sir Henry – nagyon komiszul tudnak bánni hűségese udvarlóikkal. – Marple kisasszony mosolygott, de nem válaszolt. – Nagyon korlátolt alaknak tartja? – kérdezte Sir Henry. – Érdekelne a véleménye.

– Egy kicsit talán korlátolt a fantáziája – mondta Marple kisasszony. – De azt hiszem, vannak kilátásai ... határozottan vannak.

Sir Henry felállt. – Itt az ideje, hogy hozzálassak a munkámhoz. Látom; éppen jön Bantryné, így ön sem marad társaság nélkül.

Bantryné kifulladásra érkezett, és nyögve ült le. – Beszéltem a szobalányokkal Semmi értelme nem volt. Egy

lépéssel sem jutottam előre. Lehetségesnek tartod, hogy egy lánynak viszonya lett volna valakivel anélkül, hogy erről a szállodában bárki tudott volna?

– Nagyon érdekes kérdés ez, drágám. Véleményem szerint nem. Elhíheted, hogy valaki tud róla, ha igaz. De az biztos, hogy a lány nagyon ügyesen csinálta.

Bantryné pillantása a teniszpályára tévedt. Elismerően mondta: – Addie egyre jobban teniszezik! Vonzó fiatalember ez a tréner. Addie egész csinos. Még mindig nagyon vonzó nő. Egy cseppet sem lepne meg, ha újra férjhez menne.

– És gazdag is lesz, ha Jefferson meghal – mondta Marple kisasszony.

– Igazán, ne legyél mindig ilyen gonoszkodó, Jane. Miért nem oldottad még meg ezt a rejtélyt? Egy fikarcnyit sem haladunk előre. Azt hittem, te azonnal tudni fogod. – Bantryné hangja telve volt szemrehányással.

– Nem, drágám. Nem tudtam azonnal ... egy ideig nem tudtam.

Bantryné meghökkent, és hitetlen szemekkel nézett a barátnőjére. – Azt akarod mondani, most már tudod, hogy ki ölte meg Ruby Keene-t?

– Igen – mondta Marple kisasszony —, tudom !

– De Jane! Ki az?! Azonnal mondd meg! Marple kisasszony nagyon határozottan rázta meg a fejét, és csücsörítette össze a száját. – Sajnálom, Dolly, de ez roppant helytelen lenne.

– Miért lenne helytelen?

– Mert te annyira indiszkrét vagy. Körbejárnál, és mindenkinek elmesélnéd ... vagy ha nem is mesélnéd el, de célzásokat tennél.

– Becsületszavamra nem tenném. Egy léleknek sem szólnék.

– Azok, akik ezt ígérik, sohasem tartják meg. Semmi értelme sincsen, drágám. Még hosszú utat kell megtenni. Rengeteg dolog teljesen homályos még. Emlékszem, amikor annyira tiltakoztam az ellen, hogy Partridge-nére bízunk a gyűjtést a Vöröskereszt részére, és nem tudtam megindokolni, miért? Az én okom az volt, hogy ugyanúgy fintorította az orrát, mint Alice, a szolgálóm, ahányszor elküldtem, hogy fizesse ki a számláimat. Mindig egy shillinggel vagy ilyesmivel kevesebbet fizetett, és azt mondta, írják át a következő heti számlára, ami persze pontosan ugyanaz volt, mint amit Partridge-né csinált, csak sokkal nagyobb összegekkel. Hetvenöt fontot sikkasztott el!

Most ne Partridge-néről mesélj! – tiltakozott Bantryné.

– Meg kellett magyaráznom neked. És ha akarod, egy kis útbaigazítást is adok. A baj ebben az ügyben az, hogy mindenki túl naiv és hiszékeny. Az ember egyszerűen nem engedheti meg magának, hogy mindent elhiggyen, amit mások mondanak. Ha valami zűrösnek látszik, akkor én soha senkinek nem hiszek el semmit. Tudod, olyan jól ismerem az emberi természetet.

Bantryné egy-két percig hallgatott. Azután egészen más hangon szólalt meg. – Ugye, én azt mondtam neked, nem tudom, miért ne szórakozhatnék jól ezen az ügyön? Egy valódi gyilkosság az én házamban! Olyasmi, ami soha többé nem fog előfordulni.

– Remélem, nem – mondta Marple kisasszony.

– Én is remélem. Egyszer igazán elég. De ez az én gyilkosságom, Jane. Szórakozni akarok rajta.

Marple kisasszony a barátnőjére nézett. – Nem hiszed? – kérdezte Bantryné harciasan.

– Dehogynem, Dolly, ha te mondod – válaszolt Marple kisasszony kedvesen.

– Igen, csak hogy sohasem hiszed el azt, amit az emberek mondanak neked, ugye? Nos, igazad van. – Bantryné hangja hirtelen keserű lett. – Nem vagyok én féleszű, Jane. Azt hiszed, nem találom ki, hogy mit beszélnek egész St. Mary Meadben ... az egész grófságban? Mindenki azt mondja, hogy nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél; ha azt a lányt Arthur könyvtárszobájában találták meg, akkor a lány Arthur szeretője volt; mások, hogy a törvénytelen gyereke; hogy zsarolta Arthurt; összebeszélnek mindent, ami csak az eszükbe jut. És ez így fog menni! Arthur először nem veszi észre; nem fogja tudni, hogy mi baj van. Olyan drága, öreg butus; sohasem tudná elképzelni, hogy az emberek ilyesmiket tételeznek fel róla. Görbén néznek rá, és mellőzni fogják ... minden elképzelhető módon ... Lassanként észre fogja venni, halálra döbben, és megszakad a szíve. Görcsösen magába fog zárkózni, és hallgatva gyötrődik nap nap után. Tudom, hogy ez fog történni velem, és azért jöttem ide, hogy mindent kifürkésszek, amit csak lehet. Ezt a gyilkosságot fel kell deríteni! Ha nem sikerül, Arthur élete tönkremegy, és én nem akarom, hogy ez megtörténjen! Nem akarom ! Nem akarom ! Nem akarom ! – Egy pillanat szünet után folytatta: – Nem akarom, hogy szegény, drága kisöregem poklokat szenvedjen valamiért, amit nem követett el. Ez az egyetlen ok, amiért Danemouthba jöttem, és otthon hagytam őt, egyedül. Azért, hogy rájöjjen az igazságra!

– Tudom, drágám – mondta Marple kisasszony. – Én is ezért vagyok itt.

Egyik nyugodt szállodaszobában Edwards tiszteletteljesen hallgatta Sir Henry Clithering szavait. – Vannak bizonyos kérdések, amelyeket szeretnék magának feltenni, Edwards, de azt akarom, hogy először teljesen világosan megértse az én itteni szerepemet. Valamikor a Scotland Yard főnöke voltam. Most már visszavonultam a magánéletbe. Amikor ez a tragédia történt, a maga gazdája hívatott. Kérte, vessem be minden tapasztalatomat és tudásomat, hogy kiderítsem az igazságot. – Sir Henry szünetet tartott. Edwards színtelen, okos szemét a szemben ülő férfitra függesztve bólintott: – Így van, Sir Henry.

Clithering lassan és megfontoltan folytatta: – Minden rendőrségi ügyben szükségszerűen van egy csomó információ, amit az emberek elhallgatnak. Több okból kifolyólag hallgatják el őket... talán a családi kapcsolataikat érintik, esetleg úgy találják, hogy semmi közük sincs az üggyhez, vagy kínos lehet az érdekelt felekre nézve.

– Így van, Sir Henry – mondta Edwards.

– Úgy gondolom, Edwards, hogy maga tisztában van az ügy főbb részleteivel. A halott lány rövidesen Jefferson úr fogadott gyereke lett volna. Két embernek volt indítéka arra, hogy ez ne történjék meg. Ez a két ember Gaskell úr és Jefferson asszony.

Az inas szeme egy pillanatra felvillant. – Szabad megkérdeznem, hogy gyanúsítják-e őket, uram?

– Nem fenyegeti őket a letartóztatás veszélye, ha erre gondol De a rendőrség őket is a gyanúsítottak közé számítja, és mindaddig ezt teszi, amíg az ügy nincsen felderítve.

– Nagyon kínos helyzet számukra, uram.

– Nagyon kínos. Ahhoz, hogy kiderítsük az igazságot, az ügy valamennyi tényezőjét ismerni kell. Sok függ, soknak kell függenie attól, hogyan reagál Jefferson úr és családja szavakban, mozdulatokban. Mit éreztek, hogyan viselkedtek, amikor megtudták a dolgot? Bizalmas információt kérek magától, Edwards, olyan információt, amellyel minden valószínűség szerint csak maga szolgálhat: Maga ismeri a gazdája hangulatait. Megfigyelésükből valószínűleg az okaira is tud következtetni. Nem mint rendőr kérem ezt magától, hanem mint Jefferson úr barátja. Ez azt jelenti, hogy ha bármi, amit maga nekem elmond, az én megítélésem szerint nem fontos az üggyel kapcsolatban, nem fogom továbbadni a rendőrségnek. – Elhallgatott.

Edwards nyugodtan válaszolt: – Értem, uram. Azt kívánja, hogy teljes nyíltsággal beszéljek; olyan dolgokat mondjak el, amiket rendes körülmények között nem volna szabad elmondanom, és amelyeket ... elnézést, uram ... önnek álmában sem jutna eszébe meghallgatni.

– Maga nagyon értelmes, Edwards – mondta Sir Henry. – Pontosan erre gondolok.

Edwards néhány rövid percig hallgatott, azután beszélni kezdett. – Természetesen elég jól ismerem Jefferson urat. Már jó néhány éve vagyok nála. És látom a rossz pillanataiban is, nemcsak a jókban. Néha feltettem magamnak a kérdést, uram, jó-e az valakinek, ha úgy harcol a sors ellen, ahogyan Jefferson úr. Nagy árat fizet ő ezért. Ha néha elengedte volna magát, ha boldogtalan, magányos öregember lenne ... végeredményben talán jobb volna neki. De ehhez túl büszke! Harcolva kell meghalni! – ez a jelszava. De ez a fajta élet, Sir Henry, nagy idegfeszültséggel jár. Jefferson úr hallatlanul kiegyensúlyozottnak, derűsnek látszik. Én már láttam olyan vad dührohamukban, amikor a szenvedélytől alig tudott beszélni. És a legjobban az háborítja fel, uram, ha becsapják.

– Van valami különleges oka, hogy ezt mondja, Edwards?

– Igen, uram, van. Ön azt kívánta tőlem, hogy teljesen őszintén beszéljek.

– Igen.

– Hát akkor, Sir Henry, az én véleményem szerint a kisasszony, akit Jefferson úr annyira szívébe fogadott, nem érdemelte ezt meg. Hogy egészen durván kimondjam, közönséges kis jószág volt. És krajcárnyit sem törődött Jefferson úrral. Csak megjárta a szeretetet és a hálát. Nem azt mondom, hogy gonosz lett volna, de távolról sem volt az, akinek Jefferson úr elképzelte. Furcsálltam, mert Jefferson úr jó szemű ember, és ritkán téved az emberek megítélésében. Nehéz becsapni. De egy férfi gyakran veszíti el az ítélőképességét, ha fiatal nőről van szó. Látja, a fiatal Jefferson asszony is, akinek a szeretetére a gazdám mindig nagyon számított, megváltozott ezen a nyáron. Jefferson úr észrevette, és nagyon fáj neki. A hölgyet mindig nagyon szerette. Mark urat sohasem kedvelte különösebben.

– És mégis állandóan maga mellett tartotta? – vetette közbe Sir Henry.

– Igen, de ez Rosamund kisasszony miatt volt. Ő volt Jefferson úr szemefénye. Imádta. Mark úr Rosamund kisasszony férje volt. Mindig így gondolt rá a gazdám.

– És ha, tegyük fel, Mark úr megint megnősült volna?

– Jefferson úr dühös lett volna, uram.

Sir Henry a szemöldökét ráncolta: – Dühös?

– Nem mutatta volna, de haragudna.

– És ha Jeffersonné ment volna újra férjhez?

– Az sem tetszett volna Jefferson úrnak, uram.

– Kérem, folytassa, Edwards.

– Azt mondtam, uram, hogy Jefferson úr belehabarodott abba a fiatal nőbe. Megtörtént ilyesmi más urakkal is, akiknél szolgáltam. Úgy keríti ez az érzés a hatalmába őket, mint valami betegség. Védni és óvni akarják azt a lányt, elárasztani jótéteményekkel, és tíz eset közül kilencben a lánynak nagyon is megvan a magához való esze, és meg tudja ragadni a kínálkozó, nagy lehetőséget.

– Szóval, maga azt hiszi, hogy Ruby Keene tervszerűen hálózta be Jefferson urat?

– Sir Henry, az a lány a fiatalságánál fogva teljesen tapasztalatlan, de megvoltak benne egy számító nő összes adottságai, ha egyszer úgy istenigazában lendületbe jött. Még öt év, és elsőrendű szakértője lett volna a játéknak.

– Örülök, hogy elmondta nekem a véleményét a lányról – mondta Sir Henry. – Ez igen értékes. Namármost, emlékszik olyan alkalomra, amikor Jefferson úr és családja megvitatták volna ezt az ügyet?

– Nagyon kevés vita volt, uram. Jefferson úr, bejelentette, hogy mit határozott, és elhárított minden tiltakozást. Azaz, elhallgattatta Mark urat, aki kissé szókimondó. Jefferson asszony nem sokat mondott ... nagyon csendes modorú hölgy ... csak arra kérte, ne siessen el semmit.

Sir Henry bólintott. – És mi történt még? Hogyan viselkedett a lány?

– Azt mondanám, Sir Henry, hogy élvezte a diadalát – válaszolt az inas, nyilvánvaló undorral.

– Azt mondja, hogy élvezte a diadalt? Nem volt magának oka, Edwards, azt hinni, hogy... – gondolkodott valami Edwardsnak megfelelő fogalmazáson —, hogy a lány érzelmei másutt voltak lekötve?

– Jefferson úr nem feleségül akarta venni a lányt, uram, örökbe akarta fogadni.

– Akkor hagyja ki a kérdésből a “másutt” szót, és válaszoljon úgy a kérdésre.

Az inas lassan mondta: – Volt egy kis incidens, uram, amelynek véletlenül tanúja voltam.

– Csakugyan?

– Valószínűleg nincsen benne semmi, uram: Mindössze annyi történt, hogy egy nap a kisasszony kinyitotta a retiküljét, és egy kis fénykép esett ki belőle. Jefferson úr azonnal utánakapott, és megkérdezte: “Nicsak, kiscica, hát ez meg ki?” A fényképen, uram, egy fiatalember volt, sötét bőrű, meglehetősen ápolatlan hajú fiatalember, félrecsúszott nyakkendővel. Keene kisasszony úgy tett, mint akinek sejtelve sincsen róla, kit ábrázol a kép. “Fogalmam sincsen róla, Jeffie – mondta. – Fogalmam sincsen, róla, ki ez. Azt sem tudom, hogyan került a táskámba. Én nem tettem bele!” Na, de Jefferson úr nem volt ostoba. Ez a történet, így, nem elégítette ki. Haragosnak látszott, összehúzta a szemöldökét, és elég gorombán mondta: “Na, na, kiscica! Tudod te azt jól, hogy ki ez a fiú!” A lány gyorsan taktikát változtatott, uram. Úgy tett, mint aki megrémült. Azt mondta: “Persze, most ismerek rá. Néha idejár, és már táncoltam vele. De a nevét nem tudom. Ez az ostoba számár biztosan bedugta a fényképét egyik nap a táskámba. Ezek a fiúk olyan buták tudnak lenni!” Rázta a fejét, és vihogott, evvel a dolog el volt intézve. De azért ez nem valami elfogadható történet, ugye uram? Nem is hiszem, hogy Jefferson úr elhitte volna. Egyszer-kétszer élesen pillantott a lányra ez után az epizód után, és néha, ha Keene kisasszony elment valahová, utólag megkérdezte, hogy hol járt.

– Láttá maga már itt a szálloda környékén azt a fiatalembert, akit a fénykép ábrázolt? – kérdezte Sir Henry.

– Nem, uram. Persze, én ritkán vagyok lenni a nyilvános termekben.

Sir Henry bólintott. Még néhány kérdést tett fel, de Edwards nem tudott többet mondani.

A danemouthi rendőrkapitányságon Harper főfelügyelő Jessie Davist, Florence Smallt, Beatrice Hennikert, Mary Price-t és Lilian Ridgewayt kérdezte ki. Nagyjából azonos korú kislányok voltak, kevés műveltségi különbséggel. Volt köztük vidéki nemeses család gyermeke, farmergyerek és kereskedő lánya. Mindnyájan egyformán mondták el a történetet. Pamela Reeves pontosan ugyanúgy viselkedett, mint máskor; egyiküknek sem mondott mást, mint hogy elmege a Woolworth Áruházba, és majd egy későbbi busszal megy haza.

Harper főfelügyelő irodájának sarkában idősebb hölgy üldögélt. A lányok alig vették észre. És ha észrevették, talán találgatták, hogy ki lehet. Az biztos, hogy nem rendőrnő. Valószínűleg azt képzelték, hogy tanú, mint ők maguk, akit majd ki fognak hallgatni. A legutolsó kislány kihallgatását is befejezték. Harper főfelügyelő megtörölte a homlokát, és megfordult, hogy Marple kisasszonyra nézzen. Pillantása kérdő volt, de nem bizakodó. Marple kisasszony azonban magabiztosan mondta: – Florence Small-lal szeretnék beszélni.

A főfelügyelő felhúzta a szemöldökét, de bólintott, és megnyomta a csengőt. Egy rendőr lépett be. – Florence Smallt kérem – mondta Harper.

A rendőr visszakísérte a kislányt a szobába. Florence jómódú farmer lánya volt ... magas kislány, szőke hajú, szeszélyes szájú és rémült, barna szemű. A kezeit tördelte, és idegesnek látszott. Harper főfelügyelő Marple kisasszonyra pillantott, aki bólintott.

A főfelügyelő felállt. – Ez a hölgy szeretne neked néhány kérdést feltenni. – Ezzel kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Florence zavartan nézett Marple kisasszonyra. A szeme most éppen olyan volt, mint az édesapja valamelyik bocijáé.

– Ül le, Florence – mondta Marple kisasszony.

Florence Small engedelmesen leült. Anélkül hogy tudta volna, hirtelen otthonosabban érezte magát, zavara elmúlt. A rendőrkapitányság idegen és ijesztő légkörének helyébe valami számára sokkal megszokottabb lépett, valaki olyannak a parancsoló hangja, akinek joga van ahhoz, hogy parancsolgasson.

– Ugye, tudod, Florence – kezdte Marple kisasszony —, mennyire fontos az, hogy mindent tudjunk arról, mit tett szegény Pamela a halála napján?

Florence azt mormolta, hogy tudja.

– És én meg vagyok győződve arról, hogy te minden tőled telhetőt el akarsz követni, hogy segítsél. Igaz? – Florence szeme ijedt volt, amikor azt mondta, hogy természetesen. – Bármilyen felvilágosítás elhallgatása nagyon súlyosan ütközik a törvénybe – mondta Marple kisasszony.

A kislány idegesen tördelte ölében összekulcsolt ujjait. Néhányszor keserveset nyelt. – Enyhítő körülmény – folytatta Marple kisasszony —, hogy természetesen megijedtél attól, hogy kapcsolatba kerültél a rendőrséggel. Attól is félsz, hogy kikapsz, mert az előbb nem beszéltél. Valószínűleg attól is félsz, hogy összeszidnak, amiért nem tartottad akkor vissza Pamelát. De bátor kislánynak kell lenned, és el kell mondanod mindent, ami a lelkiismeretedet nyomja. Ha most nem vagy hajlandó őszintén feltárni mindazt, amit tudsz, akkor abból igazán nagyon komoly baj lesz... nagyon komoly ... törvényellenes dolog ... és tudod, hogy azért még börtönbe is kerülhetsz.

– Én ... én nem ...

Marple kisasszony élesen rászólt a gyerekekre: – Elég volt a kertelésből, Florence! Most azonnal elmondasz mindent! Pamela nem a Woolworth Áruházba ment, ugye? – Florence száraz nyelvvvel, nyalta meg az ajkát, és könnyörögve nézett Marple kisasszonyra, pontosan, mint egy állat, amikor a vágóhídra vonszolják. – Valami filmmel kapcsolatos dolog volt, ugye? – kérdezte Marple kisasszony.

Meghökkent tisztelet és végtelen megkönnyebbülés váltakozott Florence arcán. Gátlásai feloldódtak. – Ó, igen – nyögte.

– Gondoltam – mondta Marple kisasszony. – Most légy szíves az összes részleteket elmondani!

A szavak vízesésként törtek elő Florence-ből. – Ó, olyan borzalmasan izgatott vagyok azóta állandóan. Tetszik tudni, megígértem Pamnek, hogy soha senkinek sem fogom elmondani. És azután, amikor megtalálták abban az autóban, egészen szénné égve ... ó, az olyan szörnyű volt, és úgy éreztem, belehalok ... úgy éreztem, hogy én tehetek róla. Vissza kellett volna tartanom. De én soha, egy pillanatig sem gondoltam, hogy valami baj származhat az egészsből. És azután, amikor megkérdezték tőlem, hogy Pam aznap teljesen olyan volt-e, mint szokott lenni, kimondtam azt, hogy "igen", mielőtt észbe kaptam volna. És mivel akkor nem mondtam semmit, nem tudtam, hogyan mondhatnék el később bármit is. És azután én valóban nem is tudtam semmit... csak amit Pam elmondott nekem.

– És mit mondott el Pam neked?

– Akkor történt, amikor a fasonon át a buszhoz mentünk, ami a gyűlésre vitt bennünket. Pam megkérdezte tőlem, tudok-e titkot tartani. Azt feleltem, hogy igen, és erre megesketett, hogy senkinek sem fogom elmondani. A gyűlés után Danemouthba megy, ahol próbafelvételt fognak róla csinálni. Megismerkedett egy filmproducerrel, aki éppen most jött vissza Hollywoodból. Egy bizonyos típusú lányt keresett, és azt mondta, hogy Pam pontosan olyan, amilyenre neki szüksége van. Figyelmeztette azonban, hogy ezt ne vegye készpénznek. Nem lehet biztosat mondani mindaddig, mondta neki, amíg ki nem próbálják, hogyan fényképezhető valaki. Lehet, hogy egyáltalán nem felel meg. Olyan Bergner-szerű szerepről volna szó, mondta. Egészen fiatal lányra lenne szükség. Iskolás lányra, aki szerepet cserél egy revüszínésznővel, és csodálatos karriert, fut be. Pam gyakran fellépett iskolai színelőadásokon, és mindig remek volt. A férfi azt mondta, látja, hogy Pamnek vannak színészi képességei, de persze komoly kiképzésre volna szüksége. Nem lenne fenékgig tejfel az egész, mondta neki, komoly munkáról lenne szó. Gondolja Pam, hogy végig tudná csinálni?

Florence Small megállt, hogy lélegzetet vegyen. Marple kisasszonyt a rosszullet kerülgette, amikor hallotta, milyen dörzsölten használták fel a giccses regény- és filmtörténetet. Mint a legtöbb kislánynak, biztosan Pamela Reevesnek is megtiltották, hogy idegenekkel szóba álljon, de a film csillogása minden óvatosságot elfelejtetett vele.

– Az a férfi roppant tárgyilagos és üzletszerű volt – folytatta Florence. – Azt mondta, hogy amennyiben sikerül a próbafelvétel, szerződést fog neki felajánlani, és mivel Pam fiatal és tapasztalatlan, nézesse majd meg egy jogással, mielőtt aláírja. De meglátja, minden rendben lesz, mondta neki. Azt is kérdezte, nem lesznek-e nehézségei a szüleivel. Pamela azt mondta, hogy valószínűleg igen, amire a férfi úgy vélekedett, hogy "mindig nehézségek vannak, ha valaki olyan fiatal, mint maga, de azt hiszem, ha elmagyarázzuk nekik, hogy ez olyan lehetőség, amilyen millió közül egy lánynak adódik, a-kor nem fognak nehézségiket támasztani". Hozzátette azonban, hogy nincs értelme a dolognak ezzel a részével foglalkozni mindaddig, amíg nem ismerik a próbafelvétel eredményét. Pam ne keseredjék el, ha nem sikerülne. Mesélt neki Hollywoodról és Vivien Leigh-ről, hogyan hódította meg egy csapásra Londont, és

hogyan történnek ezek a szenzációs kiugrások. Ő maga azért jött vissza Hollywoodból, hogy a Lenville Stúdiókban dolgozzék, és egy kis lendületet vigyen az angol filmgyártásba.

Marple kisasszony bólintott.

Florence folytatta: – Így azután mindent megbeszéltek. Pam menjen el a cserkészgyűlés után Danemouthba, találkozzék vele a szállodájában, és akkor majd elviszi magával a stúdióba: van egy kis stúdiójuk Danemouthban, próbafelvételekhez. Megcsinálják a próbafelvételt, és még elérheti a buszt, hogy hazamenjen. Otthon mondja azt, hogy bevásárolni megy, és majd néhány nap múlva értesítést kap az eredményről. Ha kedvező, akkor Harmsteiter úr, a főnök, elmegy hozzájuk, hogy beszéljen a szüleivel. Persze, ez csodálatosan hangzott! Egészen belezöldültem az irigységbe. Pam minden idegeskedés nélkül ülte végig a gyűlést ... mindig is pléhpfának hívtuk. Azután, amikor azt mondta, hogy Danemouthba megy, a Woolworth Áruházba, csak odakacsintott rám. Láttam, ahogy elindult a gyalogösvényen. – Florence sírni kezdett. – Vissza kellett volna tartanom! Vissza kellett volna tartanom! Tudnom kellett volna, hogy egy ilyen dolog nem lehet igaz! Szólnom kellett volna valakinek! Ó, Istenem, bár meghalnék !

– Na, na... simogatta meg Marple kisasszony a zokogó kislány vállát. – Nyugodj meg. Senki sem fog neked szemrehányást tenni, Florence. Jól tetted, hogy mindent elmondtál nekem.

Néhány percig csak azzal foglalkozott, hogy a kétségbeesett gyereket megnyugtassa.

Öt perccel később elmondta az egész történetet Harper főfelügyelőnek, aki nagyon elkomorodott. – Ravasz ördög! – mondta. – Hát majd én befűtök neki! Ez persze teljesen más megvilágításba helyezi a dolgokat.

– Hát, igen.

Harper oldalpillantást vetett az öreg hölgyre. – Magát nem lepi meg?

– Én ilyesvalamit vártam – mondta Marple kisasszony.

Harper főfelügyelő kíváncsi volt. – Miért választotta ki éppen ezt a kislányt? Mindegyik halálra rémültnek látszott, és amennyire én láttam, semmiféle különbség sem volt a viselkedésükben.

Marple kisasszony barátságosan felelte: – Magának nem volt annyi tapasztalata hazudós fiatal lányokkal, mint nekem. Florence, ha emlékszik rá, nagyon egyenesen nézett szembe magával, nagyon mereven állt, és éppen úgy topogott a lábával, mint a többiek. De maga nem figyelte, amikor kiment az ajtón. Én akkor azonnal tudtam, hogy ennek a gyerekeknek van valami eltitkolnivalója. Csaknem mindig túl korán engedik el magukat. Ilyen volt Janet, az én kis szolgálóm is. Teljesen meggyőzően magyarázta el, hogy az egér megette a kalács végét, és azután elárulta magát, mert elvagyorodott, amikor kiment a szobából.

– Nagyon hálás vagyok önnek – mondta Harper. Elgondolkodva tette hozzá. – Lenville Stúdiók, ugye?

Marple kisasszony nem válaszolt. Felállt.

– Sajnos – mondta —, sietnem kell. Örülök, hogy segítségére lehettem.

– Visszamegy a szállodába?

– Igen, csomagolni. Haza kell mennem St. Mary Meadbe, mihelyt lehet. Rengeteg dolgom van otthon.

Marple kisasszony kilépett szalonjának franciaablakán, végigtipegett gyönyörűen rendben tartott kerti ösvényén, kiment a kertkapun, bement a paplak kertjének kapuján, átment a paplak kertjén, és odament a szalonablakhoz, majd halkán bekopogtatott az üvegen. A tisztelendő a vasárnapi beszédén dolgozott, de csinos, fiatal felesége a kandalló előtti szőnyegen csúszkáló kisfiának ügyeskedését csodálta. – Bejöhettek, Griselda?

– Jöjjön csak, Marple kisasszony. Nézze Davidet! Olyan dühös, mert csak hátrafelé tud mászni. El szeretne érni valamit, és minél jobban igyekszik, annál hátrább kerül, bele a szenesládába!

– Nagyon aranyos a kisfiad, Griselda!

– Ugye, elég jóképű? – kérdezte a fiatal anya, és igyekezett közömbösnek látszani. – Persze, én nem sokat nyüglődöm vele. Minden könyv azt mondja, hogy a gyereket, amennyire csak lehet, békén kell hagyni.

– Nagyon bölcs vagy, drágám – mondta Marple kisasszony. – Hm ... azért jöttem, hogy megkérdezzem, rendez-e most az egyházközség valami különleges gyűjtést?

A pap felesége csodálkozva bámult az öreg hölgyre. – Ó, most éppen rengeteg célra gyűjtünk – mondta vidáman. Az ujjain számolva sorolta fel. – Itt a templomhajó restaurálási alap, a Szent Egyed-misszió, a jövő szerdai jótékonyági bazárunk, azután a leányanyák, azután a cserkészfiúk táborozása, azután a hímzőnök céhe. És még itt a püspök felhívása, hogy adakozzunk a mélytengeri halászok javára.

– Bármelyik megteszi – mondta Marple kisasszony. – Gondoltam, csinálok egy kis körutat, egy gyűjtőívvel, tudod ... ha te felhatalmazol rá.

– Mesterkedik valamiben? Gondolom, igen. Persze hogy felhatalmazom. Mondjuk, legyen a jótékonyági bazár; olyan remek lenne valami igazi pénzhez jutni a sok szörnyű stanicli és multságos tolltörő és nyomasztó gyerekholmi és baba formájúra összehajtogatott portörő helyett ... Gondolom – folytatta Griselda, miközben vendégét az ablakhoz kísérte —, nem akarja elmesélni nekem, hogy miről van szó, ugye?

– Majd máskor, drágám – mondta Marple kisasszony, és elsietett.

A fiatal mama sóhajtva tért vissza a kandalló előtti szőnyeghez, és úgy vitte át a gyakorlatba az elvet, hogy a gyereket szigorúan magára kell hagyni, hogy háromszor hasba bökte a kisfiát. Az belekapaszkodott a hajába, és örömteljes rikkantásokkal cibálta. Azután egymás hegyén-hátán hemperegtek a szőnyegen mindaddig, amíg a szolgáló ki nem nyitotta az ajtót, és be nem jelentette az egyházközség legtekintélyesebb tagját, aki nem szerette a kisgyerekeket. – A nagysága itt benn van.

Mire Griselda feltápáskodott, és igyekezett méltóságteljesnek látszani, ahogyan az egy pap feleségéhez illik.

Marple kisasszony szorongatta a kis fekete könyvet, amelybe ceruzával voltak beírva az adományok, és sietve haladt végig a falu főutcáján egészen a keresztútig. Itt balra fordult, elment a Kék Vaddisznó előtt, és tovább, Chatsworthig, másképpen "Booker úr új házá"-ig. Befordult a kapun, felsétált a bejárathoz, és fürgén bekopogott rajta. A Dinah Lee nevű, fiatal, szőke nő nyitott ajtót. Kevésbé gondosan volt kikészítve, mint általában, és – hogy hívek legyünk az igazsághoz – elég maszatosnak látszott. Szürke nadrágot és smaragdszínű pulóvert viselt.

– Jó reggelt – mondta Marple kisasszony élénken és vidáman. – Bejöhettek egy percre? – Beszéd közben mindjárt előre is nyomult, úgyhogy Dinah Lee-nek, akit a látogatás kissé mehökkentett, nem maradt ideje dönteni. – Nagyon köszönöm – mondta Marple kisasszony, barátságosan mosolyogva, miközben kissé finomkodva elhelyezkedett egy antik bambuszszéken. – Milyen meleg van az évszakhoz képest, ugye? – folytatta még mindig kedélyesen.

– Igen, meglehetősen – mondta Lee kisasszony. Nem tudta, hogyan is viselkedjék ebben a helyzetben. Kinyitott egy dobozt, és odakínálta a vendégének. – Hm ... rágyújt?

– Nagyon köszönöm, de nem dohányzom. Csak benéztem, hogy megérdeklődjem, számíthatnánk-e a segítségére a jövő héten, a jótékonyági bazárunkon.

– Jótékonyági bazár? – mondta Dinah Lee, mintha egy ideken nyelven mondott szöveget ismételné.

– A parókián – mondta Marple kisasszony. – Jövő szerdán.

– Ó! – Lee kisasszony szája tátva maradt. – Attól tartok, nem tudnék ...

– Egy kis adományt sem ... mondjuk, egy fél koronát? – Marple kisasszony előhúzta a kis könyvét.

– Hát azt ... igen. Azt feltétlenül megtehetem. – A lány megkönnyebbültnek látszott, és kotorászni kezdett a retiküljében.

Marple kisasszony fürkészően nézett körül a szobában. – Látom, nincsen szőnyegük a kandalló előtt – mondta.

Dinah Lee megfordult, és rámeredt. Észre kellett vennie, milyen élesen vizsgálgatja őt az öreg hölgy, de ez semmilyen más érzést nem keltett benne, mint enyhe bosszankodást.

Marple kisasszony észrevette. – Tudja, ez meglehetősen veszélyes – mondta. A szikrák kipattannak, és kiérethetik a nagyszőnyeget.

Furcsa vénlány – gondolta Dinah, de elég barátságosan, bár kissé bizonytalanul felelt. – Szokott itt valami

szőnyegféle lenni. Nem is tudom, hogy hova lett.

– Gondolom – mondta Marple kisasszony —, az a bolyhos, gyapjas fajta volt?

– Birka – mondta Dinah. Legalábbis úgy nézett ki. Most már szórakozott. Micsoda excentrikus öreglány! Odanyújtotta a félkoronát. – Tessék – mondta.

– Ó, nagyon köszönöm, kedvesem. – Marple kisasszony átvette a pénzt, és kinyitotta a könyvecskét. – Hm ... milyen nevet írjak be?

Dinah pillantása hirtelen kemény lett és megvető. Vén macska, aki mindenbe beleveri az orrát – gondolta. – Ezért jött tulajdonképpen, valami kis botrányt kiszimatolni. Tisztán és kedélyes grimasszal mondta: Dinah Lee.

Marple kisasszony állhatatosan nézett rá. – Ez, nemde, Basil Blake háza?

– Igen, és én Diasah Lee vagyok! – A lány hangja kihívóan csengett, hátravetette a fejét, a szeme szikrázott.

Marple kisasszony nem vette le róla a szemét. – Megengedné, hogy egy tanácsot adjak magának, akkor is, ha esetleg szemtelenségnek tartja?

– Szemtelenségnek fogom tartani. Okosabb, ha nem mond semmit.

– Ennek ellenére – mondta Marple kisasszony – beszélni fogok. Nagyon komolyan akarom ajánlani magának, hogy a faluban ne használja a jövőben a leánynevét.

Dinah rámeredt. – Hogy érti ezt? – kérdezte.

Marple kisasszony komolyan folytatta: – Lehet, hogy nagyon hamarosan szüksége lesz minden lehetséges, rokonszenvre és jóindulatra. A férjének is szüksége lesz arra, hogy az embereknek jó véleményük legyen róla. Régimódi, vidéki helyeken előítélettel viseltetnek olyanokkal szemben, akik együtt élnek, de nincsenek összeházasodva. Azt hiszem, magukat mindkettőjüket szórakoztatta, hogy úgy állítsák be a dolgot, mintha ezt tennék. Ez távol tartotta az embereket, tehát nem zavarták magukat azok, akiket, gondolom, maguk vén banyáknak neveznek. De azért a vén banyák is tudnak hasznosak lenni.

– Honnan tudta, hogy meg vagyunk esküdve? – kérdezte Dinah.

Marple kisasszony elhárítóan mosolygott. – Ó, kedvesem – mondta.

Dinah unszolta: – Honnan tudta? Csak nem... csak nem ment el Somerset House-ba?

Marple kisasszony szeme egy pillanatra felcsillant. – Sorverset House-ba? Nem. De nagyon könnyű volt kitalálni. Tudja, minden hír körbejár a faluban. A maguk ... veszekedései jellemzőek a házasság első hónapjaiban. Teljesen... mások, mint egy törvénytelen kapcsolatnál. Tudja, azt mondják ... és azt hiszem, ez igaz, hogy csak akkor lehet igazán nekimenni valakinek, ha az ember össze van vele házasodva. Ha nincsen ... törvényes kötelék, akkor az emberek sokkal óvatosabbak; állandóan bizonygatják önmaguknak, hogy minden milyen szép és jó. Igazolniuk kell magukat önmaguk előtt. Nem mernek veszekedni! Észrevettem, hogy a házastársak még élvezik is a csatáikat, és ... a megfelelő kibéküléseket. – Elhallgatott, és jóindulatúan pislogott.

– Hát én... – Dinah elhallgatott és nevetett. Leült, és cigarettára gyújtott. – Maga egyszerűen csodálatos! – mondta. Azután folytatta. – De miért kívánja, hogy beismerjük, hogy tulajdonképpen ragaszkodunk a társadalmi formákhoz?

Marple kisasszony arca most nagyon komoly volt. – Mert a férjét bármely pillanatban letartóztathatják gyilkosság gyanúja miatt – mondta.

Dinah egy ideig némán a bámult Marple kisasszonyra. Azután hitellenül mondta: – Basil? Gyilkosság? Tréfál?

– Nem tréfálok. Nem látta az újságokat?

Dinah visszatartotta a lélegzetét. – Arra a lányra gondol a Majestic Hotelben? Azt akarja mondani, hogy Basilt gyanúsítják a meggyilkolásával?

– Igen.

– De hiszen ez képtelenség!

Kinn motorbúgás hallatszott, a kapu becsapódott. Basil Blake felrántotta az ajtót, és néhány üveget cipelve bejött. – Meghoztam a gínt és a vermutot – mondta. – Te... – Elhallgatott, és hitetlenkedve nézett a vénkisasszonyos, mereven ülő látogatóra.

Dinah izgatottan fakadt ki. – Bolond ez a nő? Azt mondja, hogy le fognak téged tartóztatni annak a Ruby Keene-nek a meggyilkolásáért.

– Ó, Istenem! – mondta Basil Blake. A karjában szorongatott üvegeket leejtette a díványra. Egy székhez támolgott, belezuhant, és kezébe temette az arcát. – Ó, Istenem! Ó, Istenem! – ismételte.

Dinah odarohant hozzá. Megragadta a vállát. – Basil, nézz rám! Nem igaz! Tudom, hogy nem igaz! Egy pillanatra sem hiszem el!

Basil a lány keze felé nyúlt, és megragadta. – Áldjon meg érte az Isten, drágám.

– De miért gondolják? Hiszen te nem is ismerted!

– De igen, ismerte azt a lányt – mondta Marple kisasszony.

Basil vadul förmedt rá. – Maradjon csendben, vén boszorkány! ... Ide figyelj, Dinah, drágám. Mindössze egyszer-kétszer beszéltem vele a Majesticben. Ez minden ... esküszöm, ez minden!

– Nem értem – mondta Dinah rémulten. – Akkor miért gyanúsítana bárki is téged?

Basil nyögött. Befogta a szemét, és ide-oda himbálta magát.

– Mit csinált a kandalló előtti szőnyeggel? – kérdezte Marple kisasszony.

– A szemétdöbrbe tettem – válaszolt Basil gépiesen.

Marple kisasszony idegesen csettintett. – Ez ostoba volt, nagyon ostoba. Az emberek nem szoktak jó kandalló előtétet a szemétdöbrbe dobni. Gondolom, strasszok ragadtak rá a lány ruhájáról? ...

– Igen, nem tudtam leszedni őket.

– De hát miről beszéltek?! – sikoltott Dinah.

– Kérdezd meg tőle – mondta Basil komoran. – Úgy látszik, mindent tud.

– Ha akarják, elmondom, hogy véleményem szerint mi történt – mondta Marple kisasszony. – Amennyiben tévedek, helyreigazíthat, Blake úr. Azt hiszem, hogy miután egy estélyen viharosan összeveszett a feleségével, és miután, talán ... túl sokat ivott, leautózott ide. Nem tudom, hánykor érkezett meg.

Basil Blake morcosan válaszolt. – Körülbelül hajnali kettő lehetett. Először a városba akartam menni; azután, amikor a külvároshoz értem, másképp határoztam. Gondoltam, hogy Dinah biztosan idejön majd utánam. A ház teljesen sötét volt. Kinyitottam az ajtót, felgyújtottam a villanyt, és láttam ... láttam... – Nagyot nyelt, és elhallgatott.

Marple kisasszony folytatta. – Látott egy lányt a kandalló előtti szőnyegen. Egy fehér estélyi ruhába öltözött lányt, akit megfojtottak. Nem tudom, hogy akkor felismerte-e ...

Basil Blake hevesen rázta a fejét. – Az első pillantás után nem tudtam többet ránézni; az arca teljesen el volt kékülve, fel volt puffadva; már egy bizonyos idő óta halott volt ... és ott feküdt, az én szalonomban! – Összeborzadt.

Marple kisasszony barátságosan mondta. – Persze, tudom, hogy magánkívül volt. Teljesen megzavarodott, és az idegei nem valami jók. Azt hiszem, pánikba esett. Nem is tudta, hogy mit tesz ...

– Arra gondoltam, hogy Dinah bármely pillanatban megjelenhet. És ott talál engem egy hullával ... egy lánynak a hullájával ... és azt fogja hinni, hogy én öltem meg. Azután támadt egy ötletem. Akkor ... nem tudom, miért ... jó ötletnek tűnt. Azt gondoltam ... berakom az öreg Bantry könyvtárszobájába. Átkozott, nagyképű, vén alak, mindig lenézően pillant rám, vigyorog rajtam, nőiesnek és affektáltnak tart. Úgy kell a nagyképű vén állatnak, gondoltam. Jól el lesz képedve, ha a halott babát ott találják a kandallója előtti, szőnyegen. – Patetikusán igyekezett magyarázkodni. – Tudja, egy kicsit részeg voltam akkor. Tényleg mulatságosnak találtam. Az öreg Bantryt egy szőke hullával!

– Igen, igen – mondta Marple kisasszony. – A kis Tommy Bondnak nagyjából ugyanilyen ötlete volt. Nagyon érzékeny kisfiú, alsóbbrendűségi komplexussal. Azt mondta, hogy a tanítónő pikkel rá. Bedugott egy békát az órába, és az kiugrott, egyenesen a tanítónőre. Maga szintén ezt csinálta – folytatta Marple kisasszony —, csak persze egy hulla komolyabb dolog, mint egy béka.

Basil megint nyögött. – Reggelre kijózanodtam. Rádöbentem, hogy mit tettem. Halálra rémultem. És azután idejött a rendőrség ... egy másik átkozott, nagyképű alak, egy rendőrkapitány. Megijedtem tőle, és az egyetlen mód, ahogyan ezt el tudtam titkolni, az volt, hogy förtelmesen durva voltam hozzá. A jelenet közepén megérkezett Dinah.

Dinah kinézett az ablakon. – Kocsi érkezik – mondta. – Férfiak ülnek benne.

– Azt hiszem, a rendőrség – mondta Marple kisasszony.

Basil Blake felállt. Hirtelen teljesen nyugodt és határozott lett. Még mosolygott is. – Szóval, benne vagyok, igaz? Dinah, drágám, ne veszítsd el a fejedet! Beszélj az öreg Simsszel... a a családi ügyvédünk ... és menj el anyámhoz, és mondd el neki, hogy összeházasodtunk. Nem fog lenyelni. És ne aggódj! Nem én tettem. Tehát végül is minden jóra fordul, igaz, drágám?

Kopogtak a bejárati ajtón. – Tessék! – kiáltott Basil.

Slack felügyelő egy másik férfi kíséretében, bejött. – Basil Blake úr? – kérdezte a felügyelő.

– Én vagyok.

– Letartóztatási parancsom van ön ellen, azon vád alapján, hogy szeptember 20-án éjjel meggyilkolta Ruby Keene-t. Figyelmeztetem, hogy minden, amit mondani fog, felhasználható a tárgyaláson. Kérem, jöjjön most velem. Minden lehetősége meglesz rá, hogy tanácskozzék az ügyvédjével.

Basil bólintott. Dinahra nézett, de nem nyúlt hozzá. – A viszonttátásra, Dinah – mondta.

Hidegvérű fickó – gondolta Slack felügyelő. Fél meghajlással és egy "jó reggelt"-tel nyugtázta Marple kisasszony jelenlétét, és magában azt gondolta: – Okos vénasszony; rájött. Jó munka volt, hogy megtaláltuk azt a kandalló előtti szőnyeget. Ez az egyik, és azután megtudtuk a stúdió parkoló őretől, hogy a fickó nem éjfélkor, hanem tizenegykor jött el az estélyről. Nem hiszem, hogy a barátai hamis tanúvallomást akartak volna tenni. Részegek voltak, és Blake határozottan állította másnap, hogy éjfél volt, amikor elment, úgyhogy elhitték neki. Hát ennek most már alaposan befutunk. Gondolom, elmebaj. Broadmoor, nem kötél. Először a Reeves kislány; valószínűleg megfojtotta, kivitte kocsin a kőbányába, gyalog visszajött Danemouthba, beült a kacsijába, amely valamelyik mellékúton állt, elhajtott az estélyre, azután vissza Danemouthba, kihozta Ruby Keene-t ide, megfojtotta, berakta az öreg Bantry könyvtárszobájába, azután valószínűleg eszébe jutott a kocsin a kőbányában, odahajtott, felgyújtotta, és visszajött ide. Őrült ... kéz- és vérsóvár ... szerencse, hogy ez a lány itt megmenekült. Azt hiszem, ezt nevezik kiújuló mániának.

Amikor egyedül maradtak Marple kisasszonnyal, Dinah Blake odafordult az öreg hölgyhöz. – Nem tudom, hogy ön kicsoda, de meg kell értenie, hogy nem Basil tette!

– Tudom, hogy nem ő tette – mondta Marple kisasszony. – Azt is tudom, hogy ki a tettes. De nem lesz könnyű bebizonyítani. Állandóan motoszkál a fejemben, hogy valami, amit maga éppen most mondott, segíthet. Adott nekem egy ötletet... egy láncszemet, amit kerestem. Mi is volt az?

– Itthon vagyok, Arthur! – jelentette ki Bantryné, úgy hangsúlyozva ezt a tény, mint egy királyi trónbeszédet, és kitárta a dolgozószoba ajtaját.

Bantry ezredes azonnal felugrott, megcsókolta a feleségét, és őszinte örömmel mondta. – Hát, ez remek!

Az ezredes szavai kifogástalanok voltak, a modora kitűnő, de Dollyt, a hosszú évek óta vele élő, szerető feleséget nem lehetett megtéveszteni. Azonnal megkérdezte: – Valami baj van?

– Az égvilágon semmi, Dolly. Mi baj lehetne?

– Nem tudom – mondta Bantryné bizonytalanul. – Olyan furcsa dolgok vannak, nem?

Miközben beszélt, ledobta a kabátját, Bantry ezredes felemelte, és gondosan a dívány karfájára tette. Pontosan, ahogyan szokta, és mégsem úgy. Bantryné látta, hogy a férje összezsugorodott. Soványabbnak látszott, hajlottabb hátúnak, szeme alatt táskás volt az arca, és kerülte felesége tekintetét. Még mindig vidámságot színlelve kérdezte:

– Na, hogy mulattál Danemouthban?

– Remekül! Neked is velem kellett volna jönnöd, Arthur.

– Igazán nem tudtam most elmenni, drágám. Rengeteg dolgom volt itthon.

– Mégis azt hiszem, hogy egy kis változatosság jót tett volna. És ugye szereted a Jefferson családot?

– Persze, szegény ember. Rendes fickó. Nagyon szomorú dolog az egész.

– Mi mindent csináltál, míg elvoltam?

– Nem sokat; kinn voltam a tanyákon. Megígértem Andersonnak, hogy új tetőt csináltatok a házára. Már nem lehet a régit megfoltozni.

– Milyen volt a radfordshire-i tanács ülése?

– Hát ... nem mentem el.

– Nem mentél el? Hiszen neked kellett elnökölnöd.

– Úgy látszik, Dolly, hogy valami tévedés volt ekörül. Megkérdezték, mit szólnék hozzá, ha Thompson elnökölné helyettem.

– Értem – mondta Bantryné. Lehámozta az egyik kesztyűjét, és egyenesen a papírkosárba hajította. A férje odament, hogy kihalássa, de az asszony visszatartotta. – Hagyd! Utálom a kesztyűt! – szólt rá élesen. Bantry ezredes idegesen nézett a feleségére. – Elmentél csütörtökön Duffékhoz vacsorázni? – kérdezte az asszony szigorúan.

– Elhalasztották. A szakácsnőjük megbetegedett.

– Ostoba alakok – mondta Bantryné. – Voltál tegnap Nayloréknál? – kérdezett tovább.

– Telefonáltam nekik, és azt mondtam, hogy nem érzem magam valami jól, remélem, nem haragszanak. Teljesen megértettek.

– Megértettek, mi? – mondta Bantryné dühösen. Leült az íróasztal mellé, és szórakozottan kezébe vett egy kerti ollót. Avval egyenként levagdosta a második kesztyűjének az ujjait.

– Mit csinálsz, Dolly?

– Romboló hangulatban vagyok – mondta Bantryné. Felállt. – Hol üldögéljünk vacsora után, Arthur? A könyvtárszobában?

– Hát ... inkább ne. Itt vagy a szalonban nagyon kellems.

– Azt hiszem – mondta Bantryné —, hogy a könyvtárszobában fogunk üldögélni.

A férje szemébe nézett. Bantry ezredes teljes magasságában kiegyenesedett. Szeme csillogni kezdett. – Igazad van, drágám – mondta. – A könyvtárban leszünk.

Bantryné bosszús sóhajtással tette le a telefonkagylót. Kétszer telefonált, és mind a két alkalommal ugyanazt a választ kapta. Marple kisasszony nincs otthon. A természetlőtől fogva türelmetlen Bantryné sohasem nyugodott bele a vereségbe. Gyors egymásutánban hívta fel a paplakot, Price Ridley asszonyt, Hartnell kisasszonyt, Wetherby kisasszonyt és – mint végső reményt – a halkereskedőt, aki előnyös földrajzi helyzeténél fogva általában mindenkiről tudta a faluban, hogy éppen hol van. A halkereskedő sajnálattal közölte, hogy ma reggel egyáltalán nem látta még Marple kisasszonyt a faluban. Nem volt a szokásos körútján.

– Hol lehet ez a nő? – kérdezte Bantryné hangosan, türelmetlenül.

Tiszteletteljes köhintés hallatszott a háta mögött. A tapintatos Lorrimer mormolta: – Marple kisasszonyt kérdezte, asszonyom? Éppen most láttam erre jönni.

Bantryné a bejárati ajtóhoz szaladt. Felrántotta, és izgatottan üdvözölte Marple kisasszonyt. – Már mindenütt kerestelek. Hol voltál? – Hátrapillantott. Lorrimer tapintatosan visszavonult. – Szörnyű a helyzet! Az emberek kezdenek félvállról beszélni Arthurral. Évekkel öregebbnek látszik. Tennünk kell valamit, Jane! Tenedd kell valamit!

– Nem kell aggódnod, Dolly – mondta Marple kisasszony meglehetősen furcsa hangon.

Bantry ezredes kijött a dolgozószobájából. – Ó, Marple kisasszony. Jó reggelt. Örülök, hogy eljött. A feleségem,

mint egy örült, telefonálgatott maga után.

– Azt gondoltam, jobb, ha meghozom a hírt – mondta Marple kisasszony, amint követte Bantrynét a dolgozószobába.

– Hírt?

– Basil Blake-et éppen most tartóztatták le Ruby Keene meggyilkolásáért.

– Basil Blake-et?! – kiáltotta az ezredes.

– De nem ő tette – mondta Marple kisasszony.

Bantry ezredes nem vett tudomást erről a kijelentésről. Kétséges, hogy egyáltalán meghallotta-e. – Úgy érti, hogy megfojtotta azt a lányt, és azután idehozta, és berakta az én könyvtárszobámba?

– Berakta a maga könyvtárszobájába – mondta Marple kisasszony —, de nem ölte meg.

– Képtelenség! Ha berakta a könyvtárszobámba, természetesen ő ölte meg! A kettő együtt jár.

– Nem szükségképpen. Holtan találta a lányt a saját házában.

– Szép kis mese – mondta az ezredes gúnyosan. – Ha valaki egy hullát talál ... hát, akkor, természetesen felhívja a rendőrséget. Feltéve, ha tisztességes ember.

– Igen – mondta Marple kisasszony —, de nincsenek mindnyájunknak olyan vas idegei, mint önnek, Bantry ezredes. Maga a régi iskolához tartozik. Ez a fiatal nemzedék más.

– Nincsen bennük életerő – mondta az ezredes, egyik kedvenc megállapítását ismételve.

– Soknak – mondta Marple kisasszony – keserves fiatalsága volt. Sokat hallottam Basilról. Tudja, légvédelmitűzoltó-munkát végzett, amikor még alig volt tizenhét éves. Bement egy égő házba, és négy gyereket hozott ki, egyiket a másik után. Azután visszament egy kutyáért, bár figyelmeztették, hogy veszélyes. Az épület ráomlott. Kimentették, de a mellkasa csúnyán összeroncsolódott, és sokáig kellett gipszben feküdnie. Akkor kezdett érdeklődni a rajzolás iránt.

– Ó! – Az ezredes köhögött, és kifújta az orrát. – Ezt nem is tudtam.

– Nem beszél róla – mondta Marple kisasszony.

– Hm ... helyes. Helyes viselkedés. Többnek kell lenni abban a fiatal fickóban, mint gondoltam. Ez is mutatja, hogy óvatosnak kell lenni, és nem szabad elsietett véleményt alkotni. – Bantry ezredes szinte szégyellte magát. – De azért – mondta újból fellángoló méltatlankodással – micsoda dolog az, hogy a gyilkosságot az én nyakamba akarta varrni?

– Nem hiszem, hogy ez lett volna szándékában – mondta Marple kisasszony. – Inkább ... valami tréfát látott a dologban. Tudja, akkor éppen erősen felöntött a garatra.

– Be volt rúgva? – kérdezte Bantry ezredes, aki mint minden angol férfi, bocsánatos bűnnek tartotta az ivást. – Hát, nem lehet valakit annak alapján megítélni, hogy mit tesz, ha részeg. Amikor Cambridge-ben voltam, emlékszem, hogy egy bizonyos szerszámot betettem ... hm ... nem fontos. Pokoli cirkusz lett belőle. – Kuncogott, azután összeszedte magát, és nagyon komoly lett. Éles, elismerő pillantással nézett Marple kisasszonyra. – Maga nem hiszi, hogy ő követte el a gyilkosságot?

– Biztos vagyok benne, hogy nem ő tette.

– És azt hiszi, tudja, ki a tettes?

Marple kisasszony bólintott.

– Hát nem csodálatos nő? – hangoztatta Bantryné, mint egy eksztatikus, görög kórus, bele a süket világba.

– Nos, akkor ki a tettes?

– Éppen meg akartam kérni magukat, hogy segítsenek nekem – mondta Marple kisasszony. – Azt hiszem, ha felmegyünk Somerset House-ba, kapunk egy kitűnő támpontot.

Sir Henry arca nagyon komoly volt. – Nem tetszik ez nekem – mondta.

– Tudatában vagyok annak – mondta Marple kisasszony –, hogy nem az, amit ortodox módszernek neveznénk. De ugye, fontos, hogy teljesen biztosak legyünk, hogy a bizonyosságot kettőzötten bizonyossá tegyük, ahogyan Shakespeare mondja. Azt hiszem, hogy ha Jefferson úr beleegyezne...

– És mi legyen Harperrel? Ő is benne legyen ebben?

– Esetleg kínos neki, ha túl sokat tud. De ön figyelmeztethetné ... hogy figyeltesse bizonyos személyeket, hogy követtesse őket ...

– Igen, ez megoldaná az ügyet – mondta Sir Henry lassan.

Harper főfelügyelő áthatóan nézett Sir Henry Clitheringre. – Beszéljünk egészen nyíltan, uram. Ön figyelmeztet engem?

– Továbbadom magának azt az információt, amit éppen most kaptam a barátomtól – mondta Sir Henry. – Nem kért tőlem titoktartást. Azt mondta, holnap fel akar keresni egy közjegyzőt Danemouthban, hogy új végrendeletet csináljon.

A főfelügyelő összehúzta bozontos szemöldökét nyugodt pillantású szeme felett. – Szándékában áll Conway Jefferson úrnak, hogy ezt a tényt közölje a vejével és a menyével?

– Ma este akarja nekik megmondani.

– Értem. – A főfelügyelő tollszárral ütögette az íróasztalát: – Értem – ismételte. Azután az átható pillantás ismét a másik férfi szemébe fűródott. – Szóval, ön nem ért egyet avval, hogy Basil Blake ellen emeltek vádat? – kérdezte Harper.

– Maga igen?

A főfelügyelő bajusza megremegett. – És Marple kisasszony? – kérdezte. A két férfi egymásra nézett. – Rám bízhatja – mondta azután Harper. – Az embereim a helyükön lesznek. Nem lesz itt semmiféle kisdéd játék, azt megígérhetem magának.

– Még valamit... – mondta Sir Henry. – Nézzen ide. – Széthajtott egy darab papírt, és áttolta az asztal túlsó oldalára.

Ez alkalommal elhagyta a főfelügyelőt közmondásos nyugalma. Füttyentett. – Szóval, erről van szó? Ez teljesen más megvilágításba helyezi az ügyet. Hogyan ásta ki?

– A nőket örök időktől fogva érdeklik a házasságok – mondta Sir Henry.

– Különösképpen az idősebb, hajadon hölgyeket – egészítette ki a főfelügyelő. Conway Jefferson felpillantott, amikor barátja belépett a szobába. Komor arca mosolygóssá vált. – Megmondtam nekik – közölte. – Nagyon rendesen fogadták.

– Mit mondtál?

– Azt, hogy mivel Ruby meghalt, úgy érzem, hogy az ötvenezer fontot, amelyet eredetileg rá akartam hagyni, valami olyan célra kell adnom, amit kapcsolatba tudok hozni az emlékével: Alapítani akarok egy otthont fiatal lányok számára, akik Londonban mint hivatásos táncosnők dolgoznak. Átkozottul ostoba dolog ilyen célra adományozni az ember pénzét ... csodálom, hogy bevették... mintha én képes lennék ilyesmire. – Elgondolkodva tette hozzá: – Tudod, bolondot csináltam magamból a lány miatt. Úgy látszik, buta vénember lett belőlem. Most már látom. Csinos gyerek volt, de a nagy részét annak, amit benne láttam, csak én képzeltem bele. Azt képzeltem, hogy egy második Rosamundra találtam. Tudod, ugyanolyan színei voltak ... de nem ugyanolyan szíve és esze. Add csak ide azt a lapot ... nagyon érdekes bridzsprbléma van benne.

Sir Henry lement a földszintre. Kérdezett valamit a portástól.

– Gaskell urat keresi, uram? Éppen elhajtott. Londonba kellett mennie.

– Értem. Jefferson asszony itthon van?

– Jefferson asszony felment lefeküdni.

Sir Henry benézett a hallba és a bálterembe. A hallban Hugo McLean keresztrejtvényt fejtett, és szemmel láthatólag erősen törte a fejét rajta. A bálteremben Josie hősiesen mosolygott egy kövér, izzadó férfi arcába, miközben fürge lábbal tért ki tipró léptei elől. A kövér férfi szemmel láthatóan élvezte a táncot. Raymond unottan és kecsesen táncolt egy vérszegény, fűjtató lánnyal, akinek fakóbarna haja, drága és roppant előnytelen ruhája volt. – Hát akkor lefekvés! – mormolta Sir Henry, és felment a lépcsőn.

Három óra volt. A szél elült, a hold a sima tengerben tükröződött. Conway Jefferson szobájában semmi más nesz nem hallatszott, mint a saját nehéz lélegzése, amint félig feltámasztva feküdt a párnáin. Nem volt szellő, amely

megmozdíthatta a függönyöket az ablakon, de megmozdultak. Egy pillanatra szétváltak, és a holdfényben egy alak rajzolódott ki. Azután a függöny ismét a helyére simult. Megint csendes volt minden, de még valaki volt a szobában. A betolakodó egyre közelebb lopakodott az ágyhoz. A mély légzés a párnán nem halkult. Nem hallatszott hang... vagy alig valami. Két ujj összecsípette a bőrt; a másik kézben használatra készen állt az injekciós tű. És azután, hirtelenül, a sötétből előrenyúlt egy kéz, és rácsukódott a tűt tartó kézre; a másik kar vasfogással kulcsolta át az alakot. Érzelemmentes hang, a törvény hangja szólalt meg: – Állj! Adja ide azt a tűt! – A fény felgyulladt, és Conway Jefferson komoran pillantott párnáiról Ruby Keene gyilkosára.

– Most úgy beszélek, mint Watson szokott Sherlock Holmessel. Szeretném a módszereit ismerni, Marple kisasszony – mondta Sir Henry Clithering.

– Én azt szeretném tudni, mi volt az, ami először a helyes nyomra vezette? – kérdezte Harper főfelügyelő.

– Istenemre, Marple kisasszony, magának már megint sikerült! Mindent akarok hallani, a legelejétől – mondta Melchett ezredes.

Marple kisasszony lesimította legszebb estélyi ruhájának tisztaselymét. Elpirult, mosolygott, és nagyon öntudatosnak látszott. – Attól tartok – mondta —, hogy önök a “módszereimet”, ahogyan Sir Henry nevezi őket, roppant amatőrnek fogják találni. Az igazság az, látják, hogy a legtöbb ember, és itt a rendőrök sem képeznek kivételt, túlságosan hiszékeny ebben a gonosz világban. Elhiszik azt, amit mondanak nekik. Én soha. Sajnos, én mindig, mindent szeretek bizonyítani önmagamnak.

– Ez a tudományos magatartás – mondta Sir Henry.

– Ebben az esetben – folytatta Marple kisasszony – bizonyos dolgokat elejétől fogva készpénznek vettek, ahelyett hogy a pusztá tényekre szorítkoztak volna. A tények, ahogyan én magamnak megjegyeztem őket, a következők: az áldozat egészen fiatal volt, rágta a körmeit, és a fogai egy kissé kiálltak, ami gyakori eset fiatal lányoknál, ha idejében nem hozzák rendbe egy szabályozó karikával... és a gyerekek nagyon haszontalanok ezekkel a fogsabályozó karikákkal, mindig kivesszik őket, ha a felnőttek nem figyelnek oda.

De most eltérünk a tárgytól. Hol is tartottam? Igen ... ott, hogy lenéztem a halott lányra, és szomorú voltam, mert mindig szomorú dolog az, ha fiataalt látunk meghalni, és arra gondoltam, hogy bárki tette, nagyon gonosz ember volt. Persze roppant zavaróan hatott, hogy a holttestet Bantry ezredes könyvtárszobájában találták meg, túlságosan könyvszerű volt ahhoz, hogy igaz legyen. Valahogyan nem állt össze a séma. Nem így tervezték, és ez, erősen megzavart bennünket. Az eredeti elképzelés az volt, hogy a hullát szegény fiatal Basil Blake nyakába varrják, aki sokkal megfelelőbb személy lett volna, és az, hogy ő a hullát az ezredes könyvtárszobájába tette, erősen késleltette a kibontakozást, és bizonyára komoly bosszúságot okozott a valódi gyilkosnak. A terv szerint Blake lett volna az első gyanúsított. Érdeklődtek volna utána Danemouthban, rájöttek volna, hogy ismerte a lányt, azután megtudták volna, hogy egy másik lánnyal állt össze, és feltételezték volna, hogy Ruby azért jött, hogy zsarolja ... vagy valami ilyesmiért. A fiatalember pedig egy dührohamban megfojtotta. Köznapi, mocskos, ahogy én nevezem, éjszakai lokál-büntény.

De ez félresikerült, és az érdeklődés túlságosan hamar összpontosult a Jefferson családra ... egy bizonyos személy nagy bosszúságára.

Mint mondtam önöknek, nekem roppant gyanakvó természetem van. Raymond, az unokaöcsém azt mondja nekem ... persze tréfából ... hogy az agyam olyan, mint egy szennyvízgyűjtő. Azt mondja, hogy a legtöbb viktoriánusé ilyen. Én csak annyit mondhatok, hogy a viktoriánusok sok mindent tudtak az emberi természetről. Mint mondom, mivel ilyen csavaros ... vagy talán józan? ... eszem van, azonnal az ügy anyagi vonatkozásait kerestem. Két embernek lett anyagi haszna a lány halálából... ezt nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Ötvenezer font nagy pénz; különösképpen, ha valakinek anyagi nehézségei vannak, mint ahogy ennek a két embernek voltak. Persze, mindkettő nagyon rokonszenvesnek, kellemesnek látszott; nem olyanak, mint aki ilyesmit elkövetne; de hát ugye sohasem lehet tudni?

Jeffersonét például... mindenki szereti. De nyilvánvaló, hogy ezen a nyáron nagyon nyugtalan lett, hogy beleunt abba, hogy az apósától való teljes függőségben éljen. Tudta, mivel az orvos megmondta neki, hogy Jefferson nem élhet sokáig, így ez rendben lett volna ... hogy teljesen érzéketlenül fogalmazzam... ha Ruby Keene fel nem bukkan a színen. Jeffersonné szenvedélyesen szereti a fiát, és vannak nők, akiknek az a furcsa elképzelésük, hogy a gyermekeik érdekében elkövetett bűntény erkölcsileg csaknem jogosult. Egyszer-kétszer már találkoztam ezzel a véleménnyel a faluban. “Hát tudja, kisasszony, mindent Daisyért tettem” – mondják, és úgy látszik, azt hiszik, hogy ez teljesen indokoltá teszi a kétes viselkedést. Nagyon erkölcstelen gondolkodás.

Mark Gaskell, ha szabad sportkifejezést használnom, sokkal esélyesebben indult. Hazárdjátékos, és elképzelésem szerint nem nagyon szigorú az erkölcskódexe. De bizonyos okoknál fogva az volt a véleményem, hogy ebben a bűntényben nő van érdekelve.

Mint mondtam, amikor indítékot kerestem, az anyagi érdek nagyon hatásosnak látszott. Ezért bosszantott, hogy mindkét érdekeltnek volt alibije arra az időre, amikor, az orvosi megállapítás szerint, Ruby Keene meghalt. De nem sokkal később megtalálták a kiégett kocsit Pamela Reeves holttestével, és akkor az egész dolog teljesen világossá vált. Az alibik, természetesen, semmit sem értek.

Most már kezemben volt az ügy két fele, és mindkettő teljesen meggyőző volt, de nem illettek össze. Kellett lennie valami összekapcsolódásnak, de nem tudtam megtalálni. Az egyetlen személynek, akiről tudtam, hogy köze van a bűntényhez, nem volt indítéka. Ostobaság volt tőlem – mondta Marple kisasszony elgondolkodva. – Dinah Lee nélkül nem gondoltam volna rá ... a világ legnyilvánvalóbb dolgára. Somerset House! Házasság! Nemcsak Gaskellről

vagy Jeffersonnéról volt szó; voltak a házasságnak további lehetőségei is. Ha kettejük közül bármelyik házasságot kötött, vagy akár csak szándékában állt házasságot kötni, akkor a házassági szerződés másik résztvevő fele is érdekelt. Raymond például komoly lehetőséget láthatott abban, hogy gazdagon nősüljön. Nagyon buzgón udvarolt Jeffersonnének, és azt hiszem, az ő vonzóereje volt az, ami az asszonyt hosszú özvegységéből felébresztette. Addig egészen megelégedetten élt, mint Jefferson úr lánya. Mint Ruth és Noémi ... csakhogy Noémi, ha emlékeznek rá ... minden tőle telhetőt elkövetett, hogy megfelelő házasságot biztosítson Ruthnak.

Raymond mellett itt volt McLean. Adelaide nagyon kedvelte, és igen valószínűleg látszott, hogy végül is feleségül fog menni hozzá. A férfi nem jómódú, és a szóban forgó éjszakán nem volt messze Danemouthtól. Így azután úgy tűnt fel, ugye – mondta Marple kisasszony –, mintha bárki elkövethette volna a gyilkosságot? De persze, ez engem nem tévesztett meg. Tudják, semmiképpen sem tudtam szabadulni azoktól a lerágott körmöktől.

– A körmöktől? – kérdezte Sir Henry. – De hiszen Ruby beszakította az egyik körmét, és rövidre vágta a többit.

– Szamárság – mondta Marple kisasszony. Más a lerágott köröm, és más a rövidre vágott köröm! Senki sem tévesztené őket össze, aki egy kicsit is ismeri a lányok körmeit ... a lerágott körmök förtelmesen csúnyák, ezt mindig mondom a lányoknak az osztályomban. Látják, azok a körmök, azok a valódi tényekre vallottak. És csak egy dolgot jelenthettek. A hulla Bantry ezredes könyvtárszobájában nem Ruby Keene volt.

És innen már csak egy lépés az a valaki, akinek feltétlenül köze van az ügyhöz. Josie! Josie állapította meg a hulla személyazonosságát. Tudta... tudnia kellett ... hogy az nem Ruby Keene holtteste. Mégis azt állította, hogy az. Zavarban volt ... a legteljesebb zavarban ... hogy a holttestet ott, azon a helyen találták meg. Ezt a tényt félreismerhetetlenül elárulta. Miért? Mert tudta ... senki sem tudta jobban, mint ő ... hogy hol kellett volna megtalálni. Basil Blake házában. Ki irányította a figyelmünket Basilra? Josie, mivel azt mondta Raymondnak, hogy Ruby esetleg avval a filmmessel van. És korábban azzal, hogy Basil fényképét Ruby retiküljébe csúsztatta. Josie! Josie, aki ravasz, gyakorlatias, kőkemény, és mindenáron pénzhez akart jutni.

Mivel a holttest nem Ruby Keene teste volt, valaki más hullájának kellett lennie. Kivé? A másik szintén eltűnt lányé. Pamela Reevesé! Ruby tizennyolc éves volt, Pamela tizenhat. Mindketten egészséges, meglehetősen fejletlen, de izmos testű lányok voltak. De minek, tettem fel önmagamnak a kérdést, mind ez a hókuszpókusz? Csak egy oka lehetett, az, hogy bizonyos személyeknek alibit biztosítson. Kinek volt alibije Ruby Keene halálának időpontjában? Mark Gaskellnek, Jeffersonnének és Josie-nak.

Valóban nagyon érdekes volt kibogozni az eseményeket, pontosan rájönni arra, hogyan épült fel a terv. Bonyolult és mégis egyszerű. Mindenekelőtt annak a szegény kislánynak, Pamelának a kiválasztása; a filmkarrier megcsillogtatása a kislány előtt. Próba felvétel. Persze, szegény gyerek nem tudott ennek ellenállni. Természetesen nem, ha azt olyan valószínűen csillogtatták meg előtte, mint ahogyan azt Mark Gaskell tette. A kislány eljön a szállodához, Gaskell már várja, bevezeti az egyik oldalajtón, és bemutatja Josienak ... egyik sminkmesterüknek! Az a szerencsétlen gyerek ... egész rosszul leszek, mikor arra gondolok, hogy mi történt azután! Beül Josie fürdőszobájába, míg Josie kiszőkíti a haját, kikészíti az arcát, belakkozza a körmeit a kezén és a lábán. Közben beadták neki a kábítószer. Valószínűleg valami fagyaltkrémbe. Elveszíti az eszméletét. Úgy képezem, hogy a folyosó szemben levő oldalán, valamelyik üres szobába rakták be. Emlékezzenek rá, hogy azokat csak hetenként egyszer takarították.

Vacsora után Mark Gaskell elment autózni... mint mondta, a tengerpartra. Ekkor vitte el Pamela testét Basil Blake nyaralójába, és Ruby egyik régi ruhájába öltöztetve elhelyezte a kandalló előtti szőnyegen. A kislány még eszméletlen volt, de nem volt halott, amikor a férfi a ruha övével megfojtotta. Csúf dolog, szörnyen csúf, de imádkozom érte, és remélem, hogy a gyerek semmiről sem tudott. Igazán szívesen gondolok arra, hogy ez az ember akasztófára kerül! ... Ennek közvetlenül tíz óra után kellett történnie. Azután teljes sebességgel vissza a hallba, ahol az akkor még életben levő Ruby Keene bemutató táncát adta elő Raymonddal. El tudom képzelni, hogy Josie előzőleg utasításokat adott Rubynak. Ruby megszokta, hogy azt tegye, amit Josie mond ne-ki. Josie pedig azt mondta, öltözzék át, menjen az ő szobájába, és várjon. Őt is elkábították, valószínűleg a vacsora utáni kávéba tették a kábítószer. Emlékeznek rá, hogy amikor a fiatal Bartlett-tel beszélgetett, ásisozott.

Josie később feljött Raymonddal, hogy "Rubyt keresse", de csak Josie ment be a saját szobájába. Valószínűleg akkor végzett a lánnyal ... talán egy injekciót adott be neki, talán ütést mért a tarkójára. Lement, táncolt Raymonddal, vitatkozott Jeffersonékkal, hogy vajon hol lehet Ruby, és végül felment a szobájába lefeküdni. A hajnali órákban felöltöztette a lányt Pamela ruháiba, levitte a holttestet a melléklépcsőn, és ki a szállodából ... Josie erős, izmos, fiatal nő. Elhozta George Bartlett autóját, elhajtott kétmérföldnyire a kőbányához, leöntötte benzinnel a kocsit, és felgyújtotta. Azután visszasétált a szállodához, valószínűleg nyolcra vagy kilencre időzítette a visszaérkezését ... korán kelt aznap, mert aggódott Rubyért!

– Bonyolult cselszövés! – mondta Melchett ezredes.

– Nem bonyolultabb, mint a tánc lépések – mondta Marple kisasszony.

– Lehet, hogy nem.

– Josie nagyon alapos volt – mondta Marple kisasszony. – Még arra is gondolt, hogy egy diáklánynak más színűek

a körmei, mint egy táncosnőnek. Azért ügyeskedett addig, amíg Ruby egyik körme beakadt a sáljába, és beszakadt. Így el tudta hitetni, hogy Ruby rövidre nyírta a körmeit.

– Igen, mindenre gondolt – mondta Harper. – És önnek egyetlen bizonyíték állt a rendelkezésére: egy iskolás lány lerágott körmei.

– Több ennél – mondta Marple kisasszony. – Az emberek túl sokat beszélnek. Mark Gaskell túl sokat beszélt. Rubyról azt mondta, "befelé álló fogai voltak". De a Bantry ezredes könyvtárszobájában talált halott lánynak kiálltak a fogai.

Conway Jefferson komoran kérdezte: – És az utolsó, drámai finálé a maga ötlete volt, Marple kisasszony?

– Igen, az enyém. Olyan jó dolog teljes bizonyosságot szerezni, nem?

– Hát, bizonyosságot aztán szereztünk – mondta Conway Jefferson zordan.

– Nézze – mondta Marple kisasszony —, mihelyt ezek ketten megtudták, hogy ön új végrendeletet fog csinálni, valamit tenniük kellett. Két gyilkosságot már elkövettek a pénz miatt. Éppen úgy elkövethetnek még egy harmadikat. Marknak természetesen kívül kell maradnia az ügyön, ezért elment Londonba, és alibit szerzett magának azzal, hogy ismerősökkel vacsorázott egy étteremben, és elment velük egy lokálba. A munkát Josie-nak kellett elvégeznie. Még mindig azt akarták, hogy Ruby halálát Basil számlájára írják, tehát Jefferson úr halálát úgy kellett beállítani, mintha szívszélhűdés okozta volna. A főfelügyelő azt mondta nekem, hogy az injekciós tüben digitalis volt. Az adott körülmények között bármely orvos természetesen találná a szívszélhűdés következtében beállott halált. Josie meglazította az egyik kőgömböt a balkonon, és utána meg akarta lökni, hogy lezuhanjon. Jefferson halálát a robaj által előidézett sokknak tulajdonították volna.

– A leleményes ördög! – mondta Melchett.

– Szóval, a harmadik halál, amelyet ön említett, Conway Jeffersoné lett volna? – kérdezte Sir Henry.

Marple kisasszony tagadólag rázta a fejét. – Nem, én Basil Blake-re gondoltam. Akasztófára juttatták volna, ha sikerül nekik.

– Vagy bezáratták volna Broadmoorba – mondta Sir Henry.

Adelaide Jefferson jött be a szobába, Hugo McLean kíséretében. Hugo érdeklődött: – Úgy látszik, a történet nagy részét elmulasztottam! Még nem értettem meg az összefüggéseket. Kije volt Josie Mark Gaskellnek?

– A felesége – mondta Marple kisasszony. – Egy évvel ezelőtt kötöttek házasságot. Titokban akarták tartani Jefferson úr haláláig.

– Mindig tudtam, hogy Rosamund egy rohadt fickóhoz ment feleségül – morgott Jefferson. Megpróbáltam, hogy ezt még önmagam előtt is letagadjam. Rosamund szerette. Egy gyilkost szeretett! Hát, lógni fog ő is meg a nő is. Örülök, hogy idegileg összeroppant, és mindent bevallott.

– Mindig az asszony volt az erős jellem – mondta Marple kisasszony. – A tervet ő agyalta ki. A sors iróniája az, hogy ő maga hívta ide a lányt, és nem is álmodott arról, hogy az megkedvelteti magát Jefferson úrral, és elrontja az ő lehetőségeit.

– Szegény kislány – mondta Jefferson. – Szegény, kicsi Ruby.

Adelaide az apósa vállára tette a kezét, és gyengéden megszorította. Ma este csaknem szépnek látszott. Kissé elfogódott hangon szólalt meg. – Akarok neked mondani valamit, Jeff. Most azonnal. Feleségül megyek Hugóhoz.

Conway Jefferson egy pillanatig felnézett rá. Nyersen mondta: – Ideje, hogy újra férjhez menjél. Gratulálok mindkettőtöknek. Egyébként, holnap új végrendeletet csinállok, Addie.

– Igen, tudom – bólintott az asszony.

– Nem tudod – mondta Jefferson. – Tízezer fontot íratok a te nevedre. Minden más vagyonom Peterre száll, ha meghalok. Hogy tetszik ez neked, kislányom?

– Ó, Jeff! – Addie hangja elcsuklott. – Csodálatos vagy!

– Peter helyes kölyök. Szeretném, ha sokat lenne velem a még hátralevő időmben.

– Veled lesz!

– Csuda érzéke van a bűncselekményekhez – mondta Conway Jefferson elgondolkodva. – Birtokában van a meggyilkolt lány körme ... az egyik meggyilkolt lányé ... de ezen túlmenően olyan szerencsés volt, hogy a körömmel együtt Josie sáljának egy foszlányát is megszerezte. Így azután van valami emléke a gyilkostól is! Olyan boldoggá teszi!

Hugo és Adelaide átmentek a báltermen. Raymond hozzájuk szegődött. Adelaide eléggé sietve mondta: – El kell mondanom magának az újságot! Összeházasodunk.

Raymond mosolya tökéletes volt ... merész, töprengő mosoly. – Remélem – mondta, Hugót semmibe sem véve és mélyen az asszony szemébe pillantva —, hogy nagyon, nagyon boldog lesz.

Adelaide és Hugo továbbmentek, és Raymond elgondolkozva nézett utánuk. Helyes asszony – mondta magában. –

Nagyon helyes asszony. És még pénze is lett volna. Mennyi fáradságomba került, hogy bemagoljam azt a keveset a devonshire-i Starrokról! De hát, nem volt szerencsém! Táncolj, fiatalúr, táncolj!

És Raymond visszatért a bálterembe.